

001

Ňina

**Do rúk si práve bere
bitostŇje frekvencje.
Každá strana – raná skladba,
akobi bola v kiŇe –
tónová kresba:
Ňenská Ňenba.**

**Strat'ejje dŇi puostu,
nad ránom sa zvečerilo,
Ňemá Ňina vŇíma sŇeŇja –
dŇezovje d'ivadlo.**

**Stojí v mestskej električke,
za vlasi t'ahá hromadní spoj,
aŇi na pádŇe sed'eŇja
Ňezvíšilo mjesto.**

**UboleŇje starkje
slovami pálá ohŇostroj,
jarŇje besŇeŇja
a trhovje človečenstvo.**

**Prudká brzda.
Šoferovi visvetluje
gavaljerstvo.**

**Z veŇe máva
postrelení holub
pišnjemu revízorovi
na rozlúčku.**

**V rukách ŇiŇe chladŇe káva,
dub za oknom jej dáva slub,
Ňe bzukot včjeu svet Ňespotvorí,**

**škrťí popraskaní prst
obručkou.
Slobodně stráca slobodu.**

**Zrazu v náručí má kľbko,
rebrovki, dutohlávki –
zamotaní kolotočjari;
žena – konexná laň.**

**Na nohách ju žerú bodľáki.
Istotně, vet' u nich električka ňechodí.**

**Zdvíha zo zeme
okuláre sebareflexje:
„Odkjal si spadla,
z višně?“**

**Z ňeba.
Z čistjeho ňeba.
Opakuje prima voltu,
vtláča arpeggio,**

**až po pokloňe si všíma
zaznačeňje glissando.**

Báseň v štúrovčine

Koncom rokou osemd'esjatic jeden pán,
svojvolne vikonau pokútni, tajní plán.

V me'ezí rozpadu maljeho súštát'ja,
širokých otrasou, premjen a pokáňja:
zakázau dlžne v príveskovej skupiňe,
narjad'iu (vlastnimí) slovňíkmi: jed'iňe
on pravdu má, vílučne on ju požíva.

(A spuosobiu zmetki v užítí jazika!

Namjesto stáročja ústrojních koncovák
prišla zas vínimka z vínimki z vínimák.)

Keď za ním d'alší t'je požjare hasili,
hňevau sa, vihrážau a vzívau zákoni.
Lexikograficki novší vhlad na našu reč,
uprvňiu jeho tvar, „starší“ však ňedau preč.

Rjadňe a umelje formálne v rovnost'i,
ňje pre realitu, skuor z (po)slušnost'i.

Taketo rješeňja sa mu t'jež málilo.
„Hanba a vítržnost', napíšem úradom!“

Čas pliňja, preťeká, jazik sa vivíja,
násilná norma však d'alej si prekvitá.
Namjesto vňímaňja reči nám pravd'ivej
božstvo sa spravilo z rjedkost'i krát'jacej,
klame sa, zavádza, čo nám je jazikom,
nach bi sa súkromňje predstavi tím ľud'om,
nach bi sa tím zopár fantazmi zhmotňili.
Čo sme tím Slováci, Slovenki získali?

Ňje, žjad'en bohat'jer na koňi ňepríd'e,
budúcnost' t'eraz si mi samí strojíme.
Prijmem-že všetki t'je náhodňje nápadí,
valec ňezastaňe, ba práve pritvrdí.
Jazik stát' ňemuože na hlúpom násilí,
kolko sme Slováci, Slovenki strat'ili?

Báseň v štúrovčine

**Stojíme ako hori spolu
potom ňeskuor schováva sa dolu
Tatri nám už ňječo hlásja
nachápeme nachápeme tak sa seba pítame „čo“?**

**Hrd'ina náš tvrdí ako skala je
pred všetkími nás skrije
Tatri na nás pozerajú
nach nás vojaci ňezabijú.**

**Ukážme mi našu lásku
abi nám ňebrali hrd'inu
Vihra na nás pomali prší
Hrd'ina už víťazstvo v ruke drží.**

Báseň v štúrovčine

**Most cez rjeku dlhí
Čakáme kedi sa zrúti
Keď je postavení zo zla
Zhorí rýchlo a do tla**

**V dnešnej dobe
Je to veľmi smutňje
Dobro vidím len
Keď sa na obraz pozrjem**

**Mjesto tvrdých t'ehál
Sebeckích a sivích
Mohli bi bit'
Srdcja červenej farbi**

**Most po ktorom kráčam
Životnou cestou
Želám si abi bou
Z láski a ňje s vinou**

**Prázdne slová
ňesplnění sen a
Úplatki za leňivost'
Duša smutná, bolest'i vela**

**Prázdno cítim keď t'a počúvam
Čo povješ, to bi malo plat'it'
Snažím sa t'i načúvat'
No ňerada sa s t'ebou hrám**

**Dňes už nič ňzmeňiš
Muožeš plakat' do vankúša
Ja kričím a ti spíš
Cesta za slávou ma ňenaháňa**

**Slzi ňevješ zastavit'
Smútok ňevješ zmenít'
Pomuože iba
Ked' sa zmeníš ti**

Báseň v štúrovčine

**Za tmi aj za vidna,
za noci, ránička,
mislím ja na vás len
ocko i mamička.**

**Spomínam každí d'eň,
na vašu lásku len,
a slzi smútku mi
s'ekajú po líčkach.**

**Lež Pán Boh dobrí je,
bolest'i zakrije,
v snoch sa mi zjavít'e,
dušu pohladít'e
a moje srd'ječko
radost'ou ožije.**

Báseň v štúrovčine

**Báseň krásnu píšem vám,
zo srdca sa spovedám,
mám ja lásku velikú
štúrovčinu najmilšju.**

**Muožem za to, že som taká,
že ma takí jazik láka,
slovanstvo ja v krvi mám
a nikdy sa ho ja nevzdám.**

**Najkrajší to jazik je
každí Slovák to povje,
aj Karadžič samotní,
čo vilúčiu tvrdje i.**

**Raj bi tu bou, všetci vjeme,
písať, ako počujeme,
lubozvučným jazikom
štúrovčinou kvalitnou.**

**Tak sa lúčim, pozdravujem,
náuku reči ja študujem,
preto Štúra rada mám,
Velimila meno mi dau.**

Báseň v štúrovčine

**Po stáročja Slovák milí
vikonávau ruozne čini.
I za národ, jazik jeho
bojovať sa mu vždi chcelo.**

**Za kus zeme ved'eu bit' sa,
zem Slovenskú chceu mať predsa.
Mor ho! kričau, písau kniži,
rečniu smelo, aj sni žili.**

**Ale prešlo rokou mnoho.
Pozrime sa, čo ho zmohlo.
Čo má Slovák pred očami?
Je to jazik? Národ vari?**

**Zabudňime na t'je dumi,
dnes to eurom všad'e hrmí,
málo v hrnci, menej v hlave,
všad'e dobre, doma zle je.**

**Ňepekňje sú básňe, pesňe,
von sa, preč chod' – mladí hlesňe.
Ňje mi, len JA – všad'e zňeje
a mať rodná sa len chveje.**

**Vrát' jej, Slovák, silu, vjeru,
spojme sili, najmuojveru.
Nach nám v srdci zvon zazvoní,
hlahou láski k vlast'i plní.**

Starím rod'ičom

**Milá babka, milí d'edko,
zažili sme s vami všetko.
S babkou chodiť do záhradi
a s d'edkom zas v garáži.
S babkou oberať marhule
a s d'edkom opravovať bicikle.
Babka dobre varí
a d'edko na nákupi chodí.
Dedkovi sa v kartách darí
a babka v t'elenovele žjari.
Keď som chorí,
babka mi vívar varí
a d'edko čaj mi robí.**

Jeseň života

**Jesenňje listi sú hňedje
ako oči ktorje sa odrážajú v jazere.
Vlasi hňedje ako gaštani,
čo sa schovávajú pod listami.
Ježko jablčko na chrbťe nosí
toto je váš mesjac krásni.
Prajeme vám krásni mesjac
mesjac úcti k starším.
S vnúčatkami zážitkou veľa,
Abi vaša jeseň bola skvelá.**

Teraz ako minulosť

**Skúsme TU byť možno ňjekedi,
do prítomnosti viac duoveri.
Rýchlo vpred k pomoci sa ut'jekat',
a po cest'e pomalinki umjerat'.**

**Ňevjeme, že odpoved' dávno poznáme,
večšinou to, pravda, hlboko schováme.
A že problem hoc ako veľkí je,
vždy je naňho dobrje rješeňja.**

**St'ažuvaňja muože byť dobrá vec,
no ňemáme sa preda lepšie len?
Krit'izujeme, či pohrdame minulosťou, predkamí...
sú pre našu prítomnosť a život žjarjacímí svetlamí.**

**A to, že predkovja tvoji vt'edi ňevzdali sa,
dalo príležitosť nám tu byť a posúvať sa.
Vďačnosť vt'edi srdcja naše zaplavila
a silu do budúcnosti podňjet'ila.**

Báseň v štúrovčine

**Snívau sa mi sen,
akí krásni bou
Snívau sa mi sen,
akí krásni bou d'ěň,
ked' mi slńječko oči hrjalo,
srdce sa mi rozplívalo,
pri pohlad'e na t'eba,
zostala som červená,
lásku som t'i odovzdala,
svoje srdce t'i dala,
láska moja jed'iná,
som do t'eba blázňivá.**

014

Luna

**Spln splnom sa stau
ked' v okne som stál
nevid'jac cez strapatje kad'ere
či cit vstúpiu cez dvere.
V t'jeňi hádok nachali sme seba kus
t'eraz znovu pozljepat' ma skús
Vet' ňje je to po prví raz
– čo d'elilo, to spája nás.**

Vojak

Na vršku stojí vojak,
Hladí prjamo za horizont,
Za obzorom vidí vojňi opak,
Kjež bi mohou opust'it' svoj front.

Prilbu skladá dole z hlavi,
na hrud' prikladá si ju.
„Abi skončili už tjetto mravi!“
svojim hlasom rozráža hmlu.

Otočí sa chrbtom k rajju,
Zahladí sa na krutje bojisko,
tam kd'e srdcja prepadajú mrazu,
kd'e smrt' t'jahňe svoje kosisko.

Tam kd'e sa preljeva krv,
a ľud'ja padajú bezmocňe na zem,
hrá sa na to, kdo padňe prú,
na toho kdo stratí prví vňem.

Ňehajú umjerat' hlúpich ľudí,
Takích čo len lúbit' chcú.
Naprák tomu ich čepeu budí,
velit' musja všetci zlu.

Radšej už strelit' sa sám!
Ako slúžit' takjemu zlu!
Radšej druhím svoj život dám,
radšej, ako slúžit' takjemu zlu!

Odpoved'e

**Ked' odpoved'e ch'ibaju,
tam fant'azja ma svoju moc.
Sni a tuz'bi sa v jedno vljevaju,
uz nik vam nepovje, ze dost'.**

**Dospeli nje, len d'eti to vid'ja,
kam bud'e smerovat' ich cesta.
Vo svit'e l'ucou jasne ved'ja,
ze spoznaju najme tjeto mjesta.**

**Mjesta, o ktorich pisau nejeden basnik,
ze ponorit' sa do nich, to nebud'e zjadni zanik.**

Príchod zimi

**Zdau sa, že bou to d'eň ako každí iní,
prelet'eli vtáki cez naše dolini.
So silným škrekotom s namí sa lúčili,
išli v kraj iní, zimu ohlásili.**

**Koruna stromou vetvami nám káva,
veť aj v zime svet čarokrásni býva.
Pod t'archou perini, ku zemi sa skláňa,
možno zas nasneží do d'alšjeho rána.**

**O chvílu zasadne perina bjelučká,
mráz svojimí paprskmi prikrije nám líčka.
Prikrije nám líčka, prikrije domčeki,
na okná maluje snehovje zvončeki.**

Zrod

Duša bolí, t'elo chátra,
národ čo žiu, potápa sa.
Kdo mu pomuože povstať zas?
On čaká, hladí, prosí včas.

Zabudou na dňi plňje sláv,
ňik nechce pametať na zjav.
Silu musí zaraz sám nájsť,
plameň, vášeň v nás prebud'it'.

Dvíha sa, cít'it' noví zrod,
chut' žit'ja prerastá dopad.
Trasťe sa, vi, nevzd'elanci,
náš národ sa už ňebojí.

Orou letí, zvest' rozsjeva,
hruda hlini opet' spjeva.
Junáčik valašku topí,
noví život sa už rodí.

020

Ťicho v ťichu

**Keď les ťicho v ťichu hľadá
keď ihličje na mekkú trávu padá
vťedi cítiš čarovnú vuoňu domova.**

**Hladí ťa na duši
rozihrá srdce ťepom silným
ohňom veľkej láski
k mojej rodnej vlasti.**

021

Naháňačka so životom

**Ponorím oči do muojho sveta
odvážne kráčam lúkou, čo púpavou voňja
žltje kvjetki mi bubnujú do nuoh
ljenki š'eklá lítko
skrívam sa za s'eblo trávi
hrám so životom blázňivú naháňačku.
Ňenájďe ma,
Vet' som skritá do svojho sveta...**

Bolo a bud'e

**Tam kd'e bolo, tam nebolo
kd'e sa voda lala i nelala
medzi horami a dolinami...
Zili lud'ja zivot svoj.
Na kominoch lezau oblak nad'eje
prjedomje laska zdobila
kazdi den v kosiku usmev nosili
radost' sjali po polach
kazdje rano sa so slnkom vitali.
Tam kd'e bolo, bud'e aj dnes
Lebo v kosiku mamy vsetci svoj usmev...**

Krvou za lásku plat'it'

Mat'i, nedajt'e ma, nedajt'e!

Ňelúbim ho!

A radšej bi som vdova bola ako lúbit' jeho.

Ňechcem bit' žena jeho len si to predstav'te!

Len vi citu Ňemát'e,

pre seba robít'e a na mňa bi st'e v tej najhoršej chvíli aŇi Ňepomisleli.

Základ abi bou bohatí a vi peŇjaze v truhle mali.

Vám je jedno, že Vaša dcera bud'e trpjet', hanbit'e sa, hanbit'e!

...Sed'ím v polnej tráve a rozmíšlam,

že čo mám robiť?

Vidať sa musím ale čo z toho keď moje srdce chce injeho lúbit'.

Injeho chce lúbit' ale matka Ňepovolí, cít'im sa, že práve na dno svojej

smutnej duše padám.

Dot'eras mi iní kveti nosiu.

Lásku mi básňou viznávau.

Pod oblúčkom mi na huslički hrávau.

A t'eras? Mám povedať? Že bezduvodne u mňa skončiť museu?

Čo mu mám povedať?

Iní mi kveti započau nosiť? Lepšie ako tvoje?

Lásku mi započau viznávať, majetki ponúkať svoje?

Že som ho prestala lúbit'?

Alebo, že sa musela zasnúbit'?

Musela som sa stať otrokiňou,

A po svadbe bud'em ženou inou?

Ženou novou injeho, ktorjeho mi Ňehodno lúbit'?

Čo mu mám povedať?

Len to moju dušu práve trápi.

Alebo, že som už Ňemala veriť aŇi vlastnej mat'i?

Čo mám z toho vibrat'?

O mesiac bud'em pri oltári stát' a prisahať,
a celá d'ed'ina sa bud'e na mňa pozerat', že akjeho bohatjeho si berjem,

prečo je láska taká slepá, že si skuor hrob vihrabem,
ako bi som ho započala lúbit'.

...Milí muoj, drahí muoj,
muoj holúbok bjeli,
ňje je nám súd'eňje bi spolu let'eli.
Odpust' mi, odpust' tú krivdu.

Už Slnko noví d'eň načína,
a na moju hlávku mi vjenok pripínajú.
A pod okjenkom mlád'enci koňe zaprjahajú.
A ja sa cít'im biť sama sebe vinná.

Ako som sa mohla dopust'it' takej vini,
že mi pri boku mi stojí volakdo iní.
Mám sa pozrjet' ešť'e vpravo, vlavo?
Či vimeňit' život za visokje bralo?

Otočilo d'jevča hlávku vpravo, vlavo,
a rozhodlo sa, že vimení svoju lásku za visokje bralo.
Ut'eká d'jevča cez lúku, kd'e ňedávno do oči miljemu hlad'elo,
a srdce jej lásku ešť'e znalo.

Abi ňebolo hňed' po všetkom,
chúd'atko si ešť'e zaspomínalo,
kd'e vlastňe virastalo,
ako ešť'e mala život po peknom

Kd'e už odmala chcela nájsť lásku,
aj ju našla,
aj ju opust'it' musela,
bolo bi ju lúto kebi si nasad'ila tu falošnú masku.

Ňepotrebuje sa vrát'it' domou,
ňepotrebuje mat' d'alšjeho sužovaňja,

nehcela abi celje noci nespala,
nehcela abi čachovala s láskou svojou.

Keď pospomínalo,
ešte sa rozhodlo, že posledníkrát chce vid'et' hviezdi,
dole líčkamí jej slzi t'jekli,
a srdce sa jej žjalom naplňalo.

Posledníkrát si vichutnalo sladkú chuť malín,
a vuoňu polných kvetou,
vuoňu lesou,
A rozhodlo sa ukončiť život, pre ňu koncom šťastným.
Prišlo d'jevča k bralu,
skloňilo hlávku dolu,
či dopadne až ku moru,
či si udrje rúčku o skalu.

Nat'jahlo nuožki,
i skočilo,
už aj kebi sa vrát'it' chcelo, už sa nedalo.
Už zabudla na vášnivje bozki.

Tak si d'jevča kvuoli vlastnej matke život zobralo,
že ju chápat' neved'ela,
že jej žeňicha vibrala čo ona nehcela,
preto za lásku krvou zaplat'ilo.

Spomjenka

Spomínam na slnce, na jeho jas,
na mojej pokožke cítim ho zas.
Spomínam na vánok, na bzukot včjeu,
aj na ten moment, keď si odišjeu.

Prišla sem jeseň, stromi s' a z červeňa.
Prečo tá láska ostala zmarená?
Kde sú t'je časi? Snád' s prachom odviatie?
Či v krídlach vtáku, čo sú na odlet'e?

Ťje časi milje, keď smjech a žjar,
každí d'eň zlát'ili tú tvoju tvár.
To inak nám v žilách prúd'ila krv.
Škoda, že som si to nevšimla prv.

Bola to láska, cit v kvetoch skrití,
t'eraz však už nič v sebe necítim.
Láska, čo nežná jak páperje prilet'í,
však t'eraz s' a díka do srdca vbije t'i.

No búrka prehrmí, prej'd'e nás žial'
A slnko vijd'e raz aj spoza skál.
Zas vo vzduchu ljetajú motíle či ljenki,
a v hlave ostanú už len spomjenki.

Spomínam na slnce, na jeho jas,
Na mojej pokožke cítim ho zas.
Spomínam na vánok na visosť brál,
som rada, že si tu raz pri mne stál.

Žena

Prvjemu obrázku
položím otázku.
Kdo je to žena?
Hvezda a či dar ňeba?

Pre koho ju svet stvoriu?
Abi ňik slzu ňeuroňiu.
Jej úsmev, krása, mladost',
zastaví každú žalost'.

Utrje mi slzu z tváre,
rozpráši všetki chmáre.
Jej láska je ako plameň,
čo rozpáli aj najstud'ensí kameň.

Keď pozrjem sa jej do očí,
až hlava sa mi zatočí.
Ona dá mi vždi dobrú radu
a ja si zaslúžim len zradu.

Lúbit' domovinu mau bi som
pritom opíjam sa k žeňe pocitom.
Že lúbit' t'a chcem vjac a vjac
a bázeň pri tom zahubjac.

Láska k žeňe to je dar
a milovať obe raj.

Óda na radosť

Ó radosť! Ti čo i do kamenných srdc prenikáš
a najt'ažšie bremená odľahčíš.

Ó radosť! Otváraš knihi prjat'elst'jev zabudnutích
a spájaš, čo rozďeleňje bolo.

Ó radosť! Prichádzaš po troškách,
no keď prídeš, svet celí rozžjariš.

Ó radosť! Ti si dotik slnka v chladní d'eň
a pokojná búrka v stred'e leta.

Si kvapuočka rosički na trávičke zeleních nád'ejí,
si vánok májoví.

Ó radosť! Z t'eba len krásna mišljenka pramení,
prit'ahuješ svojim sladkým mámeňím.

Ó radosť! Pootvor svoje bráni,
opoj nás svojimi ľžami.

Báseň v štúrovčiče

**Prasjatko našlo bravčovú masť,
bolo hladňje a chcelo sa pást'.
Keď zist'ilo tá masť z čoho je,
šlo radšej hladat' nápoje.
Ňevjeme, či toho bola svinka hodná,
ale vipila nám čaj až do dna.
Jednu vec však vjeme, je to tak,
prasjatko nám puojd'e na sporák!**

Muoj Slovenskí jazik

**Ach, náš Slovenskí jazik,
hovoríť ním, je srd'echní národní zvik.
Spisovnosť pre Štúra duoležitá,
ašak u málokoho, u nás na víchod'e, užitá.**

**Slovenčinu lúbime ako Ludevít,
má predsa nutkaňja všetkích Slovákou spojiť.
Maťerisnkí, muoj, jazik Slovenskí
sú pre mňa domovom i pocitom istoti.**

**Z Moldavi do Modri pocestovat'
Ad'elu aj Štúra osobně spoznat'.
„A ko sa to správňe píše?“
Oslov Korpus, ten Ti na instagrame hñed' odpíše.**

Báseň v štúrovčine

**Slovenskí jazik náš milovaní,
písmo a pravopis vd'aka Ludevítovi.
jota / ipslon naše nežbedňje
pre Slovákou vibojovaňje.**

**Ešťeže tú Slovenčinu máme,
inak bi Slovenskí národ trpeu v bjed'e.
Lúbime ho navždy
ako Adama a Evu v Bibli.**

Slovenskí pravopis a jazik

**Pravopis náš na Slovensku, ňje maličkost',
ako aj v Polsku, či Česku.
Sme naň hrdí aj v súčasnosťi,
dokonca stale aj na Štúra ako praví Slováci.**

**Jazik je pre nás veľkí dar,
bez ňeho bi sme boli samí žjal.
Každod'enne ho počúvame
a uvedomujeme si naše bohatstvo stale.**

Vďaka Štúrovi

Štúr nám vitvoriu jazik Slovenskí.

Písmo úžasňje máme mi.

**Naučiť sa toho vela vjeme,
spájat' slová, veti aj hláskoslovje.**

Hrdí sme na naše Slovensko

vd'acíme za vlastňje písmo

lúbime našu národnosť

Ludevít Štúr veru toho urobiu pre nás dost'.

Slováci pišni

**Slovenčina, to je náš jazik
pre každjeho je tímto jazikom hovorit' už zvik.
Bez něho bi sme němali čo lúbit',
vet' len vlastnje písmo si vjeme oblúbit'.**

**Štúr nám darovau šancu jazik užit',
a mi ju musíme viuzit'.
Za to, že máme takú Slovenčinu muožeme bit' šťastní,
predsa mi sme Slováci pišni.**

Bohatá kultúra

**Ďakujeme Ťi Ludevít za krásne básne,
Slovenský jazyk a Slovenskje kázne.
Domou je pre nás všetko,
bez ňeho bi nebolo žjadne potomstvo.**

**Všetci t'a tu rad'i máme,
náročnosť, tvorivosť, písmo... prijímame.
Bohatá kultúra aj jazyk,
čo vjeme d'alej odovzdat', abi sme tu boli navždy.**

Víňimoční celú večnosť

**Ludevít Štúr, si to ti?
Čo vitvoriu pravopis si ti.
Vážime si tento jazik,
pociťujeme jeho hodnotu i zvik.**

**Jazik náš i Slovensko sú krásne,
ňikdi na koreňe ňezabúdame.
Prejavujeme srd'ečnú vd'ačnosť,
abi sme boli víňimoční celú večnosť.**

Báseň v štúrovčine

**Náš Slovenský básnik Ludevít Štúr
rád sa hrávau s písmenami a jazikom silní ako prúd.
Lúbiu ňjelen jazik, ale aj Slovenský národ,
preto vždi sa s láskou vracau domou a domou.**

**Tatri, Dunaj, Králova hola...
Hovorjevau: „Domovina moja.“
Ipsilonom nás celí život sprevádza,
a národ naň ňikdi ňezabúda.**

Báseň v štúrovčine

**Malá krajina sme, ale svoj jazik veru máme.
Velmi rad'i sa ním aj píšime.**

**Prívržeňec národa so svojou družinou,
písali veti perom životou a snou.**

**Slovák a Slovenka dñes v lavici sed'ja,
dumú nad písmenom vodcu Štúra.**

**Všetci dobre vjeme,
že štúrovci dosjahli pre národ obrovskje po'ešnja.**

Báseň v štúrovčiče

**Pán z Modri veľkú hlavu mau,
preto kolosálni darček nám dau.**

**Mi, Slováci, ho tu stále lúbime,
nikdi veru nezabudňeme.**

**Slovák s veľkým srdcom to bou,
tvrdje i nám priňjesou.**

**Slovensko náš domou je,
každí to o našej krajiňe vd'aka ňemu vje.**

Báseň v štúrovčine

**Skoro pred dvadsjaťimi rokmi,
do Trnavi vjedli moje kroki.
Vištudovať Slovenský jazyk,
Fándliho, Bernoláka i na západ'e Modru dobiť.**

**Po rokoch štúd'ja nastau muoj návrat,
osloviu ma víchod, no ňezabúdam aňi na západ.
Moji žjaci sú ako ja,
milujú Slovenčinu a, mjestamí dúfam, i mňa.**

**Každí d'eň si na Štúra spomeňjem,
keď si do svojich rúk školskje prípravi vezmem.
Milujem Slovenčinu, školu, žjakou aj Štúra,
v mojom povolání musí biť d'enko-d'enňe múza.**

**Ďakujem Bohu aj sebe,
že spisovní jazyk hlboko v srdci ňesjem.
Odovzdávam ho s láskou mlád'eži,
pritom dúfam, Štúr tu ostaňe navždy tak ako so mnou, aj s ňimi.**

Báseň v štúrovčine

**Do školi ja každje ráno chodím,
cez mesto a ulice sa brodím.**

**Ďeším sa však do školi,
rád si robím úlohi.**

**Najradšej mám maťiku,
počítam si poťichu.**

**Cez prestávki futbau hrám,
góli stále podávam.**

Dňešná doba

**Taká móda vládne svetom,
svet sa rjad'i internetom.
Lud'ja sa hñed' zarána,
cez Messenger pozdravja.**

**Každí volní čas, či po práci,
zábava na IouTube im postačí.
A keď dáke pláni majú,
na Facebooku ich zd'jelajú.**

**Všetko pekñje, čo prežijú,
na Instagram rad'i zapisujú.
Pri Ťik-Toku potom zase,
zaspávajú v ñeskorom čase.**

**Na socijálnich sjet'ach trávja hod'ini,
bez rozhovorou, prjat'elou, či rod'ini.
Taká doba vládne svetom,
svet sa rjad'i internetom.**

Báseň v štúrovčine

Zubatá s kosou sa za nami už poberá
medzi mladými, starými, zlými, dobrými si neviberá.
Príde sj po každého, aj keď sa drží zubami nechtami
ich zivosi rozdrťí medzi prstami.

Bolo vela hlúpich, ktorí sa ju snažili zastaviť.
Pár odvážlivcou ju aj na chvíľu odd'jaliť.
Ňik však ŇeuŇikou jej rozsudku
a za svoju opovážlivosť zlaplat'ili viac ako zlatú hrudku.

Keď k nám zavíta mali bi sme ju privítať ako prjaťelku,
Ňje sa jej vihražať a kláť na Ňu ako na Ňeprjaťelku.
Ňemusíme sa jej hod'it' k nohám a prosiť ju o odpusťeňja.
Naopak, mali bi sme ju brať ako, rovnocennú a prijať jej rozhrešeňja.

Smrť mávŇe posledný raz ostrou kosou
a nám na tvár padŇe pokoj s rannou rosou.
A keď nám bud'e život prebjehať pred očami
Ňemali bi sme smúťit' nad Ňevipovedanímí vecami.

Preto bi sme mali žit' podľa seba
abi sme si Ňemuseli víčitki brať do Ňeba.
Snažit' sa konať len dobro
abi nám Ňebolo v pekle až tak horko.

A Ňikdi ŇezabudŇem keď mi kríž na čelo bozkom kreslíš a hovoríš.
Prach si a na prach sa obráťiš.
VzŇikli sme ako z mišljenki hmota,
ale i tak sa nakoŇjec rozpliŇjeme ako Ňičota.

Ljeskovec

Kúsok za ním, za tím Pustím hradom,
Malá d'ed'ina je tu pokladom.
Ňed'aleko pestrích lúk a stromou,
Tam nachádza sa náš zlatí domou.

Vtáci spjevajú a potok šumí,
Usmjevavje slnko sa už budí.
Práve tu sa moja obec skríva,
Ljeskovec, ti čistá krása živá.

V t'ebe je všetko iba krásne,
Ďet'i sa hrajú, sú cele šťast'ne.
Už si močja nohi v Slat'iňe,
Vedla melje mlin a horja vih'ne.

Hrádok pred ňeprajníkmi t'a bráni,
Pri tej studňi ňešť'ast'je sa t'i stráňi.
Pod korunou stromou, v t'jeňi huor,
Ljeskovec, v t'ebe nachádzam svoj zbor.

Ljeskovec, d'ed'ina moja rodná,
V krvi mojej si prítomná.
Si ako nádherná tá kveťina,
Ti moja orechová d'ed'ina.

Pícha, trvalje bidlisko tu mám,
Ljeskovec muoj za nič t'a ňedám.
Bitki v meňe tvojom ukončím,
Ja, život za t'eba aj položíim.

Zmorení

Mladučkí junák cest'ičkou si ide.
 V hlave cest'ički, trňom má zarast'ené.
 Po nich nike nepríde.
 Dobrou mišljenkou dlho neboli visvet'ené.
 Mišljenki tuho, trňom bolest'i, nenád'uje sú spleťené
 Svet ho trápi vjac ako jeho vlastní boul.
 Ešte aj láska mu do boku vráža koul.

Brehi Váhu domovom sa mu stali.
 Od sveta sa schováva.
 Všetci majú podla ňeho srdce stud'ené ako skali.
 Tam radosť našjel, Váh vlnkami radosťne máva.
 S vrbkou jeho milovanou sa tam vipráva.
 Každú bolesť jej rozpovje.
 Ona k nemu citi nikdi nevipovje.

Chlapčisko, smutne o kameňe sa podkiňa.
 Ruku si vo voudke omočí a vrбку poprosí.
 „Vrbička, sveta sa na mňa lepší špina,
 slza moja trávičku zelenkavú už dost' rosí,
 možno si dušička bolavá, dušička od Boha odpust'eňja vyprosí.
 Chvíločku mi stred života pohlad',
 nech mám na radosťi raj víhľad.“

Nad pútňikom od tatranských víšin.
 Nebo horí krásou ako vatra otcou.
 „Nádhera ako maľba renesančná, no mnoho je príčin.“
 Zelená deva snaží sa dotknúť svojho milého, no odmietne prúťiki
 koncou.
 „Nerob mi to šuhajko drahí, ňetúžim počuť hlas zvoncou.“
 Ňedá sa , do voudki vkročí ráznim krokom.
 Telo jeho buďe sťjahnuté Neptúnovím tokom.

Plače, plače vrbička , slzi roní.

Venček pleťení na hlávku mu hodí.
Nikto iní perlu slzi neviroňí.
Nikto takú traged'ju nezrodí.
Len život ten , ktorí dušu smutnú vihod'í.
Mlad'iství venček vždi utopencou bud'e simbolom.
Má každá trápená duša určené stretnút' sa so svojim záchranním
mólom?
Mlád'enček naposledi vidíchňe.
Rumeňec z líc mu odíd'e.
Rubáška nje je od krvi , no nikdi nevischňe.
Slniečko nového dňa ešte dlho nevíde.
Chitro si povie.: „Sveta lubiu som, slubiu som na Ďevíňe,
lud a vlasť milovat', no život ma zradiu,
i pocit láski som ako hada na prsjach hladiu.“

Duša z rjeki zljeta.
Vrbka vidí, konárikí naťahuje.
Nepokoj ju zmjeta.
Poslednú silu zo seba viťahuje.
Labuťka si po nebi vikračuje,
Smutná na ňu skričí: „Mládenca mi bert'e.
Bohu ho ňedajt'e len mňe ho zvert'e.“

Ñeut'ečješ

Život mješau trochu inje karti
t'emnje ako tma
prajú mi len obavi
chcú mi vljezt' do hlavi
no kebi povjem všetko
aj tak ňeveriš
že srdcja lidí bijú
stále muožu žit'
aj keď to je už len t'emnota
život je a stále bou
a tak plávam v ňom
ale ňepovedala bi som
že je práve muoj
nič ňedáva zmisel aj keď svitá
na srdci nosíš úsmev
ale z jazika t'i zmizla ňeha
bojíš sa ponorit'
asi sme sa sekli
ňevjeme kad'jal íst'
je to velkje
na pokraji toho
čo ti dobre vješ
a tak čaká celá moja bitost'
ňjekedi t'icho, ňjekedi zúrivo
mám pocit akobi som uvjazla v močjari
potápam sa hlbšje pomali
t'entokrát bez žjadnej obavi
aj keď to skončilo mnohokrát
a ráno to započalo znova
zrazu st'íchla hlasná ozvena visokích vln
počas tmavích búrlivích dní hladám skriš
ale rjeka pohibuje sa cez skali
ňikdi sa ňezastaví
akobi som uvjazla

**bránja mi zábrani
to čo t'a čaká uvid'íš len sám
prestaň sa s'ážuvať, keď si to vzdau
táto cesta ma naučila držať veslá
spoločne sme našli prístav...**

Koňjec

**Keď zhasnú svetlá a vipne sa zvuk
Prestávaš cíťit' všetok ten hluk
Prestávaš cíťit' všetok ten chaos
Čo spuosobili ľud'ja okolo nás
Všetko zrazu prestaňe a nastáva len klud
Keď spokojne ležíš a vznáša sa tvoj duch
Keď poslednou cestou vidáš sa
Do ineho sveta ostáva len posledný kus svetla
Aj ten zmizne v hĺbke sveta
Tvoje t'elo v hĺbke zemi leží
A iních život len tak d'alej beží**

Kolobeh života

**Narodíš sa ako človek nevinní
si úplne čistí a bez vini
krásne rast'ješ a d'etstvom skáčeš
vchádzaš do puberty a na svet kašleš
porušuješ pravidlá a myslíš si, že pravdu máš
no míliš sa, pravdu nemáš
príd'e aj pád
pouč sa a kráčaj d'alej
hovorím t'i, stále máš nád'ej
príd'e dospelosť a spolu s ňou aj starosť
priznáš si pár chíb z mladosti
no stále to dobrje bud'e predsa
každí problem pominie sa
prídu d'et'i, rod'ina a závezki
staráme sa s láskou o naše zárodki
pozri, aha, staroba tak pekne máva
vnúčatá t'i sed'ja na kolenách a
sladkosťi im dávaš.
Všetko prešlo a život sa t'a spíta:
Urobiu si všetko, čo si chceu?
Odpovješ mu: Prepáč, ale ňebou to muoj cjel.
Prekroč prah a vidáš sa na oňen svet
kd'e všetko krásne je a ňenávist'i tam ňjet.**

Strat'ená v čase

**Id'em po cest'e pomali,
spomjenki sa mi v hlave vrát'ili.
Predo mnou moja budúcnosť,
už nikdy nedostaňem minulosť.**

**Pozerám sa do d'jalki
a hladám starje spomjenki.
Zahmlelo sa mi pred očami,
krásne spomjenki sa vinorili snamí.**

**Spomínam si na ľudí,
muoj najmilší na mňa hladí.
Mislím na ňeho d'eň i noc,
pretože mi chíba veľmi moc.**

Básnička

**Život mi príde až moc pomalí,
Tak som sa rozhodou ešte viac spomalit'.
A tak sed'im, píšem báseň,
Napadami len to krásne.**

**A tak zhasňem, rozmyšľ'am,
Aký je život zase,
Je to len na nás – však je to naše.
Život je krásni po čase zistím,
Ti možno neveríš, no ja som si istí.**

Ňeomilnost' i koŇjec, chibovaŇju začjatok

**Chiba je koŇjec?
Je koŇjec skutočne koncom?**

**Pokjal moja chitrost' sjahu,
tam som istí že koŇjec koncom Ňjet.
Na chitrost' i svojej Ňje som prahu,
sme človek Ňje Ňeomilní robot.**

**Chitruo človek učí sa z chibovaŇja svojeho,
chitrejšjuo učí sa z chibovaŇja injeho.
KoŇjec iba novuo začjat,
chibovaŇja si Ňesime celí život.**

**ChibovaŇja nás prenasloduje,
mi však pred Ňím Ňeut'ekáme,
mi sa pred Ňím Ňeut'ekáme,
mi sa od Ňeho učíme,
mi sme chibovaŇja učňom,
mi sme žjak ono náš majst'er,
to ono si na nás majstruje.**

Peseň muojho t'ela

**Lahkje pjerko ljetalo nad zemou,
ako láska medzi umeňím a mnou.
Nad činnosťou ktorú rada robím,
si vždi mozog a nohi rozdrobím.**

**Nohi pri tomto všetko rozhodnú,
či nachajú moju misel aktívnu.
Zmíšlaňja moju hlavu vždi opustí,
a t'elo sa zat'jal vikrúca v radosťi.**

**Ako rečou muojho t'ela,
ako moja peseň veselá,
ako bolest'ivá česť,
ako ňemilá lesť,
ako vznešená búrka,
ako pokojná post'jelka,
ako láska k muojmu tancu bola jed'iňečna.**

Krist'ían

**Krist'ían, Krist'ían muoj drahí
svjet mi na dñe tíchto morí.
Aká to pochmúrna
tá mišljenka tohto národa.**

**Krist'ían, Krist'ían muoj drahí
Mislá si že sme Slováci hlúpi.
Len slová injeho počúvat'
vlastní jazik ňemat'!**

**Krist'ían, Krist'ían muoj drahí.
Ostatní bi len srdcja národu míňali,
No ja ho rozd'elím na časťi dve,
jedno národu a druhje t'ebe.**

**Dala som t'i svoje srdce dala
no to ňeznamená že bud'em tvoja dáma.
Vlast' vždi prvá bud'e stát',
i keď sa nad Tatramí hromi budú d'jat'!**

**I kebi ňebesá same padali
ja i moji spojenci stále bi sme hrdo stáli,
Nach bleski nad Tatramí bijú.
No keď povstaňeme nach sa krijú!**

**Našich milích sa vzdávame.
Za ňe naše životi dávame.
Krist'ían, drahí nacháme tu svoje jazvi.
Ňebojím sa život obetovat' svojej vlast'i!**

061

Jar

**Ligocú sa lúče slnečnje
z nich žjari svetlo ňekoňečnje.
Svetlo žjari, kveti ňevíd'íš
zo svetla sa ti oslepíš.**

**Rastú tam aj mašlički
poljevam ich z krhlički.
Ťje mašlički živje sú
život na mňa preňesú.**

**Kvitnúci kvjetok na lúke
žjari ako svetlo v žjarovke.
Žjarovka večne ňesvjet'í
potom jej lupjenok d'aleko preletí.**

**Započnú padat' bahňjatka iňje
padajú na naše kveti milje.
Z perini zimi sa odhalá
a našu lúku osvježja.**

Osudová Láska

Joj srdce moje celje ma bolí
žjal mi moje mišljenki topí.
Každje ráno sa zobúdzam s pocitom samoti
ňedajú sa mi ovládat' moje pociti.

Kráčam dňom cez potok smútku
už mi ňikdo ňepodá pomocnú ruku.
V ten d'eň smútoční
mi ňikdo ňepríd'e skutoční.

Zaspávam s pocitom vini
ako v náručí ňenachádzam moje sili.
Láska poslední krát vidíchla,
ale navždi eš'e ňest'íchla.

Ďalší d'eň sa mi prisňiu sen
ako začína moja peseň.
Peseň započala mojou túžbou,
že už prestaňem trpjet' samotou.

Tam stojí moja žjenka
ňebud'e to iba mjenka.
Ruka v ruke si kráčame
a lásku si viznávame.

Táto peseň eš'e ňekončí
všetko zle zrazu končí.
Sme pre seba stvorení
a osud nám to potvrdí.

Ďakujeme, Ludko, za jazik švárňi

**Ludko ten náš švárňi chlapec,
keď je sranda hneď je za vec.
Polovački, to má rád,
srnca hití každí krát.**

**Štúr a všetci jeho brat'ja,
o Slovensku sa furt rad'ja.
Vlastná reč bi to mala biť,
ňeňecháme ich nás zbit'.**

**Ten náš národ malinkí
ňezaňikňe za kríki.
Ňedovolíme si spadnúť,
ňeňecháme sa okradnúť.**

**Naša reč je pravje zlato,
pre ňich to je iba blato.
To je duovod prečo sme
najsilňejší na svet'e.**

**Chcú nám zobrat' zlato, groše,
mi im dáme ba aj mrože.
Jed'ňnje si ňedáme,
našu reč si ňevdzáme.**

**Vlast' a jazik to je ono,
ňezrovaňje hodnotovo.
Za toto mi bojujeme,
všetko pre to riskujeme.**

**O sto rokou táto reč,
silňejšja aj ako meč.
Vlastňje slová, vlastňje písma,
vispelejšje ako Fínsko.**

**Z Ludka náš preslávni Štúr,
ňervi silňejšje jak múr.
Vela potu, vela krvi,
vlastnú reč si vidobili.**

**Všetko ale za to stálo,
jazik veru ňjeje málo.
Za toto ťi d'akujeme,
Ludka velmi milujeme.**

Ludevít

Ludko muoj akí si ti krásni
Tolko bich o t'ebe mohla naskladat' básní
Ach ake si mau krásne fúzi
Moja duša za tou tvojou blúzňi

A hlad' akús to mau peknú bradu
No otázky sa stále kladú
Jaj, prečo si museu skonat' takí mladí
Prečo si opust'iu tento svet dokonali

Celí svet za t'ebou smút'í
A lud'ja zakladajú ruki
Fňukajú t'í nad hrobom
Nad tou veľkou pohromou

Krásni si bou st'a t'je Tatri
Ako tamto ňebo modrje, ako d'jamanti
Putovau si d'aleko až na Dobrú vodu
Podpísau si ako stroj národnú dohodu

Modrje čjari

**Modrje čjari pret'ekajú
a pritom sa navzájom zlučujú.
Celím svetom
ale i celím Slovenskom.**

**Modrje čjari sa pred'jerajú pevninou
ako krt zeminou.
Sú ako pavučini,
ktorje robja dobre čini.**

**Bez modrích čjar,
bi človek nepotrebovau jar.
Úrodu bi bez nich ňepolál,
človeka bi smútok olál.**

**Bez nich bi sme ňemohli žit',
aňi si našu úrodu užit'.
Sme rad'i za to, že ich máme
a preto sa o ňe staráme.**

Janíčko Aničke

Len tolko povedat' t'i chcem,
že t'a naozaj milujem.
Vzdicki, keď ráno vstaňem a otvorím oči,
tak dúfam, že Aničku tam zočím.

Si moje slnko,
ktorje ma hreje,
si moja radosť,
ktorá sa smeje.

Keď t'a deň nevidím,
chce sa mi plakať,
ale keď sme spolu,
chce sa mi skákať.

Aj tjetto d'et'i dobre ved'ja,
že Janko s Aničkou
sú spolu trjeda.

Ja ňjesom básnik,
aňi kresliť ňevjem,
keď t'a však vidím,
jedno t'i povjem:

Po svet'e chod'ja miliardi ľudí,
no ja t'eba Anička lúbim.

Slovanskje božstvá

**Naši predkovja žili pod Tatramí
a oslavovali s ohňivímí vatramí.
Pre koho to svet'ili?
Predsa pre bitost'i, ktorje s nimi sídlili.**

**Perún d'asou poučí,
spravodlivost' lud'om zaručí.
Hrješňikom úrodu zasipe,
búrkamí puodu premije.**

**Veles ovce domou zažeňje,
past'jerou pod ochranňje krídlo pobere.
Šíre polá obíva.
Vd'aka němu bola plod'ina.**

**Dažbog slnko nasádza,
žjara po jeho zlat'ích vlasoch prechádza.
Slněčná koruna mu pasuje.
Svetlo, t'eplo prezentuje.**

**Dola osud prepljeta,
něš'tast'je preč odmetá.
Úspech pod nos daruje.
Š'tastní život maluje.**

**Mokoša manželstvo celebruje,
geňerácje pre rod daruje.
Ženskost' to je odbor jej.
Dari, obeti pre ňu lej.**

**Živa dobrá sestra je,
život lud'om daruje.
Jej vlasi prípomínajú klasi.
So svojou sestrou robí zápasi.**

**Morena je paňou zimi
a posjela ľudí do hlini.
Cez leto v skalách prebáva,
cez zimu sa však ňeskráva.**

**Kad'ere jej sú tráva.
Lístkami zo stromou na nás máva.
Láskavá tvár je peň.
Áno to je Matka Zem.**

**Zora v červenom od'evе kráča.
Ranní čas prináša.
Pre Slnko dvere otvorí
a potom sa skrije do morí.**

**Zvezda ju naháňa okolo Zeme.
Plní nám čo chceme.
Žjaru v noci ponáša.
Až noví d'eň ju odnáša.**

**To boli tí bohovja,
čo uct'jevali naši otcovja.
Uct'jevali ich aj naše maťere,
čo spjevali pre plameňe.**

Óda na jedlo

Jedlo, základ nášho života,
mi rad'i t'a máme.
Stačí jedna buchta,
to je to, čo chceme.

V tých našich snoch sídliš,
že hladní sme hneď.
Keď naňho misliš,
všetko sa zvrtné opet'.

Naša d'ieta v koncoch,
sladkje nám to zničí.
Po všetkých tých rokoch,
tu naša d'ieta končí.

Špageti, pizza a to všetko,
ó, jedlo naše milovaňje.
To vje aj vševedko,
že mesko grilovaňje.

Je aj š'iplavje a š'avnatje,
naše slini sa zbjeňajú
a mesko štavou napitje,
nás chuťou pdmjeňajú.

Muože bit' aj mrazeňje,
stud'eňje ako lad,
lepšje jedlo smažeňje,
a potom bud'eš rád.

Ó, t'je naše sladkje jazíčki,
mi ich zastavit' nevjeme.
Máme plňje mraznički,
zmrzlini, ktorú mi jeme.

**Kurjatko naše milovaňje,
tak chutňje, ako si t'a pametáme.
To velkje kura napácovaňje,
tomu ňikdi ňeodoláme.**

Óda na knihi

**Ó, ten svet tajupní
plní d'ejou ňespútaních.
Otváraš dvere do novích svetou
plní krásnich d'esou.
Pri tom každou stranou otvára sa nový svet,
ktorí zakrívá každod'enní svetskí d'es.
Ó, t'je knihi, ktorje nám novje svetlo do dňa dávajú,
lebo nad ňimi ľud'ja len tak ňezaspávajú.**

Óda na Slovensko

**Ó, Slovensko, ti domovina naša
keď orou ponad Tatri leťeu
samjeho seba sa opáčiu
Je to zem? Či ňebeská ríša?**

**Cez pišňje srdcja leje sa tok
Abo že je to Dunaj? Abo len potok?
Ó, to je krajina zo všetkých najkrajšja
tu opatruješ svoj lud, ako matka najlepšja.**

**Naše srdcja Slovenskje
Či sme hrdí na svoj rod?
Či sme pišní na vlasť našu,
pre ktorú nám srdcja bijú
od zrod'ejňa až po koňjec všetkých vuod.**

Óda na jógu

Ó, milá jóga každje ráno sa s ťebou prebúdzam.
Do života mi radosť prinášaš.
S láskou o ťebe premíšlam.
Zlje mišljenki odo mňa odnášaš.

Ó, milá jóga keď s ťebou cvičím stratím pojem o čase,
so slnkom si vždi pristaňem.
Cvičím s ťebou pre radosť,
a v podstat'e aj pre mladost'.

Ó, milá jóga nat'jahňem sa dolu k nohám
a hlavu dám hore k horám.
Nat'jahňem si kost'i mladje.
Všetko to mám v jednej hlave.

Ó, milá jóga ďakujem za moje zdravje ťelo,
za ktorje ťi vd'ačím smelo.
Ďakujem ťi za večnú mladost'
a lúčim sa s ťebou pre radosť.

Ó, milá jóga do smrt'i ťi bud'em verná.
Pomali sa s ťebou ponorím do hlbokjeho spánku,
a zacít'im chlad poslednjeho vánku.
Dúfam, že bud'eme spolu do večna.

Óda na ódu

Óda to báseň oslavná,
to ona pátosom prekvitá.
Vzrušeňja a veleba, to tipickje sú znaki
ó, óda oslavou bud'eš naveki.
Či už si na mladost' alebo starobu
či už si na salám alebo sir.
Stále sláviť tvojou úlohou
ti najkrajšja z básní.

Óda na život

Život muoj najmilší,
z t'eba čistá láska srší.
Ó, bez láski už v t'ebe zmislu ňjet,
ked' t'a zraňime, ňeminie nás trest.

Ó, ti si kapitola sama o sebe,
ňeustále sme závislí na t'ebe.
Učíš nás velkej odolnosťi,
snažíme sa prekonávať všetki tvoje prekážki.

Ó, život, ti trpkje úsilje za št'ast'ím,
kolko bolest'i v t'ebe ešť'e pocit'ím?
Kedi koňečne bud'eme v t'ebe radost'i užívať?
Možno ak v t'ichost'i t'i bud'eme načúvať.

Ňevjem čo a ako robit' mám,
ti ma však správnim smerom uberáš.
Ó, áno, iba jeden vístreu máš,
tak daj pozor nach ho ňezmeškáš!

Kozmickje vajce

Bolo vajce kuracje a v ňom sili drjemacje,
obidve iňje – Jin a Jang
aj tak boli prot'iklad.

Dve sili, iňje vesmírňe, jedna ňemuože žit'
bez druhej.

Jak tak vnútri dve boli, vajce raz prelomili,
a tak dve sili – Jin a Jang
tresk spuobili, veru tak.

Z t'ažšej Jin zem bola a z Jang zas obloha.
Prvú bitosť bolo treba,
kdo udrží Zem od ňeba?
„No predsa Pchan-ku!“

Novje zvjera, rástlo vela, veľmi vela.
18-t'isíc rokou rástou,
t'elo porast'eňje hustou srst'ou,
z hlavi trčali dva rohi a z úst veľkje parohi.
Radosť, krásňe počasje,
ale mávau aj ňešť'ast'je.
A keď sa tak raz stalo,
veľmi vela napršalo.

Pchan-ku má však dva osudi,
ľud'ja rozprávajú, od ňevjem kedi,

Prví je, že zomreu v spánku,
jeho t'elo sa premeňilo
na krásnu krajinku.

Aká to bola? Vjet'e?

Hovorím o tomto svet'e.

Pchan-ku mau na sebe 4 vrchi,
visokje nohi a t'jež ruki,
z jeho slz veľkje rjeki
a z jeho blch
prvje d'jetki.

Tak stál Pchan-ku medzi zemou,

**kím ňespevňili medzi sebou.
Druhí Príbeh vraví,
že s koritnačkou,
fenixom, drakom a jednorožcom prvím
vikovali svet klad'ivom a dlátom.
Pchan-ku učiu na veľkom tróne,
kím ňeved'eli všetko o nej.
O kom?
No predsa vjet'e, hovorím zas o tomto Svet'e.
Potom vraj zmizou a už sa ňevrát'iu.
Ňikdo ňevje kd'e je Pchan-ku,
ale ak existovau, podľa mňa naozaj zomreu
v spánku.**

Strom nárekou

**Tam na kopci za rjekou,
opadáva strom nárekou.
Osamelo vztíčení,
smútkom celkom utlačení.**

**V kmeňi mu tkvje silní buol,
súkmeňovca ňjet vuokou.
Slzi v podobe pestrofarebnjeho líst'ja,
každí vje že jeseň už hlási sa.**

**A takto ho život krutí,
skúša a korunu mu vetrom krút'i.
Jeho nahje vetvi ovedajú,
aňi len pod jedním lístkom sa už ňschovajú.**

**Zrazu prihnau sa sneh skad'esi,
svižne zavjal lúki i lesi.
Svojím závojom ukril i stromovú t'ážobu,
na dlhú a veľmi mrazivú dobu.**

Pravda o život'e

Žjarleňja je največš' duokaz záujmu,
akonáhle prestaňe žjarlit', strat'ila záujem.
Chalan bi mau d'jevčat'u
rozmazat' rúž a ñje špirálu.
Je jedno kolko vážiš a ako vizeráš,
kolko máš rokou,
akú máš minulost' a rod'inu.
Ten praví t'a bud'e milovat' takú, aká si.
Virástli z nás d'et'i,
pred ktorimí nás kedisi rod'ičja varovali.
Keď láska končí, trpí len jeden,
keď trpja obaja, tak láska ñskončila,
keď ñetrpí aňi jeden, tak láska eš'e ñzačala.
Najhorš'í pocit je, keď
vješ, že t'i bez toho človeka
bud'e lepšje, ale ñechčeš ho nachat' od'íst'.
Djevča umjera,
život má na vlásku,
ñnost'e ljeki,
umjera na lásku.
Život je hra
a luďja aj prehrávajú.
Chčeš klamat', klam...
chčeš milovat', miluj...
ale ñerob to naraz!
Každí máme ñjekoho,
kdo nám dokáže vikúzlit' úsmev na tvári
aj keď sa nám v tej dobe chce plakat'.
Ñikdi sa ñvracaj k starej láske...
je to ako knížka,
ktorú už máš prečítanú a vješ,
ako celí príbeh skončí.
Iba tak ležiš,
slúchadlá máš v ušjach a slzi v očjach,

premišľaš nad svojim životom
a hovoríš: „Prečo tu som?
Keď muoj život je o ničom.“
Láska začína kamarátstvom
a končí nenávisťou.

Praví prjat'el t'a podrží
aj keď sám potrebuje oporu.
Je mi jedno, čo vravíš za mojím chrbtom,
vzadu si a vzadu aj zostaňeš.
Slzi sú vzácnejšie ako úsmev,
pretože sa usmjevame skoro na všetkých,
ale plačeme iba pre tých,
na ktorých nám skutočne záleží.

Hovorí sa,
že dvakrát ňevstúpiš do tej ist'ej rjeki,
no ak máš toho človeka naozaj rád,
vstúpiš tam toľkokrát,
kým sa ňeutopíš.
Žijeme v dobe,
kd'e krása je anexiou...
láska peňjazmi...
úprimnosť je falošná...
a úsmev je hereckí víkon...
Láska je ako motíl,
keď ju ňebud'eš strážiť,
tak t'i uletí.

077

Škola

Škola je mjesto, kd'e sa trpí.
Mjesto, kd'e sa spjeva.
Mjesto, kd'e sa radujemo.
Len tak zo života.
Lud'ja su to dáki táki,
ňjektori zlatí ñjektori záporni.
Ucit'elki sa ñervuju zo spoluzjaka Ferka.
Ked zo skoli vid'eme, cit'ime sa slobodni.
Ale po chvíli sme celkom opust'ení.

Ako ďalej

**Dnes prší. Moje vnútro plače.
Keď si povješ neplač, tak to nejďe.
Rozhodnúť sa ňedá, či chceš alebo ňje.
Snažiť sa o to, čo sa ťi ňikdi ňepodarí.
Je to ťažkje.
Milovať ňjekoho, kto ťeba ňje, je smutňje,
ale musíš sa s tím naučiť žiť.
Zlomeňje srdce na sto častí bolí.
Ak máš ňjekoho, kto ťa podporí, ňeváhaj.
Snaž sa ísť ďalej, to zvládneš,
ale musíš si veriť.
Daj na moje slová...**

Osamelí

**Mama moja, kd' e o'ec šjeu?
Vet' ja polovičná sirota som.
Hovoriu, že po mljeko id'e.
Ňikdi sa ņevrát'iu a ņikdi ņepříd'e.**

**Vážňe bez otca ostaňem asi.
Preto sa mi začínajú meňit' vlasi.
Ak sa o'ec ņjekedi vrát'i,
bud'em št'astní ako kvjetok jarní.**

080

Mier

**Mjer mi všetci ho rad'i mame,
za vojnu ho nepredame.
V mjeri žit sa učit' treba,
abi každí nemisleu len na seba.**

**Mjer to je krásne d'jelo,
ked' sa ludstvo nehandrkovalo.
Je to naša sloboda,
mjer a krásna pohoda.**

081

Strat'ená hlava

**Započalo to v jeden d'eň,
bola to taká vášeň,
no už sa to skočilo,
celje ma to zlomilo.
Ňedokážem ť'a dostať z hlavi,
zostanú mi o ť'ebe predstavi.
Spomjenki na ť'eba sú ňezabudnut'elňje,
navždi je to strat'eňje.**

082

Muoj raj

**Slovensko je moja vlast',
tu chcem bývat', tu chcem rást'.
Sekat' drevo každí d'eň,
odseknút' aj ten najhrubší kmeň.**

**Stavjam domi, stavjam rád,
postavím ho na nohách.
Večer je už velká tma,
tu je koňjec muojho sna.**

083

Slovensko

**Slovensko je moja vlasť,
život tu je božská slasť.
Žiu som tu aj keď bolo zle,
každí žiu tak, ako vje.**

**Ó, vlasť moja, tak ťa lúbim,
ja ťi večnú lásku slúbim.
Slovensko bojovňje si bolo a stále si,
každí hrdí Slovák sa ťi prihlási.**

Slovensko

Mesjac je pekní v hlbokej noci.
Moje srdce prjam skočí,
ked' cít'i ranňje kvapki rosi.

Jarňje slnko hori budí,
vtáčí spev nás k tónu nú'i,
pesen k vlast'i sa z nás lúd'i.

Radost', smútok aj života strast'i,
ale bit' št'astní vo svojej vlast'i.

Na prázdninách

Som v Št'javňiku a zdá sa,
že babka varí vívar zasa.
Ten vívar je veľmi dobrí,
ako kebi bou len z vod'i.
Mau som vívar aj od husi,
strčju som si ho do pusi.
Keď upečjem bábovku,
holubi sú pri stolku.
Mám rád šport a aj jedlo,
dúfam že ma ňepopljetlo.
Králom jedla som len ja
jedlo ma vždi napíňa.

086

Ruža

**Žit' ako ruža,
zňja to skvele ňje?
Krásna ruža navonok.
A čo zvišok?
Stonka a hlavne trňe.
Ťje trňe každí na nej prehláda,
muožu to biť jej bolest'i.
Ruža všetki ťje bolest'i zakrívá svojou krásou,
tak isto ako človek zakrívá smútok úsmevom.**

Rozprávkovje noci

**V noci to všetko životom dícha,
vt'edi mizne každje ego i pícha.
Postavi z rozprávkových kníh zrazu ožijú.
Drak s princeznou si na zdravje pripijú,
tri prasjatka s vlkom domčeki opravujú,
Popoluška s macochou dom doupratujú
a Šípková Ruženka na praslici prad'je.
Zlatovláska a sed'em medved'ou sú speť pohromad'e.
A keď ráno slnko započne vichádzat',
vrát'ja sa do puvodnjeho stavu,
nach si ich príbeh muožeš znovu prečítat'.**

Vjanočnje obdobje

**Ližjarske zjazdi, sánkovaňja na kopcoch,
srdce plesá, oči rozžjarja sa moc.
V každom okamihu krása biva,
zima nám prípomína,
kde sa táto pravda skriva.**

**Vuoňa punču a perníčkou sa šíri po okolí,
vuoňa sladká, abi sme sa zabávali.
Lásku a radosť nám všetkým venujú,
pretože zima je čas,
kedi sa naše srdcja spájajú.**

Zima

**Zima prichádza, sneh sadá na zem,
krajina sa mení v krásni bjeli sen.
Keď sa vidáme na prechádzku v zime,
snežňje kráľovstvo nám otvorí svoje dvere.**

**Chladní vjetor líca jemne š'eklí,
sladkje pohlad'eňja srdce veselí.
Vjanočňje svetlá domi rozžjarja,
malje zázraki nám vnútra vifarbja.**

Lesná bájka

**V hustom lese skrývajú sa,
lesňje veľkje zvjeratá.
Medzi sebou hádajú sa,
kdo je lesným kráľom.**

**Spoza kríkou viskočí,
veľkí hňedí medveď.
Rád bi sa stál kráľom,
no vihod'ili ho hňed'.**

Pravje prjat'elstvo

**V pravom prjat'elstve je vela krás,
sme spolu vždi, ked' nječo trápi či bolí nás.
Podporujeme sa vždi, ked' je treba,
a v dobrom i zlom sme tu pre seba.**

**Zažívame vzájemne zábavnje chvíle,
spomjenki na t'je momenty sú vždi milje,
chceme spolu vid'et' eš'e vela krás,
trávit' spolu veselí i smutní čas.**

Cesta do budúcnosti

**Spomínam na minulosť bez starostí,
Predstavujem si časi v ďalekej budúcnosti.**

**Ako asi žiť budeme?
Či si svoju lásku zachováme?**

**A či bude na svete pokoj?
Či sa vôbec dostaňem domou?
Pokiaľ kráčať cestou správnou budem,
určite dobrých ľudí nájdem.**

093

Život

**Život náš mozaikou slz a úsmevu je,
ale nikdy nje je bez nádeje.
Pretože aj smútok raz zhasne,
no kedi presne? To nevjem jasne.
Možno stačí, ak sa na teba volakdo usmeje,
predsa aj to pri srdci zahreje.
A ak si už ozaj na dne,
tak sa, prosím, nevipar záhadne.**

Život II.

Zazerám sa do d'jalki,
slnko krváca cez oblaki.
Obloha žjari ruoznimi farbami,
tak ako ludskje tváre úsmevmi.

Životom malujeme ruozne malovanki,
nachádzame mnohje križovatki.
Ňjekedi sme samí,
inokedi d'akujeme, že st'e tu s nami.

Čo je to láska?

**Čo je to láska?
Láska je krása?
Láska je smútok?
Láska je ponaučeňja?**

**Áno toto všetko je Láska.
Ale Láska býva aj zradná.
Lud'ja odchádzajú a prichádzajú.
Ñebud' smutná, keď aj ťebe volakdo odíd'e.
Boh ťi píše tvoj príbeh a do toho príbehu tí lud'ja ñepatrja.**

096

Moment

**Čo ak moment
kedi sa topíme
je moment
ked' skutočne dýchame**

**A tak, ako ťečje rjeka,
započúvam sa do jej zňeňja,
pretože ťeraz už vjem,
prečo sa v jeseňi stromi meňja.**

Zasad'te reč predkou našich

**Počuj'te brat'ja, národ Slovenskí!
Hrmí, ud'jerajú do nej bleski.
Slovenčina naša, reč predkou našich.
Nach vikl'čja jej koreňe do srdc vašich.**

**O tú rastlinku sa straj'te, dobre ju poljevaj'te.
Bud'e vo vás, všad'e s vamí puoj'd'e.
Nachaj'te ju narásť na mohutní strom.
Abi tam, kd'e Slovák, tak i Slovenčina v ňom.**

Husle

Oj, t'je huslički moje,
zahrajú aj skladbi dvoje,
zahrajú aj o polnoci,
keď započnú hrať, ňjet im pomoci!

Akje lúbostňje tóni to vidávajú,
všetci sa do ňich započúvajú.
Pri ňich všetka ňenávist' viprchá,
ako kvapki dažďa sichravjeho dňa.

Všetkimí emócjami prekipujú,
hnev, ba aj smjech hraňice ňepoznajú!
Horkje slzi dokážu zmit'
a na tvári úsmev vikúzlit'.

Sláčik sa po strunách ladňe pohibuje,
stačí zavrjet' oči, a ovládnu t'elo tvoje.
Ten úhladní tvar všetkých huslí,
majstrovská ruka už ňeopustí.

Tóni sa preljevajú na jednoduchom papjeri,
a po ňich už ostávajú iba ňezabudnuťelňje stopi.
Svetom sa ňesje hudba ladná,
ňevirovná sa jej peseň žjadna.

Kdo chití do rúk t'je husle,
majstrom sa zo dňa na d'eň stáva.
Nová peseň sa začína nádichom z hrud'e,
to zistí len ten, čo sa im poddáva.

Sila národou

**Slovensko domovina rodná
a príroda veľkolepá a krásna
Lud'ja pracovitích a úslužných nosí
kím ich bjeda a hlad ňeskosí
Sila ľudí ňepadňe
tích Slovanou ňik už ňenapadňe
Ťje Tatri veľkje nad hlavou
lesi preplňeňje slňečnou žjarou
Od Košíc až po Trnavu
lud'ja dobrí pracujú
Nach sa jednjeho dňa spojíme
a silu národa slovanskjeho potvrdíme
Rozd'eleňja národou medzi bratmi
rozd'jelňi ale tí istí
a ňje žjadňe vímisli
Ten život – ťažkím sa stáva
naša hlava skloňená zostáva
no Slovák sa vždi prebudí
aj keď až v poslednej chvíli
Slobodu a právo vidobuje
nach sa nám vo vlast'i krásňe žije**

Báseň v štúrovčine

**Moji milí Slováci,
ja len v skratke povedať bi som chceu hrdo,
o čo som sa dreu tak veľmi dlho.**

**Zjednot'eňja Slovákou zdá sa,
že lahkí úd'eu je,
no uzákoňit' Slovenčinu v čase
vládi Uhrou rozd'jel je.**

**Ale pod'me pekne poporjadku
nach vjet'e ako to všetko započalo,
a čo ma vjedlo k činu
uzákoňit' spisovnú Slovenčinu.**

**Rozprávali sme biblickou češ'inou,
tou rečou zloradnou.
Ñebert'e ma zle nežnela tak hrozne,
no od Slovákou sa veľmi vzd'alovala.**

**Mišljenka predstaviť Slovenčinu prjaťelom
napadla ma, keď sa stala veľká dráma.**

**Vihod'ili ma z lícea, chápau som to
no veľmi našťvalo ma to.
No pomohlo mi to mišljenku utrjed'it'
a spisovnú Slovenčinu uzákoňit'.**

**Ñespraviu som to však sám
a to si dobre pametám.
Zjednot'iu som Slovákou a dokázau
som ňeslíchaňje, a to všetko kuoli
zemi mojej milovanej.**

Slovenčina

**Slovenčina, krásna reč,
Srdcja nám naplníš veľkou radosťou a smjeh.
Slovenskje slová, melód'ja tvoja,
V každom vet'e sa cít'ime doma.**

**Slovenčina, jazik náš,
Histórja a kultúra v t'ebe sa skríva, s láskou a vášňou nášho národa.
V Slovenských básňjach tvoj zvuk zňja,
A v každom list'e, knihe, hlboko sa v nás vrje.**

**Slovenčina, jazik krásni,
V každom slove sa skríva príbeh, čo nás spája.
Slovenskje rozprávki a pesne,
V nich sa náš duch slobodne vznáša, ako vták na krídle.**

Ľudovít Štúr

**Ja, Ľudovít Štúr som bol národný buditeľ,
politik, filozof, jazykovedec a básnik!
Dúfam že všetci ste si ma v srdcy uchôvali
a v národnom slovenskom jazyku budete napredovať!
Som na vás veľmi hrdí
a svama sa veľmi teším
že som urobil niečo pre spisovnú slovenčinu.
Je ťažko sa lúčať,
no všetko je už na vás!
Držím vám palce. Ľudovít Štúr.**

Tak dávno

**Velmi dávno moji milí,
keď sme ešte neverili
že ipsilon bud'eš znat',
započalo sa rozmíšlat'.**

**Tá veda a t'chnika,
nebude to na škodu,
nječo započat' podnikat',
t'chnika ho zaujme.**

**Kdo to číta dúfam, že je,
hlávka múdra,
ach to zneje,
a vedu, že má v oblube,
T'chnika ho zaujme.**

**Samuje vzorce, vípočti,
hlava sa t'i zatočí!
Má to však aj nevíhodu
luď ja kontakt odd'alujú.**

**Sládkovič bi bou z toho na dne,
kebi uzreu , že láska chradne.
Všetci hlad' ja do krabičky,
človek zlihau pomaličky.**

**T'chnika je pre poznaňja,
nje pre vojni a sklamaňja.
S vedou ljetaš do vesmiru,
A nehľad'íš do mobilu.**

Vjanoce

Vjanoce sú čas úžasní,
keď sneží a svet je zázrační.
Snehovje vločki veselo sa hrajú,
všetci už vjanočnú náladu majú.
Každí sa ťeší na svjatki krásne,
ňjektorí o nich píšu aj básne.
Vuoňa medovňíkou a stromčekou,
d'et'i túžja mať vela darčekou.
Už v krbe t'íško poljenko praská,
otvára sa srdce a rodí sa láska.
Žjarivje svet'jelka tancujú na stromčeku,
vet' láskavosť sa nájd'e v každom človeku.

Abi zimi boli opet' bjele

**Ej lud'ja tejto zeme,
abi zimi boli opet' bjele,
musíme sa spametať
na prírodu večší ohlad brat'.**

**Vet' na horách snehu ňjeto,
a ak áno, málo je to.
Ladovce už slzi roňja,
t'eplá zima im ňevoňja.**

**Sladkým spánkom medved' ňespí,
to sú ale krutje zvest'i,
vlaha na jar chíbat' bud'e
a v potokoch vodi ňebud'e.**

**Ťeplje zimi bez snehu a ladu
kd'e si potom puojd'eme pítat' radu?
Odpoved' je prostá predsa,
stačí so zňečit'ovaňím prestat'.**

Slovensko

Slovensko je malje mjesto
ale plňje záhad.
Máme občas velkje mesto
ale plňje záhad.

Jazkiňe sú tu všad'e
v hot'eli nájd'eš aj kad'e.
Plesá sa len tak modrajú
kamzíki a svišť'e sa tu motajú.

Gerlach to je náš največší št'ít
t'je víhladi stoja za to.
Na chopku je zas rotunda
ved'e tam aj lanovka.

Pranost'ikamí sa už ňikdo ňerjad'i
sle vždi t'i rád volakdo poradí.
Náš jazik je naozaj krásni
je ako z rozprávki.

Láska k prírod'e

**V zelenej krajiňe, kd'e príroda žije,
t'icho a pokoj sa mi vždi do pamet'i vrije.**

**Slovenská príroda je nádherna a krásna.
Lesi sú hlbokje, vrchi strmje a obloha jasná.**

**Lesňje chodňiki, vodopádi, prjezračňje jazerá
obd'ivovat' muožeme od rána do večera.**

**Zeleňje polá, lúki kveti spestrujú,
potoki čistje lásku k prírod'e odzrkadlujú.**

**Hori sa tíčja, rjeki vlňja v d'jalku,
Slovenskej prírod'e vijadrujem vd'aku.**

**Je naším pokladom, to právom tvrd'ím.
Zo srdca a s láskou sa na ňu hrd'ím.**

Ľudovít Štúr

**Na hori, dolini, kopce a rovini,
Štúr nám zaňechau jasnú stopu v histórii.
S láskou k jaziku a vlast'i v srdci,
Slovensko v ňom našlo vernjeho strážcu.**

**V jaziku tkáme ňitki vlastnej identiti,
Štúrova mišljenka nás spája s hrdosťou.
Slovenčina, naša hrdá reč,
Rozvíja sa ako krídla vtákom v ňebeských výšinách.**

**V jeho slovách zazŕjeva sloboda a právo,
Slovenskí národ, v jednot'e silní, ako skala ňerozbitní.
Všetki druhi rímu nám spjevajú o túžbe po vzd'elaní,
Štúr, tvoje d'jelo nám ostaŕe navždy v pamet'i.**

**Slovensko, krajina huor a rák,
Štúrova vjera v budúcnosť nás vždi osvjet'i.
Spjevajme spolu o našich trad'ícijách,
V básňach a pesňach, v našom srdci nach žijú vždi.**

Škola

Ja som Simon ňerád čítam,
Ale na maťike rád počítam.
Ďejepis je pre mňa drina,
jaziki sú pre mňa príma.

Slepú mapu ňerád bádám,
svet rád preskumávam.
Pokusi ma bavja najvjac,
keď priljevam vodu navjac.

Vítvarnú ja ňemám rád,
lebo musím malovať.
Ďtelesná je moja báseň,
lebo futbau je moja vášeň.

Zuzor

**Na Zvolenskom zámku
Panovau krutí kast'elán
Vraveli mu Zuzor
Každí pred ním strach mau**

**Zamilovau sa do d'jevčat'a
Ktorjeho však nechcelo
Zuzor strelíu kušou
Tá rana sa jej stala osudnou**

Čas Vianočný

V bit'e nám už rozvoňjava,
mamka hore dole pobeháva.

Virjad'ila všetki skriňe,
ale veť čas sa jaj aspon minie.

Mi jej sem tam pomuožeme,
hoci jej viac škodi narobíme.

Keď koláče pečje stále,
ja som vt'edi v škole práve.

Príd'em domou, čo to voňja?
Mamka kričí „pozor, zhorja!“

Z rúri vibere medovníčky,
z ktorých máme sladkje snički.

Malí brat do všetkých hrizje,
mamka skoro z toho pivňje.

Keď koňečne dopečje, t
aťik s plnou miskou ut'ečje.

Mamka z nás už omdljeva,
a pot z hňevu ju obljeva.

Kričí po nás „ňeblázňit'e,
ja už nič ňeupečjem, ňemislit'e!“

Jej koláčom skvelím sa odolať ňedá,
darmo sa na nás mamka veru hňevá.

Sni

Každí deň nadšeňe oči rozlepím,
no však t'eraž radšej spím.
Vo snoch na morjach sa plavím,
a tancujem aj keď spím.

Potom je vsak realita,
no tam už ňjeje kapacita.
Ó tje sni užasňje,
Kreativita sa ňeleje.
Je obmedzená,
a už aj spálená.

Tak sedím a rozmíšlam,
moje srdce mjeri inokad'jal.
Tak sa tu len hompálam,
a vo mne iba žial,
že tje časi už preč sú.

A mňe zostáva len snívať'.
Ó ti čas drahí...
Kebi len sme boli zas malí.
No čo, budem sa len kolísat'
v mojom kresle húpaciom.
A d'alej snívať'...

Liptou

**V ňed'alekom, mjest'e krásnom,
kd'e sa hori dotíkajú s ňebom,
nájd'eme históriu bohatú,
z minulost'i zaujímavú.**

**Tu kostou starí stojí,
svetcovi zasvet'ení,
stavba starodávna vzniknutá,
pútňikou k sebe privolá.**

**Dreveňje remesla sú tu doma,
výrobki zručných rúk krásne,
hračky, nábitok, umeleckje d'jela,
mjesto svojou tvorbou ožíva.**

Ludevít Štúr

V Štúrovom dome, keď Slovenský duch žije,
Písmo sa rodíť začína,
nadšňa v ňom stvrzuje.
Štúr, Chalupka, Hodža, tjeť mená súťi si zasluhujú,
Slovenský jazik a kultúru v srdcjach si chráňili, milovali.

Slovenskje národňje povstaňja, hrdínský čin,
Vo vzduchu cíťiť túžbu po slobod'e a víťazstve v ňom.
Štúrovci, naši vzori, bojovali za národ,
Ich odvaha a hrdosť v srdcjach zostáva navždy zaznamenaná.

Dňes ich odkaz ňesje sa d'alej, po geňeráciách,
Slovenský jazik a kultúra stále majú svoju váhu a hodnotu.
Vďaka Štúrovcom sme hrdí na našu krajinu,
A v ich stopách chodíme, pretože ich d'edičstvo je cenňje.

Ludevít Štúr

V čase Štúrovcou, doba vzácna,
Srdcja Slovákou plná vášne.
Márje, Jozefi, Andreje,
Vtákmí slobodi, v duchu slobodi.

Slovanskje misleňja, kultúra živá,
Slovenskí jazik, náš poklad drahí.
Štúr, Hurban, Hodža a Čajak,
Svojím d'jelom nás vjedli správnim smerom.

Básne, článki, novini vidávali,
Slobodu a vedomosťi šírili.
Národní obzor, Slovenskje pohl'adi,
Hlas slobodi, ktorím nás obohat'ili.

Ich snaha a odvaha nám ukázali,
Akí víznam má mať sloboda a vjera v seba.
V našich srdcjach a v Slovenskom jaziku,
Ich d'jelo žije, náš národ je slobodní a silní.

Chemja

**Chemja to je ťažká veda,
naučit' sa lahko ňedá.
Preto rýchli bud',
nach ťa ňepredbehňe labuť.**

**Prečo je to takje ťažkje?
Plače sjeđmak veľmi rázňe!
Chemicki čistje látki,
ťa pri učeňí rozkrájajú až na plátki.**

**Zlato, strjebro, meď,
nauč sa ak ňechceš peť!**

Prjateľstvo

**Prjateľstvo je vzácne, krásne,
spojenja srdc čo nikdy nezhasne.
Sme tu jeden pre druhjeho,
spolu zvládneme všetkjeho planjeho.**

**Dobrí prjateľ všetko čuje,
aj keď njekedy ťažko mu je.
Pri ťebe stojí v chvíli každej,
nepije pohár láski vlažnej.**

**V dobrom či zlom obrát' sa naňho,
povje ti pravdu do očí rovno.
A tak už vješ, čo robiť máš,
Všetko dobré mu i ty dáš.**

**Tak prjateľstvo ceň si, ver mi.
Ňikdy nečakaj za dvermi.
Lebo to je največší dar,
ako kveti rozžiaria jar.**

Liptou

**V kraji, kde srdcja bijú,
v horách, kde vrcholki tíčja sa hore.
Slovensko nás vždi pot'eší,
svojou krásou a hrdosťou nás oblažuje.**

**V d'ed'inkách sa veselo tancuje,
ľudová hudba veselo zňja.
Slovenská kultúra nás obohacuje,
naše srdcja v nej plňje sú radosťi.**

**Tatri visokje sa dotíkajú oblohi,
rječki sa v dolinách šplhajú dole.
Zeleňje ľúki a kvitnúce polá,
Slovensko je domovom, ktorí si volíme.**

Jožkou Žart

Jožko velkí umelec,
majstrovskú raz spraviu vec,
podarenú velice: panáka tot' z t'ekvice.

Oči vám mau aňi vrah,
zubi škeriu, že až strach,
keď v ňom svjecu zažau,
tak striguoň to bou a či drak?

Čo s ňím t'eraz? „Miško, čit!
Ňjekoho ňím postrašit',
dať ho ňjekam, chu – chu – chu,
kdosi zvískňe od strachu!“

Život

**Už je tu jeseň.
Za chvíľu zima.
Velmi sa t'eším!
To vžd'i očarí ma.**

**Čo si v zime najvjac želám?
To ňik ňetuší.
Ňepovjem ňikomu,
len sa zabalím po uši.**

**A v čo velmi dúfam:
Že každy št'astní bud'e
tak, ako ja.
Vet' Život ňje je o nud'e.**

Ludevít Štúr

**Volám sa Ludevít,
mám rád mekkje písmo
hladam ľudí na pisaňja
pekňe, krásňe, čisto.**

**Ked' som prešjeu cez hori
vid'eu som tam šuhaj
ktorí písau dokonalo
presňe ako ja.**

**Ked' sa mi on predstaviu
celím svojim menom
bou to odraz v zrkadle
s celím mojim t'elom.**

Správa o školských obedoch

**Je to čoraz zjavnejšie,
že sú d'et'i hladnejšie.
Kuchárki majú d'ivní vkus,
keď varja takíto hnus.**

**Kdo má chuť na veľkí rezeň,
ten dostaŇe chleba peceň.
A na mjesto poljevki,
kus varenej ut'jerki.**

**A ak to aj volakto zje,
zdravím mu to otrasje.
To čo po Ňich zостаŇe,
skonzumujú sljepki chovaŇje.**

**Po obed'e osad'enstvo celej školi,
prekvapivo brucho bolí.
Ťeraz vjet'e prečo mám strach,
keď vistávam rad pri vídajŇjach.**

Naša Peťa

**Zlet'eli orli z Tatri
tam kd'e je kopec ako sa patrí.
Mjesto kd'e sneh prevláda
a Vlhová zase preťeki vihráva.**

**Shiffrinová štvrtá je,
soba zas nedostaňe.
Petra má už záprah veľkí
prekonáva všetki súperki.**

**Ked' sa pustí zo svahu,
všetci sme zasa v strachu.
Vždy to dobre dopadne
veť predsa ona naša je.**

Liptovskí Mikuláš

**Mikuláš je mesto moje,
v zime sú tu ohňostroje.
Každí d'eň je tu čo robiť,
nikdi sa tu ňebud'eš nud'it'.**
**V le'e vela zabavi,
hori, voda, záhradi.
V zime zasa všad'e sneh,
zližovat' smješ každí breh.
Na námestí podujat'ja,
ňeodíd'eš dez objat'ja.**

Hori

**Hori stoja okolo nás,
trávt'e v nich svoj čas.
nemím okom pozerajú na nás,
pozívajú na návštevú.**

**Jeseň zlatá, med'ená,
nádherne sfarbená.
Zima býva nebezpečná,
dávaj pozor, ňje si Petra Vlhová.**

**V let'e davi ľudí,
zvjeratám to vadí,
rešpektuj ich zákoni,
užiješ si víhladi.**

**obuj dobre topánki,
do batoha zásobi,
zabudňi na starosťi,
no dávaj pozor pod nohi.**

Ťažká doba

**Ťažká doba dnes tu je,
samí influencer okolo vapuje.
Najnovší iphoňe kdo dnes nemá,
kamarátou si veľmi ťažko hladá.**

**Značkovje veci, na nohách Jordani,
to je vec ktorú už ťažko volakdo zmení.
Naprák tomu zljemu čo okolo je,
nájďe sa človek čo ešťe duoveruje.**

**Tak skromně ako bolo kedisi,
už asi v súčasnosťi nebud'e ňikdi.
No aj v tejto dobe zložit'ej,
nájďeme človeka duši dobrej.**

Liptou

**Liptou, ten kraj muoj lúbezní
V srdci mojom tú milotu cít'im.
Ludja, tí všetci, čo žijú tu,
Jazikom hovorja i mne je blíske.**

**Rozličnorečím liptovskám hovorja všetci
Každí, kdo vuokou mňa býva.
V ušjach mi znje tých slov milá pjeseň
Krásni muoj kraj v očjach sa mihá.**

**Lúbim muoj jazik, je muoj ma'erinskí,
Je plní dobrot'i a láski.
Lúbim i kraj muoj liptovskí
S rovinami, vrchmi je prekrásni.**

Láska v slovách

V prjebehu dna srdce bije,
láska v nás neustále žije.
Tvoj úsmev je slnko na oblohe,
v tvojej blízkosťi sa cítim slobodne.

Tvoje oči žjarja ako hvjezdi,
v nich vidím lásku, ktorá nikdy nežd'jela.
Spolu sme silní, ako dve vetvi stromu,
naše srdcja bijú v harmonii a tónu.

Tvoj dotik je ako nežní vánok,
v ňom cítim lásku, ktorá je ňekoňečná ako oceán.
Spolu prekonáme všetki prekážki,
naša láska je pevná ako skala,
ňeporušiteľná a krásna.

Moja vlasť

**Slovensko je moja vlasť, ktorá skrýva vela krás.
Sú to mestá, d'ed'ini, pamjatki a nížini,
ba i hradi, zámki, plesá, prjehradi či dolini.**

**Našou píchou sú aj Tatri, Lomňickí štít, Baraňec,
obd'ivujú ich domáci a t'jež každí cudziňec.
Nad nimi sa vipína majestátni vrch Kriváň,
z ňeho máš ako na dlaňi pohlad na kraj milovaní.
Keď uvidíš horskje zvjera nazívaňje kamzíkom,
ňeodoláš, odfotíš ho a máš duokazi o tom.**

**Čistí vzduch a vuoňa kvetou priláka vždi turistou,
načerpat' chcú novje sili, zažit' žblnkot potokou.
V lese vid'eť zajačika, ba aj srnki, jeleňe,
pochutnat' si na brusňicjach, čo si vjac želat' chceme?**

**Kriváň stráži mnohje mestá, ba aj obce, d'ed'ini.
Jednou z ňich je malá obec, ktorej simbolom je erb,
v modrom štít'e svetí Peťer, v rukách má on zlatí klúč,
pod pazuchou drží knihu, na hlave má zlatí kruh.**

**Je to obec na Liptove, v ktorej žijem, virastám,
mám v nej vela kamarátou, veru ňikdi ňje som sám.
Skončím školu, dobre vjem, na Slovensku zостаňem.
Slovensko je krásna zem, ktorú ňikdi ňesklamem.**

Báseň o Slovensku

**V srdci Európi krásna krajina,
Slovákou hrdá domovina.
Hori, rjeki a zeleňje lúki,
Ovečki na paši a pestrje zvuki.**

**Zaujímavá kultúra a dlhá histórija,
Slovákou povest' je, že vždi pri sebe stoja.
Chlieb a sol, dari našej zeme,
Tak si mi na tom Slovensku už žijeme.**

**No a na severe Slovenska,
Pod Kriváňom sa hmíri.
Naša základná škola,
s adresou Okoličjanska 404.**

Báseň v štúrovčiče

**Visokje kopce! Hrad'i vašimí korunamí,
ňjet dňa keď'i st'e neždravili Tatri.
Vet' oňi Slovenskím pokladom,
známim našim d'jevčinám i junákom.
Staršje ako Matuzalem,
ňikd'i ňje sú Lazárom,
očarja svojim od'evom,
ktorí st'a narcis každú jar.**

Mocní Solnohrad

**Na zbojníckom hrad'e,
tam vela soli,
tam srdce Solivaru,
plňje veľkneho víhľadu.**

**V blízkost'i sopák,
ňed'aleko Kapušjan,
v Ruskej novej vsi,
je mocní Solnohrad.**

**Solnohrad patrí kráľovstvu,
kráľovstvu Slanských vrchou,
pozná ho Prešou,
mjesto hradních milovníkou.**

**Cesta lesom,
plná zeleňe a stromou,
cesta naplnená t'ichom,
splňením snom básňikou.**

**Mjesto bez hluku,
příjemná prechádzka,
verše sa tvorja,
básňe sa rod'ja.**

**Ňje len básňe,
ale aj zážitki,
z ňich ňestarnúce spomjenki,
t'je st'a ňevednúce kveti.**

**Ňje kveti umelje,
kveti živje,
rastúce v srdci,
srdci lúbjacom víleti.**

**Na zbojníckom hrad'e,
tam vela soli,
tam srdce Solivaru,
je dobrím nápadom,
pre báseň osem veršovanú.**

Citi

V záhrad'e duoveri sme zasjali naše semeno,
Láska taká hlboká, skutočne puto.
S prepleťenímí srdcjami sme sa odvážili snívat',
O sladkom príslube láski, alebo to tak aspon vizeralo.

Trpezlivosť bola naším stálím sprjevodcom,
Ako sme prečkali búrki, bok po boku.
Cez životňje zvrati sme sa pevne držali,
Bojujeme o lásku zo všetkých síl.

Ale osud muože biť krutí a čas, ňemilí,
Naša láska raz prekvitla, upadla.
Ako jesenňje líst'je, naše srdcja zvedli,
Tragicki virozprávání príbeh našej láski.

Emócje kedisi t'eplje, t'eraz sa zmeňili na lad,
V t'ichost'i sme chradli, každí sám.
Duovera, ktorú sme zd'jelali, t'eraz rozbitá a strat'ená,
Cena našich citou, príliš visoká cena.

Naprák tomu v troskách toho, čo sme kedisi poznali,
Spomjenka pretrváva, silná a pravd'ivá.
Pre naše vášňe, aj keď' muožu viprchat',
Zaňechávajú ňezmazať'elňje stopi, nach sa d'eje čokolvek.

Aj keď' naša láska skončila tragicki,
V mojom srdci bud'eš vždi mojím prjať'elom.
Pociti, ktorje sme zd'jelali, žjadni čas ňemuože zničít',
Ňekoňečňje, úprimňje objat'je.

Báseň v štúrovčine

**Každí vraví,
vet' je to len známka.
Ale nikdo nikdy nepochopí,
že to ňje je tvoja kamka**

**Uplakaňje oči plačú,
nohi sa len trasú,
zimomrjavki už prichádzajú
a mišljenki o svetle odchádzajú.**

**Ňjekedi len premíšlam,
ako som sem prišla?
Čo pomuože mojim slovám?
Už len čakat', trjast' a bát' sa...**

**Vet' to prejd'e, usmej sa!
Zahod't'e strach a zasměj sa!
O nič ňejd'e, život id'e d'alej,
je to maličkosť na Zemi našej.**

**Pokjal beží všetko jak má
Nach ňečaká,
nach id'e rovno,
A ňeodbáča.**

To je ten život?

Strat'ení vo svetle, nájd'ení v tme,
obklopení hviezdami,
no, kým vlastne sme?

Vismednutí na púšti, zamrznutí v ľad'e,
odpoveďe nájd'eňje vo vzájemnom pohľade.
Utopení v mišljenkach, spálení bolesťou,
poháňaní túžbou vlastných snou.

Srdce pretkaňje životnými jazvami,
naozaj je správne otvárať starje rani?
V sebe bjela aj čjerna, radosť aj smútok, sloboda i strach,
ňemáme buldozer, tak aspon háďzeme o s'enu hrach.

V srdci horí oheň draka,
vuokou nás sa ňejako zmráka.
Poučení z minulost'i, žijeme v prítomnost'i,
je hlúpe snívat' o lepšej budúcnost'i?

Íst' tím správnim krokom,
možno skokom,
no, ňebit' tím,
kým sme boli pred rokom.

A tak blúd'ime bez návodu životom,
sem-tam obklopení t'emnotou.
S cjelom či bez cjela.
Zat'jal ňevid'ím svet'jelko na konci tuňela,
pripadáam si ešťe vjac v tom celom strat'ená.
Chvílu musím blúd'it', abi som opet' našla samú seba.

A tak padám.
Padám nadou.
Mám odretje kolená,

**misel preplnená, zahmlená, zat' emnená,
Prečo som opet' vo vlastnej hlave strat'ená?**

**Znova padám,
železnje okovi zvjerajú mi nohi, ruki,
ja prežívam muki.
Stále padám,
tak ma prosím chit'.
Nach ňje som tím,
kím som už ňikdi ňechcela bit'.**

**Tak ma zastav, keď ljetam visoko,
chit' ma, keď padám nízko.
Nach sa ňeutopím, nach mi ňezhorja krídla,
ňjekd'e v tom celom stala sa chiba.
Možno ňje chiba,
len nám ňječo chíba,
len mne ňječo chíba,
len t'ebe ňječo chíba,
rješeňja sa nám oblúkom vihíba.**

**A mi stále blúd'ime svetom, blúd'ime tmou.
Ti sa ma pítaš: „Kím vlastne som?“
„Kím vlastne si?“
Tá pravda si ňjekd'e ljeta vuokou nás,
načo privolávať búrku, keď nám vadí dážd'.**

**Padá na mňa únava,
keď bolí duša, aňi t'elo to ňedáva.
Klesajú mi vječka, objíma ma spánok,
ale mňa zaujíma, akje bud'e d'alšje ráno.
Naozaj mi to za toto všetko stálo?**

**Ňevjem, či je to ňje alebo áno.
Ňevjem, kím bud'eme d'alšje ráno.
Kontrola nad všetkým sa mi z rúk vimiká,
v hlave klúč, no zámok ňeodomiká.
Stále mi je zima,**

stále cítim, ako hreje nás to peklo,

Chceme lepší d'eň,
lepšju noc a lepší sen.
Bit' lepšímí ako sme,
aj keď ňevjeme, kím vlastne sme.

Len chceme bit' menej strat'ení,
znovu nájd'ení,
strachom ňezastavení,
možno sa nič vuokou nás ňemení.
Ja sa ňemeňím.
Ti sa ňemeňíš.
Svet sa ňemení.

Len sme na moment opet' vo vlastných mišljenkach zablúd'ili,
zopakovali t'je istje chibi.
Povedali vela ňezmiselních slov,
sňivali eš'ťe vjac ňereálnich snou.

Sed'ím na dne t'emnoti, už ňepadám,
len samú seba stále beznád'ejne hladám.
Ti klačíš vedla mňa, ut'jeraš mi slzi spod očí,
vid'íš, že moja hlava zlím smerom bočí.
Možno ňebočí, len vo víre mišljenok sa točí.
Možno to celje veľmi zle skončí
alebo nád'ej do muojho života vkročí.

Po čom srdce túži,
to rozum strachom súži.
Mám urobiť krok vpred či vzad?
Bud' príd'e víhra,
alebo dostaňem finálni šach-mat.

Všetko sú len emócje.
Prišli
a od'išli.
Únava ma defiňit'ívne premáha,

ale bolest' po prvíkrát v život'e nado mnou prehráva.

Maličkosti

**Naša snaha sa vraj dobre vipláca,
len ak je odvedená slušná práca,
a to sa zdá byť náročnejšie,
ňjekedi nám to príde zbitočnejšie.**

**Pretože slnko nesvieti každý deň,
a ňje vždy sa nám splní sen,
pretože cesta sa zdá byť občas dlhá,
pretože otázok je občas kopa plná.**

**No treba si povedať, že slnko zas vijde
a dokonca deň, kedi sa splní náš sen príde,
všetkých našich pochybností sa zbavíme,
a pekne spomenki si možno spravíme.**

**Radosťou sa srdca naše naplňujú,
a malje sni sa pomali splňujú,
zbitočnejšie veci prestaňeme riešiť,
keď sa započneme z maličkostí riešiť.**

Starkí s kučerami

**Sedí oliver v háji zelenom,
Rozmíšla on prevelice.
O marlborkach v červenom,
Bou to nápad za tisície.**

**A dim sa valí po pláňach,
Po lesoch a polách.
Cigaretu v stráňach,
A t'je tabaki nad'alej horja.**

**A tak mladí starec,
Peňjaze si míňa.
Slaňiku chceu si opject',
Ňeostalo mu na flašku vína.**

**Velkí umelec na cestu sa poberá,
Odchádza do roli z lesnjeho kaš'jela.
Kričí on z plních plúc nad'jalku volá:
„Horšje je bit' bez strechi ako malá stodola!“**

Večer

V jeden večer sichraví,
čítam knihu v šeru lampi.
V tom objaví sa mladí, zradní,
Eros – host' ten nečakaní.

Usad'iu sa pohodlne,
premišlau som ja už o sne,
postávau už Hipnos v okne,
chceu ma nachat' spat' už kludne.

Eros ten však hájiu svoje,
nechceu zvádzať s Hipnom boje,
presvedčiu ho abi spaňja moje,
odložiu na hod'ini dvoje.

Prosím Hipna o súcit,
láska síce krásni cit,
no radšej spat' ako osamoťe lúbit',
a na druhí d'eň t'icho so žjarlivosťou sa bit'.

Ňevipočuv Hipnos prosbi,
pripraviu ma rázne o sni,
Eros št'astní, silní, mocní,
odd'aluje klud muoj noční.

Mislím na ňu mjesto spánku,
za zvuku večernjeho vánku.
Na d'alší d'eň do jej zámku,
Priňesjem už láski známku?

Mlčaňja kameňa

**V Ostrej lúke, kameň mlčki leží,
vuokou ňeho pust'ina.
Len tabulka zo železa,
prezrádza svetu,
že pod ňím odpočíva,
Ostrolúcka rod'ina.**

**V nej v dávnich časoch,
mjesto svoje mala,
aj krásna dcera Ad'ela.
Jemnocitná a múdra bola,
mnohimí jazikmi, hovoriť ved'ela.**

**Dlhje čjerňe vlasi,
hľad'ili jej líca,
čjerňe oči v bled'ej plet'i,
pohlad, st'a sokolica.**

**Ked' pohladí slnka lúč,
chladní kameň siví,
započne t'íško rozprávať,
láski príbeh, večne živí.**

**V Rakúsko-Uhorsku,
v tých časoch dávnich, žiu
Štúr-národovec,
velmi slávni.**

**Odmjetau závezki a lásku žjen,
sústred'iu sa len na možnosť,
jazikovích zmjen.**

**V život'e jeho,
však prišla chvíla,**

**kedí aj jemu,
láska srdce roztopila.**

**V Zemjanskom Podhradí,
sa tí dvaja stretli,
cez jazik a politiku,
hlavi si popljetli.**

**Ked' na návšteve svojho brata,
so zoznámením vuobec ňerátou.
Ked' názori svoje prezentovať chceu,
pri pohľad'e na ňu, však oňemeu.**

**A tím, že Slovenčinu spoznať chcela,
vibrála si ho za učiteľu.
A on, s každím jej učeníím,
prechádzau veľkím mučeníím.**

**Bo to, čo pánom bratom hlásau,
že národ je na prvom mjest'e,
zabudou vždi pri Ad'elke,
pri každom svojom gest'e.**

**A tak už ňeznau cestu inú,
len priznať sa a biť mužom činu.
Na plese v paláci,
viznau tak Ad'elke lásku
a položiu jej jasnú otázku.**

**Či tak, ako on i ona to tak cít'i.
Jej prítomnosť'i sa ňevje nasít'it'.
Že bez nej, jeho srdce mrje,
že len s ňou, žit' ďalej chce.**

**Ad'elka sveta znalá dáma,
ved'ela, že bez Štúra,
buďe naveki sama.
Že jej srdce,**

aj keď sa jej to skrívajú dlho darilo,
už dávno Štúrovi patrilo.

Tak dve srdcja zatúlaňje,
našli k sebe lásku,
netušili ani jeden,
že visí na vlásku.

To tajomstvo sladkje,
trvalo len krátko.
Umrela Ad'elka,
to krásne chúd'atko.

Štúrove srdce, smrť Ad'elkina,
mocne raňila.
Krvácalo zo zármutku,
že smrť mu jeho šťast'je zničila.

Smrťou Ad'elkinou vzau mu život všetko,
čo mohou ešťe vzjať.
Všetko k čomu tak vrúcne vzhládať,
čo mau nadovšetko rád.

Dva roki sa trápiu,
v tom osobnom boji,
kým sa v ňebi stretli,
boli opet' svoji.

To je príbeh t'ichí,
čo chladní kameň tají,
že sú Ad'elka a Štúr, opet' spolu,
spolu navždy v raji.

Za oknom čas

Cez starú záclonu vidím,
ako Mesjac so Slnkom stretnú sa,
akí jemní majú dotik.
Rozmýšlam, akí je to pocit,
keď vidím, ako smejú sa.
ich jemné farbi sa prelínajú,
oranžová s modrou.
Odlúčení milenci
váhajú pred chvíľou vhodnou.
Svoje líce opatrne vipínajú,
túžja po dotiku pjer.
Radostne sa k sebe napínajú,
s nádejou, že muožu nastoliť mjer.
Sledujem ich chvíľu jed'ínú
ako d'jevča, ktorého kost'i raz pominú.
Ako d'jevča so snami tak ľudskými,
tak vrúcni, tak mocními.
Svojou zraňiteľnou ľudskoťou pozorujem svet,
nesmrteľní dážd', tisícroční les.
Kebi som mohua, s morom by som žiua,
modrím s' a životom pulzujúca žila.
Na svoju pomínelnosť bi som zabudua,
zmizua bi som v mori, v jeho vlnách.

Báseň v štúrovčiče

**Ó, t'je krásne hori,
ó,tá lesná zver,
ó, t'je šumivje zvuki potoka,
ó, t'je šire polá,
kedi sa t'je moje rani zahoja?**

**Rani z utrpeňja, rani z ňešťastnej láski,
ktorje tvorja na tvári akesi vráski.
Sú običajňje? Sú bezvížnamňje?
Ňik ňevje, ňik ňetuší.
Jedno vjem, a každjemu to povjem,
že kvuoli ňim ňemám pokoj na duši,
a vždi sa mi srdce rozbúši.**

Mi sme mi

**Sme geňerácia Z
zbožňujeme virtuálni svet
chíba nám ale čerství vzduch
sme zroňení keď vipnú elektrickí prúd.**

**Geňerácia pána Štúra bi sa čudovala
kam nás dňešná doba dohnala
hovoríme málo, surfujeme veľa
podľa rodičou ňerobíme to čo treba.
Čítame zrjedka, pravopis plače
emoťikoni máme však radšej
Píšeme ako počujeme
lebo Ťebe pán Štúr radosť urobiť chceme.**

**Učit'elá sa chitajú za hlavu
nachápu našu odvahu
ako chceme meňiť svet
keď v nás citu ňjet.
Ňje je to pravda
mi vjeme svoje
kd'e hladat' emočňje zdroje.**

Základy slováckeho jazika, alebo ako vznikli Reného príhodi

**Let'í sokol spoza Fatri,
kolem Váhe kolem vatri,
cez Žilinu skrz to mesto
Slovákóm tak dobro jesto.**

**Slovenskje národ ten už drichme, spí
už zrátau si svojich dní
nu dobro bi mu padlo však
keby zahnau ten svoj siví mrak.**

**Tak nuž, mraki bleski
ťemních síl to riadne zvezki
to ale národu nášho vina,
no však bude rjadna drina.**

**Čist'it' takú strašnuo spúšť
až tu sucho, jako v púšť
ved' slovenskí národ dlho žil
už si prešjel zopár míl'.**

**Dlho žit' eš'ťe slováci budú? Budú!
Však opravit' je treba vlast' našu chudú
ale druhi moje slovenské,
mi sme iba tvori pozemské.**

**Ale jak mi to spravit' máme?
lásku v sebe predsa máme
starat' sa o nás, o Slovensko treba
dostaňeme ako za vít'aza chleba.**

**A tak, preto je tu jeden d'eň
dvoležití pre Slovákov, preň
pre národ, však to vtedy mnoho osláv
je to dôležitá zo slovenských postáv.**

**Pod Žilinou, v malej Predmieri
tam Jožo, na drevení terč mieri.
Puška, nuž to sranda prevel'ká nie je
nie keď Slovák žije také biede.**

**Páni bohatí smiať sa iba
chudoba všade, sloboda ľuďom chýba
slovácki rozprávať tu v domovine nesmie už niekoľko liet
takto brať právo na žinčicu slovanskú, na brindzu našu s geliet!**

**Bude eš' Slovensko národ vlastní?
Pokiaľ bude národ náš dost' hlasní
na vedomie treba dať, o jazyku
knihu o ňom dokonca treba dať vzniku!**

**Jožo teraz už farár, syn boží
hádam ľuďom do hlavi slovenčinu vloží
spolu z ďalšími knihami píše
hľadať si ale musí skríše.**

**Uhorci, to zveri divoké
zásadi majú veľmo široké.
Slovensko? To niet!
Prášia Slovákov, ako dim s cigariet.**

**Otázky mnohé kniha jeho vyložila,
ale hlavne základi jazyku slovenskému priložila.
Kupcov sin, toť jeho príhodi
zniesou on Slovensko z nebies do prírodi.**

**Západnuo nárečie vybral si
Jožo, problémou mal plné kapsi,
ale titul, že kodifikoval, ten drží
zobrať nik nemôže, nech sa toho všetci zdrží!**

**Mnoho kodifikovalo ešte, ale on otázku položi
sen slovácki znovu oži**

**potom aj štát sloveskí prišieu.
Z jedného diela však náš štát nevišieu alebo višieu?**

Vstávaňja do školi

**Ráno ako každje inje,
ked' vstávat' treba, škola volá?!
Trochu nudňje, unaveňje,
zas to istje dookola!**

**Umit' tvár a zubi t'jež,
obleč sa, veť čas už beží!
Úlohi boli, nevješ?
Čo mi pamet' osvježi?!**

**Bežím ešťe do Jednoti,
jedlo kúpiť naríchlo.
Nach v škole hladom nepokapem,
mám strach bez čoko keksíkou.**

**Ako id'em do školi,
na roviňe zakopávam.
Obutá som dopoli
a na cest'e zaspávam.**

**Nastala prvá hod'ina,
kd'e je rozvrh? Ach jaj, beda!
V hlave sa mi zhasína!
Ako zňela naša abeceda?**

**Jój, Slovenčina! Amen tma!
Rodi, čísla a t'je pádi!
Chitá ma až astma,
puojd'em radšej na brigádi.**

Ľjkekďe v tráve

Prechádzam sa len tak sama,
pod nohamí samá jama.
Zaraz zbistrí sa mi sluch,
počuť ňječo? Źebi duch?

Obzerám sa dookola,
ňikoho som ňezazrela.
Zvuk mi letí popri hlave,
pristaňe to ňjkekďe v tráve.

Je to „iba“ malá včjelka,
polepeňje má kríd'elka.
Zrod'ila sa ist'e práve,
strat'ila sa ňjkekďe v tráve.

Blúd'i včjelka po lúke,
pristála mi na ruke.
Vizerá tak slabučko,
dám jej cukor? Jabíčko?

Ňevje ona ljetat' ešť'e,
na pomoc jej včjelki bežť'e.
Domou svoj nach si vje nájsť,
na silnú včjelku vje virásť.

Abi našla kvetou vela
a šťastlivo dolet'ela!
Nach sa d'íva na ten svet
a užíva si krásni let!

Dve pekňje knížki

**Jedna knížka druhej šepce:
„Asi nás už ňikdo ňechce.“
V kníhkupectve smutňe ležja,
d'et'i okolo ňich iba bežja.**

**Ňikdo sa však ňestaví,
Čítaňja ich už ňebaví?
Napokon sa zázrak stau,
malí chlapček si ich vzau.**

**Veselo si poskakovau,
kamarátou si zavolau.
A predstav'te si! Ďet'ički?
Čítali si básňički.**

Jaňičko a Janka

**Janko šjeu domou.
Na cest'e stretou Janku.
Janke spraviu gambáše.
Janka zrobla poljevku.**

**Janko spraviu koláčik.
Janko bou ale hlupáčik,
zhoreu mu koláčik.
Janka ut'ekala ako ňik.**

**Janka preskočila budovu,
Janko ju chiťiu za nohu.
Janka mala podpetki,
Janke sa šmikli z nohi a Janko spadou do vodi.**

V kraji snou

**V kraji snou, kd' e hviezdi tancujú v noci.
Tam v srdci lesa šepká, prameň vodi blízko.
Stromi objímajú tajomstvá starích príbehov,
a vánok spjeva melód'ju, čo ňesje sni do svetla novjeho.**

**Mesto snou sa zrodí v t'ichu v hor,
Kd' e rjeka času šeptá tajomne rozprávki.
V očjach mesjaca odráža sa kúzlo noci,
a láska hvjezd padá na zem, ako pere z vtáčjeho krídla.**

160

Život

**Život je ako
auto, nikdy
sa nezastaví
a keď id'ete
proti nemu, skončíte,
ale keď niečo
potrebujete,
tak vás zvezje.**

Noty oliate vínom

**V jeden večer fúkau vjetor slabí,
tak som oprášila náš klavír starí.
Z regala som vibrala noti starje,
olát'e červeňím vínom ako z lekvára.
Poznačila som do kalendára ,
že musím kupit' papjere.
Na druhí d'eň som sadla na bicikeu,
no zist'ila som že mi na ňom chíba d'jel.
Tak som vibrala auto z garáže,
a cez všetky kanále,
to ból prjedor šlapnuť na pedále.**

Báseň v štúrovčiče

**Slnko svjet'i, hrám sa vonku,
Vtáčiki spjevajú, ich melód'ja je zvonku.
Na lúke kvitnú farebňje kvjetki,
Skáčem cez potok, ako vipusťená z kljetki.**

**Motíle tancujú, farbi sú tak jasňje,
Tráva šuchotá, zvuki sú tak hlasňje.
Hori veľkje sa smejú a v pozadí stoja,
Príbehi prírodi, včjelki sa roja.**

Čaro običajných vecí

**Zabudli sa ťešiť všetci
z úplne običajných vecí.
Z každého nádychu, otvoreňja očí,
z novjeho rána pekne zoči-voči.
Keď z postele vládzeš vstať
a po úspešnom dňi usínať.**

**Keď vnímaš, cítiš, ochutnávaš,
keď sa učíš novje veci,
veť bi sa mali ťešiť všetci...!
A ti tu smutne posedávaš...**

**Vuokou seba sa poobzeraj,
naše Slovensko, to je pre život naj!
Majestátne hori, rjeki, prameňe,
do rovnice dosad'íš všetki premenňje.
Do rovnice tvojho života...
Vísledok? Radosť, šťast'je, pohoda...**

**Z drobných vecí utkaj sjet' spomjenok,
do vodi hod', hoc malí, kamjenok.
A sleduj kruhi, ktorje sa zvečšujú,
ako rozvírja pokojnú hlad'inu.**

**Tak ži, lutuj len to, čo ňespravíš.
Nach miluješ život, ňje živoríš.
Ťeš sa zo všetkých tých drobností,
slnka, t'epla, rod'ini, prjat'elou
a hoc aj ňezvaných hostí.**

**Pošli túto správu do celjeho sveta,
na každje jedno mjesto!
Zo srdca Európi,
kďe milovaňje Slovensko jesto!**

Mesjac

Mesjac žjarjaci na nebi
Na nočnej oblohe ňehi
Len krásu slnka odráža
Stud'ení kameň oddávna

Stud'ení kameň to on je
Ako slnko t'eplje na oblohe
On však Bohu nežjari sám
No ja veru o ňeho dbám

Zat'jeňení svetlom on je
O pozornosť sám bojuje
Pozornosť moju stále má
Lebo on je krása samá

Alma mat' er

**Fúúj! Blje! Hnus! Otrava.
Opet' škola zvoláva.**

**Pri vstupe už upratovačka čaká,
mám znova topánki od blata.
Skrinka na mňa veci vipluje
a všetko mi s' ažuje.**

**V trjed'e každí domáce opisuje
a Soňa sa Slovenčinu bifuje.
Zvonček mi ubližuje
a prestávki skracuje.**

**Vtrepe sa k nám profák s knihami
a mi zahrkoceme kost'amí.
Mučí nás mat'ika, fizika, t'elina
a nakoňjec otrasná slovina.**

**Ešt'eže t'etuški kuchárki v jedálni máme,
po trápení si fajnoví obed'ík vichutnáme.
A takto to id'e každí d'eň dookola,
vedi, m-učit'elá a ALMA MAŤER škola.**

MC

MC dvaja frajeri,
na Slovensko z oblakou zlet'eli,
abi sa presvedčili,
či sme ich odkaz chránili.

Z chotára do chotára prepraviť sa chceli.
Porad'iu im dobrí muž, abi na vlak nasadli.
Nitru bi rad'i navšt'ivili,
kd'e vela času kedisi strávili.

Pohodlne sa vo vlaku usad'ili
a rad'i bi s ňjekím pod'ebaťili.
No ľud'ja do ruoznich tabúl sa zahlad'eli,
tak ako MC kedisi, aj oňi písali...

Do tabulki jednej paňi nahládli,
okrem písma ruozne znaki uvid'eli.
Naši milí písmonosiči sa pot'ešili,
že slovenskí lud dobre učili.

Koňom a vozom bi isto za rovnakí čas zašli.
Ňevadí, hlavne že Nitru našli.
Pod hradom sa pred sochou zastavili.
„Takíto škaredí sme mi ňeboli..“

Do kostola sa ponáhlali,
lebo ich tam zvoní zvali.
Kd'e sa ľud'ja, kňazi, mňisi pod'eli?
Iba pár staručkých žjen zočili.

Obaja v chráme zosmutňeli,
pochopili, že zrejme málo odkaz Biblje odovzdali.
Zrazu, pred kostolom spev začuli,
to postupne mladí dnu vchádzali.

**Mnohje st'eni sa rozozvučali
a srdcja vjerozvestcou pookrjali.
Ríchlo ešt'e pamjatki pobehali
a spokojně spet' do něba odlet'eli.**

**„Lásku k písnu a Bohu, čo sme zaňechali,
Slováci ju v srdci uchovali.“**

Slovensko

**Slovensko je kraj krásni
Nám Slovákovi je vlastní
Velakrát nám ho brali
No mi sme sa ňedali
Hrdo sme sa bráňili**

**Slobodu sme hájili
Štúrou duch nás sprevádza
Na dobro nás navádza
Keď sa na nás pozerá
Hrdo hlavu hore dá
Vidí že sme uspeli
A ako národ dospeli**

Slováci

**Prišli k nám Uhri,
chlebík nám zobrali.**

**Mi sme sa ňedali,
aj keď sme padali,
tvrdo sme bráňili,
Slovensko chráňili.**

**Slováci vihrali,
Uhri sa vzdali,
pretože padali,
ňje len že Slováci,
ale aj Uhri.**

**Chlebík nám podali,
a domou sa vidali.
A Slováci? Tí si chlebík papali.**

Starje časi

Od duob Svetoplukovích
až dodnes,
správu túto rozňes:

Ňitra, ach, Ňitra,
Slovenska ti kmotra
starat' sa o t'eba chceme,
len to ňepokazme!

Všetko v t'ebe máme,
hrad, kostou, námest'je,
celí život dumáme,
akje velkje máme št'ast'je.

No všetci chcú len modernost'i,
čoraz menej zeleňe.
Kdo si na ňu spomeňja?
Na mesto bez zeleňe?

Zachovajme si ju zelenú,
nach to št'ast'je máme,
Ňitru našu oblúbenú
ríchlo zachráňme!

Mesto

**Mesto, kd' e sa Zobor tíči,
mesto, kd' e nám srdce klíči.
Mesto, na ktorje mi sme pišní,
mesto, kd' e rjeka sviští.**

**Krásne tu pamjatki, ešt' e krajšje chrámi,
presvedčt' e sa samí, milje dámi.
Sú tu aj lesi a ňejakje parki,
Ňesmú však chíbat' úradi a banki.**

**Známi hrad a socha Corgoňa
to je našej Ňitri ozdoba.
Kalvárja v stred' e mesta,
ved' e tad' e krivá cesta.**

**No však pícha nášho mesta,
každí to vje dňeska,
počúvajt' e d' ecka!
Je to Gimnázjum Golánova predsa.
A takto končím moju básničku,
malú a kratučkú.**

Naša domovina

**Trbljecu sa t'je krásne raněje skjelka,
ako malje zrkad'jelka.
Na lúke sa kveti zobúdzajú,
a vtom včjelki pel zháňajú.
Vtáki v oblakoch si poletujú,
a vtáčatká v korunách stromou št'ebotajú.
Hori zasnežeňje bjelim sňehom,
a kamzíki po skalách lezú smelo.
Taká je naša domovina,
krásni domou náš.
Prosíme t'a dobre si nás stráž.**

Golánko

**Golánko to škola skvelá,
no učeňja tam máme vela.**

**Znalosťi sa kópja nám,
užitočnje budú, predpokladám.**

**Engličtina, němčina, špaňjelčina,
a hlavne naša Slovenčina.**

**Jazikou tu máme vela,
budúcnosť to budú skvelá.**

**Profesori naši, skvelí sú,
vo všetkom nám pomuožu.**

**Visvetlá nám všetko hñed,
ulahčja, tak odpoved'.**

Ludevít Štúr

Mladík napcháva a zapaluje svoju oblúbenú fajku,
 dim stúpa a ovzdušje hustne pod t'archou jeho mišljenok...
 Vráťjac sa z Halle v ňom horí slovenský plamjenok,
 čo postaviť chce národnú vlajku!

Mladučkí pansláv bi rád dohnau svet,
 noví úradní jazik - to je prevratná zmena,
 Ňeuhrom sa však t'eraz dícha tažko, je to vela,
 kost'i chradnú, duša upadá...
 kdo bi polál vednúci Slovenskí kvet?

Nuž gospod'in Štúr chce prebrať zbedačení národ,
 vzkrjesiť tú chabrat' poddajnú,
 čo naučila sa drjeť a verne slúžiť,
 omrvinki z bohatých stolou zbjerat',
 kím len pod'eň mŕtvi ňespadnú.

Hlava, srdce, talent zdvíha sa zo stolički,
 lež múdro odstupuje od horúcej časovost'i,
 počká si na návrat do slávnej minulost'i.
 Ňeponáhla, pomalički...

Strjedmost', zdržanlivost', bezženstvo kráčajú pred ňím,
 toťemi vlastnej rehole,
 však velká pasca budúcnost'i,
 ako ostrá šabla prebodne.
 Štúr ňikdi ňeustúpi od svojich zvikou,
 doženú ho do samoti vedomej.

Stretnuťje so Zayom

Do cesti sa mu stavja grófski Zay,
 s kím ako chlapec tráviu časi vo dve,
 t'eraz však t'ažko povedať, ako sa to skončí,

či v remíze, víhre, a či v ťažkej prehre.

Každí za svoj národ bije,
obaja ženú sa v prospech svojho ludu,
Purpur a dim, ťažkje mraki,
pritlačja hlavi mnohých, zženazdajki.
Kdo napíše podtatranskú dumu?
Revolučnje hnut'je zmení farbi vlajki.

Slovač

Slováci, selskí národ prostí,
koho tolkje roki bili,
ňevje, že muože biť aj iní,
ňevje, že jeho rola otroka skončila,
že jeho hmotnosť je rovnaká na Mesjaci i na Jupit'eri,
že jeho sláva sa opet' vrátila,
ňevje...

Radšej národnú samovraždu ponúka tomu,
kdo prví príde v ňeslovenskom kroji.
Radšej buďe bozkávať ruku svojho mučiť'ela,
než zahinúť vo ferovom boji.

Láska ako zbraň ňepoužitá

Najlepšja obrana slovenčini - Marína,
tromf ludskej hlbini,
skvost tatranskej krajini,
čo mohutnosť väčšju v sebe nosí
ako Orou tatránki, čo ljeta nad krajinou a prosí,
o jeho prebud'eňja, zmŕtvichvstaňja... darmo, svjeca usína.

Láska. Štúr ňepochopiu silu tohto živlu,
zakril ju maskou „Jazik je pre mňa všetkým!“,
Slovač i sám pansláv hinú.
Láska, ktorou sa pre národ hnau,
sám ňeprijau.
Narcis v ňom tuho kvitou,

radšej len zadýchau svoj obraz v zrkadle,
bi na chvíľu zmizou.

Štúra ňje strelná zbraň zabila,
ňi Márja, ňi Ad'ela,
lež hori chladu, veční sneh, krihi,
čo živil vo svojom krehkom bití.

Ňechcem krivd'it'. Vzdávam vd'aku.
Bud'it'el Slovenskjego národnjeho života,
Ludevít Štúr. A more času,
vloženje do spisovnjeho jazika.

Nová era, starje zviklost'i

Zahod'me časi minulje. Vid'me!
Dňes mileňiálmi nás zovú,
chroňická insomňja je našou kápou,
a naprák tomu trvdo spíme.

Ťechno. nás unáša hlbokím morskím dnom,
alveoli sa namáhajú, kislík dochádza,
geňerácja „Z“ odchádza,
krajina trasje sa v cirkulačnom šoku,
krv t'ečje prúdom...

Kdo vihovje Slovákom?
A či z nás dakedi vuobec dačo bud'e?!
Bublinka múdrich letí k oblakom,
no kaluž zostáva blatom,
hlúpost' kiňje.

Hamuj! Mlád'ež odchovaná na štúrovskom rigorizme,
Opeť povstaň, bojuj, uč sa!
Bo zhňiješ vo svojej utrápenej prizme.

Prebud' sa Slovensko! Krajina malá.
Veť sme pupkom Európi.

**Povstaň vzd'elaňja, vrát' sa mlád'ež,
odhodlaňja bit' sa za naše d'et'i.
Kdo sa vzchopí?
Prestaň obljekat' sa egom, vet' to je krád'ež!
Krád'ež života, čos nám raz dala,
ti svetá zem, vlast' naša.**

Ukrajina

**Ukrajina, susedka vzácna.
Plačem nad osudom tvojím.
Paraleli ma prenasledujú ako nočnje mori.
Je predo mnou budúcnosť tvoja,
no nevidím jej koňjec skvotní.
Modlitbou vrúcnou k Bohu prosím!
Vrát' sa lud, vrát' sa z hrobu,
vrát' sa mŕtvi, vrát' sa duša,
Vrát' sa d'jet'a, vrát' sa domú.**

**Obd'ivom poljevam t'a susedka moja,
si nová mod'ifikácja uhlíka.
Ďjamant sa hanbí za svoju mekkosť,
si fullerenska krajinka.**

Čo muože skrivit' takto svet?

**Ňeláska! A jej mocnje nohi.
Čo šlapú, gňjavja túto Zem.
Vrát' sa vjera, nád'ej, láska...
Vrát' sa, dokážeš to, vjem!**

**Láska, zbraň nepoužitá.
Ňou bojovat' vo svet'e treba.
Vet' národ, to som ti a ja,
každje DNA muojho t'ela
v loňe matki utkaňje...
Vrát' sa láska, prijmi ju i ti, Lud-ko.
Potom všetko zlje vo svet'e prestaňe.**

Keby sa Štúr zamilovau

**Stretou som d'jevča ňebeski krásne
Započau som o ňom písat' básne**

**Zabudou som na to, že treba bojovať
Že treba za náš národ sa ratovať**

**Odpust' mi matka, odpust' mi otče
Odpust't'e mi všetci, odpust' mi Bože**

**Hlúpi som bou
A na národ som zabudou**

**Vodu káže a víno pije
Teraz už t'je všetci zmije**

**Ňebudú vážne brat' ma
A za brata mat' ma**

Báseň v štúrovčine

**Tvoj život zaujímavý je od začiatku,
bol si výnimočný už od počiatku.
V detských rokoch to bol spev a tanec,
na základke zase frajer a nedbalec.
4 roky na strednej zostaneš,
rozumu tam trochu dostaneš.
Vec, že úlohy budú veľkou záhadou,
nebude to prechádza ružovou záhradou.**

**Aj keď to bude naročné,
učenie ty bude užitočné.
Nezabúdaj, všetci sa cítili rovnako,
nehovor o sebe, že si pako.
Nevadí, ak zabludíš do slepej uličky,
alebo, ak urobíš nejaké chybičky.
Není hanba niečo pokaziť,
nie vždy budeš víťazit’.**

**Keď už budeš dospelý,
život ťa trocha posmelí.
Ak zabudneš na diskotéky,
s rodinou si zoberieš hypotéky.
Ale všetko to je vo hviezdach,
nemaj však z toho strach.
No na pamäti maj, že šancu nemáš,
dokým ju sám sebe nedáš.**

Dáma v čjernom

**Najkrajšja dáma zo všetkých dám,
najkrajší dar zo všetkých dá nám.
Najčist'ejšja duša odpútaná od t'ela,
poučí nás o zmisle života.**

**Sprevádza nás z jednej strani na druhú,
nastolí koňjec tomu ňekoňečnjemu kruhu.
Každjeho raz dost'ihňe dáma v čjernom,
v'edi bud'e čas povedat' posledňje zbohom.**

**Tento fakt sa ňedá ňijak poprjet',
pred ňou sa ňedá ňijak skrit'.
Úd'elom jej t'ela bolo zomrjet',
úd'elom jej duše bolo žit'.**

Zima

Život bez života vonku kráča.
Krutí mráz prsti pichá.
Vo vzduchu ljeta klátba t'ichá.
Zima svoj trest prináša.

Kedisi pradávno aj ona bola krásna.
Plná smjechu a láski.
No zima ňenásitná, ukradla moc tiranski.
A z krási ňeustalo už aňi sna.

Zima ňemala biť krutá.
Ale už to je tak raz je.
Keď ňenásitní moc zoberje.
A svoj trest na ľudí odpiká.

Srdcolam

Chíbaš mi

chíabajú mi tvoje jemňje vlasi
a kam sa strat'iu tvoj úsmev krási
ňevjem či ešťe na mňa spomínaš si

Ja ale ňikdi ňezabudňem
na tvoju krásnu bledú tvár
aňi na naše ranňje prechádzki parkom
kam t'eraz už chod'ím sám

V samot'e t'icho premišlam
čo sa vuobec ud'jalo
akobi závanom vetra si tu už ňebola
a moje srdce sa žjalom prelálo

Ňebou som t'i dostatoční
či azda až moc privela
vet' ňebou som ja veľmi nároční
tak kam sa tá láska pod'ela

Už to ňje je ako to bývalo
láska má biť predsa pekná
ale tú bolesť ktorú to zaňechalo
sa ničomu ňevirovná

Sin

Som d'jet'a svojho otca,
hoc aj moja mať je mocná.
Keď ja virasťjem celý svet obíd'em
A vela toho zažijem.
Tam spoznám krasi života
Ale moja rodná zem je lúbená
Náruč mojej matki vždi je plná láski
Moja bitosť človeka vždi odmení kráski,
a vráťi sa do hňezdočka láski.

Zločinec príbehu

**V každom príbehu je zločinec
zlá čarodějnice zo západu
zlá čarodějnice z východu
zlá nevlastná matka
monštrum zvjera
ako vlastne vizerá taki zločinec?
Njektorí ľud'ja sa muožu pítat'
nemusí vždi nosit' čjerni plást'
alebo čarodějnicku metlu
alebo veľkú a strašid'elnú masku
mám vlastnjeho zločinca
ale je ťažkje ho spoznať
má vemi dobrí prestroj
vizera vlastne skoro ako ja
zrkadlo zrkadlo
kto je najkrajsi na svet'e
alebo možno to je
monštrum monštrum vo mñe
povedz mi, povedz mi, čo vid'íš
rozplač ma
roztrhaj ma na kusi
urobit' zo mña vezña
v hlave mojej vlastnej
povedz mi čo som
a povedz mi čo ñje
povedz mi čo ñpotrebujem
a povedz mi čo hej
vit'jahuješ moje problemi
muoj smútok, strach a závislost'i
spuosobuješ mi vela závist'i
a nachávaš ma v úskost'i
pripravuješ ma o duoveru
bere mi sebavedomje
bojim sa súd'eñja**

a jed'iňe vnútri kričím
lovíš ma svojímí slovami
akobi to je iba taká hra
ale keď sa zamislím
ňje je ňikdo iní na viňe
toto monštrum ňje je stvoreňja
alebo d'jabou poslaní z pekla
ňje je to bosorka aňi macocha
tento zločínec som ja.
Snažím sa s ňím bojovať, ale ňeprestaňe
ňikdi sa ňeprestaňe snažiť
je to klamár
som kráska a zvjera
v každom príbehu je zločínec
tvrdeňja, ktorje je pravd'ivje
ale ako zabijeťe monštrum
keď vo vás žije.

Podpolaňja

**Slovensko moje krajina bujná,
len tu doma je duša moja spokojná.
Šťíti huor a kopce,
lesi visokých stromou
len Slovensko mám v srdci
to je muoj domou.
Keď vonku jemní vetrík t'íško zavaňja,
mislím na muoj rodní kraj Podpolaňja.
Ňikdi sa pohladom ňenabažím,
na úzke pási hriňovských oračín.
V tomto kraji chcem zostať do smrt'i žit',
lebo na inom mjest'e
si ňevjem predstaviť bit'.
Hlad'ím upreňe na krásnu modrú oblohu
a d'akujem za muoj rodní kraj nášmu Bohu.**

Báseň v štúrovčine

**Všetko tak rýchlo ubjeha,
že si aňi nohi ňesťihame namočiť do mora.
A ja vjem, že práve ti, ten čas spomalí,
bud'me rad'i čo sme zažili, lebo každí d'eň je ten posledný.
Tak ako ja, tak chceš aj ti,
spomínať na t'je krásne d'ni.
Krásne d'ni plňje láski,
z ktorích mame d'nes na čele už len vráski.**

Báseň v štúrovčine

**Čas id' e rýchlo ako vlak rúcajuci sa po kolajách.
Dni po dňoch sa míanajú ako hlas v ozvenách.
Pítame sa: „Kam tento svet speje?“
Vela ruoznich odpovedí však na toto ňjeje.
Možno dnešná doba ňjeje náhoda,
Je to len d'alšja z kapitou ktorú tento svet má.
Stále čakáme na to že sa ňječo zmení,
No nič ňbud'e iňje kím si človek sám ňzaumjení.**

**Ak túžime po zmeňe, je potrebňje započat konať, pretože len mi samí
vjeme ako to zdolať.**

**Každá zmena nám muože priňjest' bolest',
No práve táto skúška nám to pomuože prejsť.
Tou največšou skúškou na tomto svet'e ,
sú práve t'je najt'ažšje dñi v našom život'e.
Aj keď máme pocit že sme už bezmocní,
Vždy je tu volakdo, kdo pomuoct' nám je ochotní.**

Moja jed'iná

**Moja krásna, drahá, milovaná slovenčina.
Ňenahradí ťa už ňikdi, ňikdi ŷjadna iná.
Jota, ipsilon či int'erpunkčňje znamjenka,
každod'enní postrach pre ňejednjeho ŷtud'enta.**

**Rozmaňitá si v každom kút'e tejto krajini,
chcem ťa spoznať do ŷpiku kost'i, dovol mi.
Aj keď to buďe cesta náročná a strast'iplná,
som odhodlaná a celou dušou ťi oddaná.**

Obraz

Každí má svoj vlastní obraz,
Ňjektorje sú bezfarebňje, inje zas kričja pestrosťou.
Je to naša práca, náš vnútorní odraz.
Ňjektorje sú plňje ľudí, inje viňikajú osamelosťou.
Je to len na malárovi ako ho vitvorí, a akje farbi užije,
akím š'tecom mu bud'e nanášat' farbi,
akimí smermi sa bud'e jeho š'te'ec unášat'.
Koňeční výsledok však bud'e vidno až na konci jeho malbi.

Čo ak máme plátno čjernobjele?
Ňvjeme akje farbi užit',
bojíme sa že plátno ňebud'e takje hladkjje,
Treba to však skúsiť a dať plátnu život, nachat' ho díchat', žit'.

Krásňe na obrazoch je to,
že dokážeme na ňich vid'eť kroki cestou,
cestou malbi a spuosob, akím sme ho malovali,
vrstvi farjeb sa prekrívajú, robja jeho dušu bezstarostnou.

Preto sa ňetreba bát' ňedokonalosťi,
vždi vjeme premalovat' to, čo sa nám ňepáči tak, abi sme boli spokojní,
no i keď zblízka ňemusí biť obraz dokonalí, naopak chaot'icki, vjeme
sa pozrjet' zd'jalki a vid'eť celí komplex, ktorí vitvára.
ten komplex puosobí krásňe, z d'jalki tá ňedokonalosť žije, obraz je už
pokojní.

Každí obraz má dušu svojho autora,
odkríva jeho pociti a bd'eňja,
preto treba abi ho každí malovau tak,
že bud'e jeho duša spokojná a čistá ako ranňje brježd'eňja.

Pretože koňjec koncou je to náš obraz,
obraz, ktorí si ňesje naše meno,
a dokonalí bud'e len vt'edi,

keď jeho autor ňebud'e ňjest' na sebe bremeno.

**Z toho, že ho ňedokončiu,
z toho, že zabudou ňječo domalovať
z toho, že ho dostatočne ňezafarbiu,
keď ňebud'e nič lutovať.**

**V prvom rad'e musí byť autor šťastní,
ďalej už ňezáleží na tom, aby ho každý obďivovau,
je to obraz autora, obraz jeho cesti,
no umeňja je to, keď to čistje plátno svojou dušou obdarovau.**

Lebo naše čistje plátno meňíme na obraz svojej duše.

Učeňja – mučeňja

**Ludevít Štúr to bou pán,
Slovenčiňe vela dau.
Hlavu mi tím pomotau,
dúfam že v tom ňje som sám.**

**Aj keď íčka ňemusím,
žjal, učiť sa ich musím.
Keď ňechceš bit' hlúpi,
trenuj nach si múdri.**

Ako vznikla štúrovčina

**Bola raz jedna krajinka,
nevelká, nežnáma,
žili si v nej ľud'ja,
ktorých národ sa utláča.**

**Národ utláčaní,
Slovák Slovákovi ledva rozumje,
a tak sa pochit'ili múdri národovci,
že Štúrovčina naučí lud svoje.**

Cudziňec vo vlasti

208 rokou Štúrovho života,
 započala mu za Slovenskom clivota.
 Poskladali sme sa mu na let'enku,
 A už si to mjeri na dovolenku.
 Nájomcom bitou veru nežhovjet'e,
 ubitovau ho školník (na tajno) v kabiňet'e.
 Hod'ini Slovenskjego jazika?
 Vstupenku si on dvakrát ňepítau.
 Lit'eratúra pre ročník prví,
 Na svoju fotografju v nej sa (hrdo) píri.
 Prečítau si zopár napísaních strof,
 Vilet sa mení na zhluk katastruof.
 Kd'e sú „u“ na konci tret'ej osobi,
 kdo takú galibu mohou spu sobit'?
 Namjesto „i“ sú tam „y“ – ach, hruoza,
 hla, tu sa ňepíše, bou to Hodža.
 Nabrau vám on poslednú odvahu,
 prekročiu hraňicu trjedňeho prahu.
 Všetci žjaci zrazu záchvat zlost'i,
 chcú sa za prebd'eňje noci (nad gramat'ikou) pomst'it'.

Učit'elka Slovenčini,
 tá sa musí ríchlo činiť.
 ňeverí, že sa to d'eje,
 Štúr naživo a v jej trjed'e.
 Jasá, žmurká, levituje,
 Štúr sa iba pousmeje.
 Záznam započnú robiť žjaci,
 Štúr ostaňe stát' iba smjaci,
 Všimou si aj iňje mravi,
 vraj to mobiu celje spraví.
 Srkou z kávi, fúzom mikou,
 vjac ňepítau sa, len si vzdichou.

**A zrazu vipariu sa st'a oblak v jasom ňebi,
odvt'edi ho ňik ňevideu – už ho prosto ňeni.**

Prjaňje

Každí náš pád nás bolí
Ej, ale čo tu po buoli,
keď vuokou svet sa borí.
Každí tomu svetu sa radšej podvolí,

namjesto toho, abi námjetki na zlí svet zňeli.
Akobi ľud'ja zrazu všetci oňemeli.
Večšiňe z nás to jednoducho vihovuje,
radšej t'icho pred spravodlivosťou preferuje.

Vuokou tohto len zlé veci sa d'ejú
a Slováci sa na tom smejú.
V duchu zňje mi, nach zavládňe mjer a pokoj na tejto zemi.
Nach na odlišňjeho človeka ňepozerajú ľud'ja ako ňemí.

Nach každí, takí, akí je, bez hanbi a predsudkou muože milovať,
a o svoj život už ňebud'e sa vjac strachovať.
Kd'e sú t'je časi, keď Slovensko bolo hrdje,
aj vnútra ľudí boli pevňje a tvrdje.

Toto želám si každí d'eň
snád' raz splní sa aj muoj sen.

217

Láska

Čo je to za nádherní pocit?
Keď sa nám raz cesti pretli
a pohladi mihom stretli?
Očká zaleskli sa s'á ranní svit.

Od toho dňa mám ho v hlave veľakrát.
Jeho oči, hlas, ba aj úsmev takí pekní je,
že pri mojom srdci ma vždy zahreje.
Je to LÁSKA, je to fakt. Snád' nje je iba kamarát.

Óda na školu

Ó, t'i, čo dávaš dušjam našim rásť
čo nachávaš splinúť večnosť i čas,
čo učíš nás učiť sa z vlastných omilou,
si tá ktorú t'eší, keď vzd'elávať sa je nám malinou.

Ťis', vd'aka ktorej píšeme, Ťis', vd'aka ktorej čítame,
Ťebe, ktorú právom školou nazívame -
nach všetci t'i poctu vzdávajú,
veť v t'ebe všetku múdrosť majú.

Ó, áno, milá škola, t'is' zdrojom poznaňja,
Ťeba si vážili aj starí Réci, aj veľkí Rimaňja.
Predsa len, z t'eba višli úžasní vzd'elanci,
len t'i nám dáš tolko mažností a ňespočet šancí.

Práve škola učí nás,
Čítať si ľudí, vážiť si čas.
Añi jeden človek ňěžju večne na zemi,
no múdrosťi našich otcou máme v tvojom zázemí.

Ňič, len ňevedomje, prázdnota,
boli bi milá škola bez t'eba.
Ňič, len t'emnota i tma,
nič no aj všetko pojalo bi si ma.

Škola, rovnako ako práca, aj ona šlachtí,
ľudí z nižšej vrstvi, ľudí z šlacht'i.
Áno, t'i milá škola, učiteľka naša,
Ťi ňekoňečňích vedomostí bezodná čaša.

Tak, ako t'i odhalíš nám našu cestu,
ako dávaš možnosť nám, našemu rozkvetu,
ako nám ukažeš plinúť je našich dní -
to ňezvládne ňik, len ak, milá škola, ŤI.

**Vďační som – ťebe, ale aj za ťeba vďační som muojmu Pánu Bohu.
Nikdo mi ťa ňavezme, iba ak, – Ňje! – aňi len cez moju mŕtvolu!**

Elektrina

Mali sme napísať básničku
pre našu drahú mamičku.
Vonku sa už stmjevalo
a ja som sa cítila ospalo.
Velmi som sa strachovala
že mi do okna udrela skala.
Lebo tak fúkalo,
Že som nemohla hrať ani na čembalo
a ňje to písať nejakú báseň
vet' bola iba jeseň.
No čo sa stalo
dlho to ňetrvalo.
Elektrina sa zapla
papjer som rýchlo zdrapla
báseň som napísala
a pani učiteľke poslala.

Riha v srdci

**Kd'e bolo, tam bolo,
v ženskom srdci bolo,
žjal a lútosť pochovaná,
v hĺbke duše zachovaná.
Ňedokázala na ňeho zabudnúť,
na ten čas čo spolu strávili,
na všetko čo spolu zažili,
ñeved'ela cez to prejsť.
Keď za ňím každí d'eň smúťila,
za chvílou čo ju naposledí pobožkau,
za chvílou čo sa s ňou naveki lúciu,
pomali sa jej do srdca riha virila.
A tak ako vo všetkých príbehoch,
zomrela s jeho menom na perách.**

Milovaná

Som občas čudná, občas bláznivá.
 No zamotáva ma láska často taká mámivá.
 Vraj pekňje oči mám a často sa anjelski usmjevam.
 Možno normi žjen nespĺňam, jedno vjem,
 že bez láski už neprežijem.
 Prchká povahou som, hnevať sa vjem,
 ale aj pasovať s tou ohavou.
 Možno ťažkje to so mnou majú,
 ale ňikdi to nevzdávajú.
 Ohodnot'it' ma skús a zaručne zist'íš muoj vkus.
 Možno som až privelmi jednoduchá,
 ale vo vnútri to komplikáciou ťiká.
 Aj to vjem, že ut'íšiť to vješ.
 Zmeňiu sa svet, zmeňiu si muoj d'eň.
 Ja zmeňila sa na kvet, ktorjemu si Ti pozbjerau smútku pel.
 Našla som svoje št'ast'je.
 Našla som Ťeba.
 Po rokoch stretli sa,
 bola to láska. Bou to sen.
 To teda.
 Z lúbim sa stalo milujem.
 A zo šed'ej miški sa stala milovaná žena.
 Miluje ju ten, čo v škuolke vedla nej ležau.
 Nach cesti sa rozišli ňeraz,
 no jedna spoločná tu je a práve ť'eraz.
 Spoločňje názori, spoločňje slová.
 Milovala som a milujem Ťa znova.
 Si muoj sen, si muoj prví.
 Vjem, že to mislíš vážňe.
 Ja som št'astná každím dňom o trošku vjac.
 Líham si s bozkom na perách.
 Tím tak ňeskutočne skutočným,
 že ňevjem, čo si vjac prjat'.

Štúr na smrťelnej post'eli

Úrodnú puodu zafarbujú kropaje krvi
zat'jal, čo ja sám sa skrúcam od obavi,
že ma honci včas nežachráňja
a zhñijem v jarku bez pokáňja.

Slovanská smedná zem ma na kolená zrazila.
V moment'e, kedi ma gulka do s'ehna trafila.
Na chvílu som pocít'iu strach z lúčeňja,
opust'it' moju drahú vlasť bez zadosťučíneňja.

Chlapci ratujt'e ma, beda mi!
V nohe páľčivá bolesť rumázga mi šlachamí.
Pocit, akobi ma drvilo stádo viplašených koní,
krvou zmáčaňje šatstvo sa mi lepí na rani.

Keď otvorím oči, rozoznám známe tváre paholkou,
ktorí ma do vzduchu zdvíhajú bez akíchkolvek okolokou.
Jemním dotikom sa oddám,
pretože ja sám sa ňepozvjecham.

Váha muojho meravjeho t'ela ma t'aží k zemi,
pofrkaní krvou sa vítam s ňebesamí.
Mlád'enci zaprjahli koňe do voza,
rozvalení na doske premkla ma hruoza.

Koč sa trmáca naprječ prešporskím krajom.
Parobci ňesú ma otlíčení strachom.
Lomcujú dveramí od bitu vdovi,
kd'e líham na post'el celí dolámaní.

Prítomnosť sedmich d'etí bez otca na mňa dolahňe,
na život bez Ad'elki mislím úporňe.
Akobi ma zohrjevau jej príjemní dotik t'ela,
na pokraji smrťi cít'im klamní pocit t'epla.

Pravá láska

Pre mňa pojem ešte celkom nežnámi,
no vjem, akí je pocit to cítiť.
Je to motíl v bruchu a zahojí všetci rani.
Hoc málokto vje, čo je láska,
ten pocit vje každí vicíťiť.

Sú to iskri v srdci,
ktorje sa hlavne v noci dostanú k moci.
Sú to dve srdcja,
ktorje vitvárajú neviditeľní zvezok,
ktorí muože trvať aj rok,
no duoležití je prví krok.
Je to taňec láski,
ktorú nerozd'elá aňi vráski.
Láske netreba slová, stačja čini,
či už dotik jed'iní
alebo
pohlad s očami svojimi.

Ňevjem presne čo láska znamená,
Len vjem, že ta pravá konca nemá
aj keď je zat'jal stud'ená.
Lebo láska všetko zahojí,
a ak je pravá, tak ňebolí.

Štúr a jeho láski

**Štúr a jeho láski?
Zňja to ako z dákej hláški.
Ale pozor, nemílt' e sa,
zrejme toto stalo že sa.**

Kdo boli t'je jeho láski?

**Tak to pekne zhrnjeme,
aj keď to presne ňevjeme.
Mladí Štúr je predsa muž,
patrilo bi sa spoznať jeho ženu už!**

**Ako áno – ako ňje,
objavila sa jedna Marje.
Keď to bolo treba –
tak mu pomoc ponúkla,
s bolavou nohou mu pomohla.**

**Vzňikla láska?
Možno, asi.
On sa zlakou tolkej krási
– zapomeň drahá, zapomeň jinocha –
ňtreba mu takje slasť'i!
Ale iba službu vlast'i!**

**Aďela je pozoruhodná žena,
puovabná aj vzd'elaná,
aj keď pochopeňja pre lud nemá
– jej reč je málo slovanská.**

**Pre ňeho je národ všetko
a treba ho stále vzd'elávať.
Láska od práce odvádza,
boju pre národ prekáža,**

tak láske treba odolat'.

**A tak sa stalo,
že skutočnej láski bolo málo.
Lásku k ženám odmjetau
a k národu sa ut'jekau.**

**Uhorskí sňem volá ho,
abi pre svoj národ,
ktorí veľmi lúbiu
svoju reč a slobodu vidobil.**

Čo ak je náš pohľad iní?

**Štúr Ludevít, ten veľký človek,
abi d'et'i potrápiu, urobiu bi azda čokolvek.
Všetci ho bud'eme spomínať,
za t'je veci, čo sa opovážiu schváliť dat'.**

**Učit'elá Slovenčini sa k ňemu modlá,
ked' nám dajú d'iktáti písat'.
Za peťku nás naši rod'ičja ňepochválá,
darmo nám je sa na Štúra vihovárat'.**

**Mi ho poznáme pre jedno gesto,
spisovne bi chcelo hovoriť celje mesto.
Ňemau on profesií mnoho,
vedomostne však ved'eu vela toho.**

**Štúr Lud'evít písau aj básne,
ňje vždi bolo čitaťelom všetko jasňje!
Len škoda, že pri básnení ňezostau,
Možno bi aj ňejakje oceňeňja od nás dostau.**

**Čo ak je náš pohľad naňho iní?
Chod'jevali bi sme kad'e-tad'e do Mart'ina, do Žilini.
Kebi ňebou, možno bi sme po uherski hovorili,
všetki práce zo Slovenčini bi sme v nej tvorili.**

Štud'ent

Tam na hore stojí škola
Jano do nej vkročiť bojí
Štud'ent vo velikom strese bol
Skúški z toho ňezvládou.
Smutní on bol do večera
A nič nepoložil do čreva.
Celé neci nespávau
V bruchu mu cvrček vihrávau

Báseň v štúrovčine

**Láska k vlast'ij
to je pocit krásni
všad'e stromi, luki, zvjerata
a'e aňi jedna žena bohata.
Mlad'enci laskov prekvitaju
jed'iňe laskov k vlast'i sa priznavaju
no keď im krasne ženi doma vivaraju
okamžit'e na lasku k vlast'i zabudaju.**

Báseň v štúrovčine

**Moja vlasť, moja láska jediná,
Kďe orli a medvede prežívajú,
Tam naše srdcja radosťou prekvitajú,
Tu láska od matki je večná.
Láska k vlasťi mi svjetí,
Z ohňou ňebeskích ku mňe letí,
Kvetini láske rozvoňjavajú nám,
Na ceste svetlo pomáhajú najst'.**

Kniha

**Kniha muojho osudu, muojho života,
Kam si ma to dostala, do úplneho podsvet'ja
Bdjem, čítam, učím sa,
Ňevládzem to, vzdávam sa.
Zatmjeva sa misel moja,
Odchádzam od toho boja.
Osud muoj prichádza,
gula v žjackej zjaví sa.**

Z d'etstva

Ked' som sa narod'ila,
mamičku som uvid'ela.
V d'etstve svet je hra,
bezstarost'ne tance.
Radosť v srdci,
ako ňekoňeč'ne romance.

Ked' sme boli d'et'i malje,
boli sme v'zdi vimišlavje.
Chceli sme mi skákat', ljezt',
bavilo nás hračky jest'.
Ked' som bou malí,
mau som hračky
a muoj d'edo na záhrad'e
pásou kačky.

Malje d'et'i stále plačú,
že sú hlad'ne a od strachu.
V škuolke sa len v'zdicki hrajú,
o školu sa ňestarajú.

Ked' sme boli malí,
rad'i sme sa hrali.
Hrali sme schovávačky
a takt'jež aj naháňačky.
Velkú radost' z lega mám,
ňikomu ho ja ňedám.

Ráno v'šetci vstávame,
do školi sa t'ešíme.
Prvje kroki do školi,
vuobec lahkje ňeboli.
Velkú tašku ako hrom,
vláčila som so strachom.

**Večšje d'et'i majú smolu,
navš'evovat' musja školu.**

**Z d'etstva som si pametala
ako som sa hrala.
Ťeraz som už velká
a bud'em učitelka.**

V srdci plameň

**V srdci plameň, lásku volá.
Dve duše sa stretli a osud ich zavalá.
Rozprávajú si slovami sladkimi,
kým ich láska rast'je, krásnou melód'iou zňja.**

**Dotikom sa spájajú, srdcja tljeskajú,
započarovaní okamih...**

**Tak nach láska rast'je ako kvet v jarnej záhrad'e.
Nach jej cesta je plná radosťi a bez prekážok...
Dve duše navždy spojeňje.
Veť láska je mocná.**

Strácam sa v твоjich očjach

**Láska je ňječo, čo si vo mne ňevid'eu,
ňemám ti to za zlje, veť si o tom aňi ňeved'eu.
Strácam sa v твоjich očjach, ňevjem kam d'alej,
možno mi ňeveríš, ale stále mám v tebe nádej...
Ver mi, že ňjekedi ňje je ľahkje len-tak od'ísť.
Lebo ňječo ma t'ahá naspet' a ňemám kam ísť.
Si správna osoba v ňesprávni čas,
preto ňebežím od teba a verím v nás.
Sme iba d'et'i...**

Pociti

**Pociti moje ňje je lahkje opísat',
prjala bi som si, abi si ma ako kňihu dokázau prečítat'.
Moja misel horí a srdce bolí,
no ti si ten, čo to všetko vždi zahojí.
Ten, čo mi dáva pocit pokoja.
Ten, čo ma z toho bludiska v mojej hlave vimotá.
Srdce moje si vilát' chcem,
no ňikdi to ňedokážem.
Všetki t'je pociti vo mňe zstanú zatvoreňje?
Alebo?**

Ot'ec

Ot'ec je človek, ktorí má svoju dceru milovať,
človek, ktorí bi jej mohou svoje srd'e darovať.

Ale ti si to moje zobrau a o zem hod'iu,
s rados'ou ho na milion častí rozdrviu.

Ňikdo Ňikdi mi takto srdce Ňezlomiu,
moje srdce zostalo úplne prázdne,
asi tak ako tjeta básne.

Bez d'eja, bez zmysluplnjeho textu,
píšem ich svetu?

Mám mnoho rán, čo mi zostali na duši,
muožeš si bit' istí, že už mi Ňikdo tak Ňeublíži.

Ot'ec bi mau hojit' dceram rani,
bit' človekom, čo sa za Ňe postaví.

Ja muožem len dúfať, že sa nájd'e volakdo iní,
kdo mi t'je rani zahojí.

Keď už o mňa muoj ot'ec Ňestojí...

Báseň v štúrovčine

**Ňechcem, Ňechcem cítit' ten pocit
Keď pozerám sa na teba.
Ňechcem sa nechat' utopiť
V reči tvojho tela.**

**Každú noc v mojom sne sa objavíš
Ašak ráno sa hned' viparíš.
Vjem že ma to ničí
Srdce mi až od žalosti kričí.**

**Naše cesty sa rozdelili
No moje city neoslabli.
S láskou na ťeba spomínam
Vždy keď večer usínam.**

**Chcem abi si sa vrát'iu späť
A pozreu sa na svetlo našich komet.
Moje city sú príliš silnje
Žjal tvoje boli asi milnje.**

**Dúfam že si našjeu koho hladau si
A objaviu pocit pravej láski.
Možno aj pre mňa sa nájd'e ktosi
Kdo ma uvidí s ním v budúcnosti.**

Báseň v štúrovčine

**Ďjevča narjeka, nič jej ňezostalo,
iba ružu krvavú na rozlúčku dostalo.**

**Dávno od'išjeu, už ho vjacej ňjet,
zostau po ňom iba jed'iní kvet.**

**Vidau sa d'aleko za hori,
ona dúfa, že ju to časom prebolí.**

**Bojovat' za národ on išjeu,
čas slobodi pre Slovákou koňečne nad'išjeu.**

Báseň v štúrovčiče

**Slovensko mladje, vlast' moja zlatá,
hori, dolini, príroda čistá.
Ňjet taká krajina,
ňje je to kravina.
Ňjet taká lavína,
jak Slovenská rod'ina.
Horalki, mila,
je tu aj Bila.**

Báseň v štúrovčične

**Slovensko, Slovensko, ti si takje krásne,
si moja rodná hruda, to je jasňje.
Hurban, Hodža, Holí, aj tí tu so mnou boli.
Stáli sme pevňe ako takje koli.
Lásku k milej som odhod'iu,
boj za národ som si vivoliu.
Pošjeu som však v mladom veku,
moje d'jelo tu však ostalo na osvetu.**

Báseň v štúrovčine

**Celí svoj život som na ten moment čakala,
potom tá chvíľa koňečne nastala.
Išla som a spet' som sa už nepozrela,
kjež bi som tomu v'edi rozumela.
Mislela som si, že sa život zlahší, no bola som naivná,
žjadna vec sa nezmeňila, aňi jedna jed'iná.
Teraz spomínam na starje časi a rozmíšlam,
Slovensko moje, prečo som len od'išla.**

Báseň v štúrovčine

**Slovensko moje drahje!
Tvoje hori sú ako rozprávka krásne.
Ňebo nad nimi, aj hviezdi jasňje
naplňja všetki moje vášňje.
Do ňeba hlad'jet', do minulost'i
a spomínat' na chvíle mladost'i.
Potom sa pozrjem do budúcnost'i nášho národa
a pevňje verím, že ho čaká úplná sloboda.**

Moje Slovensko

**V srdci hor sa vznáša hrdá vlasť muojho biťja,
Tam, kde Dunaj sa vlní a Tatra vznešene stojí,
Kde pola rozkvitnú v úžasných farbách jari,
A zem spevom slávi svoju bohatú krásu.**

**V dolinách múdrosť starích stromou hlboko d'ícha,
A slovanskje pesne do nebies vichádzajú,
Tam, kde ľudja horja vášňou svojich snou,
A vjera v srdcjach žjari ako zlatí slneční lúč.**

**V krojoch sa tancuje počas slávnostných dní,
A hori hrd'inski ohník nádeje krúťja,
V mojej vlasťi je domou, čo nikdy nezmení sa,
V srdcjach nás spája láska, čo nikdy nezhasne.**

Muoj sen

**Sedím si za stolom,
snívam si svoj sen.**

**Ďalší d'eň bez t'eba
t'ažko prežijem.**

**Pozerám na muoj telefón,
že zazvoní eš't'e snád'...**

**Chcem s t'ebou hovorit' a povedat',
ako veľmi t'a túžim vedla seba mať.**

**Sedím si za stolom,
píšem túto báseň.**

**Skrívam v sebe smútok,
najavo dám len klamní úsmev.**

**Chíabajú mi tvoje ruki,
chíba mi tvoj hlas.**

**Chíba mi naša láska,
čo sa skríva v oboch nás.**

Láska moja...

**Láska, t'i si moje všetko
a t'eba jed'inú mám rád.**

**Preto ma pochop,
že chcem byť ňječo viac
ako len tvoj kamarát.**

**Ked' vidím tvoj úsmev,
hneď mám krajší d'eň.**

**Ked' sa zad'ivam do tvojich očí,
vidím v nich celí náš svet.**

**Tvoje dot'iki ma pálá,
ale zároveň aj hrejú pri srdci!**

**Pametáš na ten d'eň...
Ťi, ja a náš malí sen,
že zostárňeme spolu.**

**Chcem, aby táto chvíľa bola večná
a naša láska ňekoňečná.**

**Ku šťast'ju ňepotrebujem vela,
stačí mi kúsok z t'eba!..**

**Láska, si jed'iná, ktorú v srdci nosím.
Si moja múza, si muoj tajní sen,
po ktorom túžim každy jeden d'eň.
Len t'ebe lásku dávať chcem.**

**Ked' lásku ňehladáš, sama si t'a nájd'e.
Ja som ju ňehladau, a predsa som ju našjeu.**

**Z láski sme boli zrod'ení,
tak nach stále žije v nás.**

**Lásku Ťi chcem z celjeho muojho srdca dať.
Preto si ju váž a zároveň aj stráž.**

**Lúbim ťa,
o tom pochíb ňjet.
si pre mňa celí muoj svet.**

Láski čas

**Láska je ako dar,
čo nám svet dáva.**

**Je to krehkí pocit,
čo nás všetkých spája.**

**Ňjekedi bolí...
Ňjekedi hreje...**

**Čas nám ukáže,
kam to všetko speje!**

Hrdosť

**Hej sa, plesaj
srdce hrdjeho Slováka!
Nach sa nad každú vlasť,
tá naša povznáša.**

**Abi sme si chráňili, bráňili
bohatstvo, ktorje máme,
ňedáme sa oklamať falošním úsmevom,
našu česť si zobrat' ňedáme!**

**Dlho-predlho sme mlčali,
národ si zobrat' nachali.
I keď sa to ňjekomu ňepáči,
vážme si toho, že sme Slováci!**

Óda na slovo

Ó, slovo, čo moc tak veľkú máš,
čo prjehod pre nád'ej, radosť, lásku dáš.
Cez t'eba id'e bratstvo, milosť, odpusťeňja,
umožňuješ porozumeňja.
Bolo's tu už na počjatku,
ňjet t'eba, stále sme na začjatku.

Ó, slovo, čo moc tak veľkú máš,
čo prjehod pre hnev, nenávisť aj vojni dáš.
Tebou raňit', haňit' dá sa,
občas až krv preljeva sa.
Bolo's aj pri bojoch, všakže?
Kdo dar tvoj má, čo chce, to muože.

Kolkokrát si skazu odvrát'ilo,
tolkokrát sa t'i ju priňjest' podarilo.
Kjež bi si len v ústach dobrích ostávalo,
menej zla a hruoz, o tolko krajšje bi tu bolo.
Ó slovo, ti vážne veľmi veľkú moc máš,
tak dúfajme, že ju iba správnim ľud'om dáš!

Ach tá škola

**Do školičky kráčame,
popod nos si mrmleme.
Zas tá škola musí biť,
však v nej nikdo nechce biť.**

**Nach už zajtra víkend je,
zabávať sa bud'eme.
Za peť minút zvonček zvoní,
balíme sa ako Soňic.**

**Zo školi sa viparíme,
pred bránou všetci hovoríme:
Dovid'eňja milá škola,
o dva dňi sa vidíme znova.**

O rok starší

**Vela zdravja, št'ast'ja k Tvojmu
svjátku, už si zase o rok starší,
vedomost'i nasávaj a rodičou poslúchaj.**

**Na svet sa usmjevaj,
svet je veľkí nezbedník,
potrápi t'a ako ňik.**

**Na svet sa usmjevaj,
na ujka nezabúdaj,
ujko t'a má veľmi rád
naučí t'a na nohách stát'.**

Slovenčina!

**Slovenčina to je veda,
učit' sa jej musíš veľa.
Melód'ja, skloňeňja,
je to ako maľovaňja.
Slovenčinu mám ja rada,
povzbudí mňa, aj kamaráta.
Jazik je to náš,
v hlavičke ho máš!**

Želanie k narodeninám

**Vela šťast'ja zdravja, láski!
Nach Ťi nešed'ivejú vláski!**

**Nach máš pevňje ňervi s namí,
vet' vješ, že si bližšje k smrt'i!**

**Abi Ťa žjaci poslúchali,
ňje Tvoju eňergju visávali!**

**Verím pevňe tomu,
že ma za toto ňevihod'íš z domu!**

Hvezda

Svjet'i, sjet'i hvjezd'ička,
nado mnou je maličká.
Občas spadně ku mně dolu,
oprje sa mi o líčka.
Magická je, pozri sa!
Urobila salt'ička!
Vždy je so mnou, v každ'ej chvíli,
nenahradí ju ňik iní.
Tvoja hvězda, to je úžas,
st'íha stále všetko načas.
Urobí t'a vjacej šťastním,
vitvorí t'i úsmev krajším.
Preto všetci t'ešme sa,
na oblohu pozri sa.
Z prjat'elou, ktorích máme,
radovat' sa všetci máme.

Bjela zima

**Padá vločka za vločkou,
našou krajinou belavou.
Vtáčki t'icho š'ebocú si,
čo to padá po lese si.
Bjele lúki, bjele polá,
Srnki i jeleňe po nich chod'ja.
Mi sa všetci radujeme,
sánki, liže vit'ahujeme.**

Láska

Láska, ti si moje všetko a t'eba jed'ínú mám rád,
Preto ma cháp, že nechcem byť len tvoj dobrí kamarát
Som s Ťebou a spájajú nás bozki
Naša láska je silná, ňetvorja ju troski

Chcem, aby bola táto chvíľa dlhá a večná
A naša láska navždy ňekoňečná
Celí život moje srdce čakalo na svoj čas
Hladalo ňjekoho miljeho, skúšalo to zas a zas

Báseň v štúrovčine

**Nežijeme tu isto náhodou.
Jar leto jeseň zima to sú štiri ročnje obdobja.
Dúfam, že nás dobre vizdobja.**

**Muože to bit' fajnou zábavou,
žit' v súlad'e s dobrou prírodou.**

**Nežijeme tu isto náhodou,
muože to bit' pre nás veľkou slobodou.**

**Všad'e rastú smelje jednokráski
a vitrhajú ich d'et'i plnje omilou.**

Ťechňici

**Chodíme mi na ťechňickú
Naše motto máme viťetovaňje na zadku
Ňje do rímu ňje do taktu
Strč si chuja do kontaktu**

**Učit'elá po nás kričja
Slová len tak fičja
Krik, humbuk, nadávki
Všetko strčíme do dodavki**

Slneční deň

**V slnečných lúčoch tancuje tráva,
vuoňa kvetou rozpráva nám príbeh.
Rjeka života tichým šepotom plňja,
v jemnom objatí času sa záhadne skriva.**

**Ptáčik v koruňe hudbu nám spjeva,
modrje nebo s vánkom sa líši.
Pod hviezdami noci snívame sni,
v básni života každí okamih leskne.**

Drogi

**Jestli se chceš, jako svečí, fetovaňju vivarovat',
tak sebe daj sfetovanjeho človeka malovat'.
Nach bud'e neočesaní a slini po brad'e,
Ňeumití, smradlaví, zaválaní všad'e.**

**Slabje ruki, mrtvi mozog, skleňeňje oči,
vždicki le'íc dolu nosem, čo s nohu pokročí.
V hlave tráva, v nose prášok, v údoch vela sili
tento nápis daj pod ňeho: človek sfetovaní.**

Običajní d'eň

**Dnes je pekní d'eň,
učiť sa treba len,
z engličt'ini odpovedat',
a jednotku dostať.**

**Už sa t'eším na prázdníni,
puojd'em pozrjet' do Sňini,
na vjanoce k strikovi,
a dat' si dobre kivi.**

268

Víno

**Hrozno krásně nazbjeraš
medzi tím si zaspjevaš
Do súdka ho kvasit' dáš
Medzi tím sa s babkou hráš**

**Keď je víno hotovje
stavi zrazu bombovje
Naleješ si zo dva dúški
Zrazu veľkje prídu chút'ki**

Jeseň

**Padá dážď padá
ej Boha som rada.
Už je mokří sad
som veľmi rád.
Buďe dobrá klzačka
budu iluminátske oblaki.
Do obloučka dúha hladí
zase sme vš'eci rad'i.**

Ranné blues

**Ked' sa ráno postaví
Tak sa rozum zastaví
Dam si raňajki hladní som
Milujem svoj veľký dom**

**Kráčam potom do školi
Mám rád ostrje hranoli
Hitler stalin musoliňi
To sú moje školske rimi
Mená tieto svjet'ia na tabuli
Škodi veľké v svete narobili**

Moja vášeň

**Na bicikli sa prehánam,
po polách, lesom, mestom pláňam.**

**Svet je plný farieb jasných,
cítim sa na bicikli víňimočných.**

**„MjeRi bicikla“ v srdci mám,
svoju vášeň nikdy ňezaháňam.**

**S biciklom, muoj svet je v pohod'e,
vždy ma domou sprevádza cesta rovná.**

Naše krási

Na Slovensku je krása ňekoňečná,
Hori, jazerá a údolá nádherná.
Tatri visokje sa dotíkajú oblakou,
A v ňich sa skrívajú tajomňje zákadou.
Starje hradi a zámki oplívajú históriou,
Kďe sa d'ejú príbehi plňje misterii.
Lud'ja srd'eční a pohost'inní,
Slovensko je mjesto, kd'e sa cít'im št'astní.

Štúr

**V starovekej dobe, v kraji dávnom,
Básnik slovanskí, slová vzdávnom,
Slová tvoríu s láskou a vášňou,
V básňach svojich, srdce dávau znášťnou.**

**Slovenskí jazik, krásne znejúci,
V básňach starovekých, večne trvajúci,
Takto zňja táto, krátka básnička,
V starovekej Slovenčine, krásna a maličká.**

Otčina moja

**Slovensko, krásna krajina,
Hori, rjeki, lesi a pláne,
Hradou a zámkou vela,
Kďe histórju cít'íš v každom kút'e.**

**Prešporok, hlavňje mesto,
Svojou nádherou všetkých pot'eší,
Trad'ičná kuchiňa, dobre víno,
To je Slovensko, kďe sa rád zdržím.**

Noční život

**Hvezdi sja v noci čjernej,
Koritnačka kráča bez strachu.
Hod'inki ťikajú, čas letí,
Nuožkou ťichje kroki met'je.**

**Padák sa otvára do víšin,
V srdci náďej ťicho kipí.
Všetko toto tvorí príbeh,
Pod hvjezdanim ňebom, plním života.**

Naše mesto

**V Žiari nad Hronom, tam, gdi s'rdca bijú,
Rozkvitá krajina, a zvuky veselostí cít'u.
V tichej jednej noci, pod hviezdami svetlými,
Dúše tancujú a snívajú o láske bez hraníc.**

**Blúdime uličkami, čarovnými až do rána,
Vôňu kvetov cítim', čas sa pomáli stráca.
Zvony zvonkajú, kedy nás spevom obklopujú,
Na Slovensku, v Žiari nad Hronom ctivosti žijú.**

Štúrovci

**V štúrovčiňe hrdí Slováci,
svoj jazik chceli zachovať.
Slovenskí národ povzbudiť,
slobodu a jednotu hľadať.**

**Spolu sa zhromaždili v jednej myšlienke,
svoju kultúru chceli rozvíjať.
Slováci, slobodní a odvážni,
svoj jazik chceli oslavovať.**

Neposedí Uher

**Uher Uher čo zas robíš?
Uher Uher čo tam vozíš?
Kriivo parkuješ,
Potom toho dost' ltuješ.
Rozbit' okjenko t'i je málo.
Dat' t'i na búdku bi sa malo.
Ti ňje si náš veľkí kamarát.
Vrát' sa spet' do mesta Székeshfehervár.
Bodaj bi si vimeňiu svoje pointi,
Za t'je vaše forinti.
Ďeťi d'et'i, čo to svjet'i?
To Uher s drevom do Zvolena letí.
Zaparkovau na kúsku,
Uher dostau na búdku.**

280

Pizza

**Telefón ja v ruke mám,
cít'im sa pri tom celkom sám.**

**Pizzu si asi objednám,
neskuor si ju doma dám.**

**Rozd'elím sa s rod'inou,
potom s celou d'ed'inou.**

**V škatuli už pizzi ňjet,
zjedou som ju pri písaní týchto vjet.**

281

Škola

**Sedím v škole a píšem tjeťo rími,
vidím, ako sa vonku z komínou dimí.**

**Andrej sa tu vedľa mňa hmíri
a prjevan sa po mjestnosťi šíri.**

**Vuobec ma to tu nebaví,
čakám, kím sa sobota objaví.**

**Sobota je ešťe d'aleko,
učit' sa mi opet' zachcelo.**

Vjanoční čas

**Vjanoční čas život spomalí
a kopa darčekou ťa zavalí.
Hrnček, čajík a či sladkosť,
to je jedno, id'e o láskavosť.**

**Poťešiť ťa malím darom,
buďem rád, ak bi sa tak stalo.
No tak otvor kúsok toho daru
a urob si radosť malú.**

283

Víkend

**Sedím, znova pijem rum,
lebo v pondelok príd'e bzum,**

**V d'jalke vidím svjet'it' herňu,
všetko stavím len na čjernu.**

**Točí sa to ostošest',
mega win je za rohom hňed'.**

**Vihrau som tak tridsat' tisíc,
bou to iba sen, tak znova sičím.**

Óda o bežnom Slovákov

**Herne, to je moje,
milujem t'je stroje.**

**Víplatu tam rozbijem,
manželku doma zbijem.**

**Točím, točím peňjažki,
nevidím v tom prekážki.**

**Na t'erapju nepríd'em,
radšej t'je peňjaze prepijem.**

Slovenčina

**Slovenčina, ten jazik lúbostní
V ušjach mi hrá
Ňikdo mi ňeverí
Aká je to ťažká práca**

**Mojím jazikom budú raz rozprávať
Deťi, starí i dospelí ľud'ja
V škole sa bude inak učiť
Slovam, ktorjé nikomu ňevad'ja**

**Lúbim ťa, kraj muoj
Lúbim ťa Slovenčina**

Jednotka

**Mám napísať báseň, ktorá mi do misle príde.
Lebo som si povedau, že jednotka sa mi zíd'e.
Tak rozmíšlam, že o čom muože bit'.
No t'eraz, keď toto večer píšem, chceu som si vlastne hlavu zmit'.**

**No keď som prišjeu speť,
ved'eu som, o čom mam písať hñed'.
Že sa tu vedla mña kábeu láme.
A svojmu svedomju vravím: „Aspon jednotku máme.“**

Jeseň

**Zo všetkých ročných období,
jeseň na mňa najlepšie puosobí.
Slnko sa na svet štrbavo usmjeva,
ovocje nám v sadoch dozrjeva.**

**Babje leto s jeseňou priljeta,
vtáki do d'jalav odlet'ja.
Padá farebňje líst'je,
predzvest' zimi je tu ist'e.**

Ježko

**Rozhodou som sa dneska,
že si chit'ím ježka.
Prichistau som v záhrad'e
dve jabĺčka po rad'e.
Ježko prišjeu, už ho mám,
dau som si ho k ponožkám.
Ráno obuv som si čistje,
čo ma svrbí, čo ma hrizje?
Ježko ňebou tam len sám,
dau pichláče k ponožkám.**

Život v prírod'e

**V lese zvuki šepkajú, stromi hovoria si,
malí ježko radostne po tráve cupitá si.**

**Slnečné lúče tancom kreslja na zem,
farební motíl spjeva si svoju letnú pjeseň.**

**Rječka si šepká s kamienkami tajomstvá,
každí kvet v náručí lúčnych tráv spev rozozná.**

**Veselí d'etskí smjeh zňuje v každom kúsku lesa,
v prírod'e d'eťom radost' v očjach zaleskne sa.**

Box

**Ja som Marek bojovní,
udri ma – a buďeš fjaloví.
Svoj elán som v boxe našjeu,
velkú cestu som si prešjeu.**

**Cvičím, jem a športujem,
postavu si formujem.
Profi zápasi ma čakajú
a ľud'ja mi tljeskajú.**

Mobiu

**Len, čo ma ráno slnko prebudí,
Moja ruka ihneď sjaľne na mobiu.
To je krása, to je raj,
už mi je zase fajň.
Dotíkať sa ho prstami,
Hneď sa mi úsmev rozžjari.
Hri ma už čakajú
I na facebooku kamoši volajú.
Och bože, čo sa so mnou d'uje,
Veť ja ňechcem skončiť na psychjatrii v cele.
Radšej skončím s mobilom
A závislosť vimeňím
za skutoční život.**

Vjanoce

**Vjanoce sú skoro tu,
t'šíme sa na ňe,
aj na všetki dobroti,
čo vijdú spod maminej dlaňe.
Stromčeki sa rozžjarja
rod'ina sa stretne
k stolu všetci zasadnú
za vjanočnej pesne.**

Svet bludou

**Možno len odpoved' hladau,
na bolesť, ktorú pocit'ovau,
utrpeňja čo prežívau,
emóciu, ktorú zakrívau.**

**Možno sa utápau,
hlboko v mišljenkach,
plní agónja,
stonau o pochopeňja.**

**Možno len všední človek bou,
so zlomením srdcom,
hladajúci lásku a domou,
v krutom svet'e plnom bludou.**

Stromi

**V zelenom háji stromi stáli,
vetrom sa jemne kolísali.
Slnečné lúče na ňe padali,
Veselí spev vtákou sa ozívali.**

**Voda v potoku t'icho t'jekla,
Melód'ja prírodi ma obklopovala.
Všetki starosťi sa vznjesla,
V tejto harmonii som sa hrávala.**

Sloboda národa

**Slovensko, Slovensko krajina krásna moja
nikdi neodmjetnem oblject' sa do tvojho kroja.
Takje krási st'a javora,
tvoje Tatri sú naša pokora.**

**Slováci smutne hlad'ja,
čo robja tí naši brat'ja?
Akú nám muožu slobodu zaist'it'?
Ako nám naše duše muožu očist'it'?
Ako nám muožu budúcnosť ovplivniť?
Ako muožeme svoju minulosť odčiniť?**

**Slovensko, Slovensko mjesto pokoja,
kedi sa už koňečne dožijeme národnjeho rozvoja?
Čakáme, čakáme už dlhí čas,
kedi nám opet' zaznja štúrovskí hlas.**

**Tatranskje orli nám nad hlavami ljetajú,
nach sa ríchlo ponáhlame k tomu nášmu Dunaju.
Národ náš volá nás,
nach dokážeme koňečne pocít'it' náš hlas.**

**Stromi vo vetre sa kňišu,
a novje príbehi sa píšu.
Budúcnosť nášho národa,
záleží na prjebehu nášho života.**

Smrt' Štúrova

**Jedného dňa, rannejšie ešte zore,
na polovku reku puojďe.
Zašjeu on až k vod'e ňjakej,
preskočiť ju, veru muože.**

**Strela lesom sa ozvala,
tož Štúrova zbraň zlihala.
Krv zo st'ehna mu st'ekala,
hlava chladná šak zostala.**

**Pomali však opet' povstau,
za dlho sa domou dostau.
A hñed' čo ho kdosi spoznau,
lekára mu rezko zohnau.**

**Lekár o chvíľku už klopau,
no Štúr v d'esnách buoloch stonau.
Boh sa nad ňím ňezmilovau,
do d'evjat'ej večer skonau.**

Folklór

**Slovenskí folklór nádherní je
vijadruje veľmi veľkje emócie
čosi čarovné skríva v sebe
závid'ja ho ľud'ja z celej šírej zeme**

**Ďjevčencom sukňe veju
ak mladenci ich vikrúcajú
tljeskat' započnú ľud'ja vtedy
keď uklonia sa naposledí**

**Slza v oku zaiskrí
Hrdí je národ Slovenskí**

Tmavá Láska

**Lásku som hladala,
no vraj som ju ňenašla
vo svojich mišljenkách často blúd'im
samú seba súd'im.**

**Láska je vraj krásna
aj ja bi som chcela byť šťastná
no ňeraz prídu búrki hromi
a ponoríme sa do tmi.**

**Mislím si že ten čas príde
moje trápeňja už odíd'e
dúfam že aj ja bud'em láskou podcťená
a ňebud'em blúd'it' sama zasňená.**

Naše Slovensko

**Naše Slovensko krásne,
milje, hrozňje aj prekrásne.
Je plňje ruoznich d'ivou,
potíka sa cestou krivou.**

**Ja lúbim túto krajinu,
vjem že ňjet nad inú.
Ona prináša muojmu srdcu pot'ešeňja,
njet nad inje prerušeňja.**

**Ja hlad'jet' z víski na t'eba chcem,
ked' nastaňe muoj d'eň.
Hla tam obdaleč,
každí uživa svoju reč.**

**Slovensko naše prekrásne,
ani na jednjeho z nás ňekašle.
Bola to cesta dlhá,
ničomu sa ňevirovná.**

Prichádza doba nová?

**Tíкто udalostí sled,
donúťiu ma pozrjet' sa na svet.
Pítam sa, sme običajná smet'?
Či dokonca zhuba a smrť?**

No vet'!

**Na túto otázku odpoved'!
Opust'it' tento svet zničení,
Namí ľud'mi zmorení!
Veselí, milí, pekní,
či zradní a falošní?
Sme to voobec mi?**

**Toto tvrd'it',
A chcjet' prežit'?!**

**Sme tu samí, samučičkí,
pomali neúprosne tíkajú ručički.
Skáza a hruoza,
zachvilu prebud'ja sa znova.
Prichádza doba nová?
Zabrániť tomu rýchlo treba!**

**Ňesmjeme sa tak ľahko vzdat'!
Náš národ im len tak poňechat'?
Čo povješ svojej mame?
Už viac národ náš Ňemáme?
Ňesmje sa to stat'!**

**Ňje sme iba malí fláčk vo svet'e,
kultúru a histórju predsa t'jež máme.**

**Ňesmjeme sa vzdat'!
Ňesmjeme im národ milovaní ľahkím bojom dat'!
Nach sa zlod'eji trápja,**

nach sa zlod'ejí spet' vrát'ja!

**Povinnosť je naša,
ochrániť náš národ,
povinnosť je naša,
zachovať náš rod,
povinnosť je naša,
zvelad'ovat' náš národ!
Bojuje každý, každý i marod.**

**Národ náš milovaní, jed'iňeční,
ňesmje bit' v časoch zradních,
v mocních rukách sebeckých,
na pospas len tak poňechaní.**

Ludevít Velislav Štúr

**Na Slovensku ho poznajú všetci,
lebo robíu veľkje veci.
Kodifikovau Slovenčinu,
nášmu srdcu veľmi milú.**

**Pravopis bou fonetickí
a aj veľmi špecifickí.
Ňemau dvojhláski, aňi ipsilóni,
ovplivňiu Slovákou milioni.**

**Ovláda 10 jazykou,
ako jeden z mála básnikou.
Ad'ela Ostrolúcka bola jeho láska,
držali spolu ako izolačná páska.**

Pre t'eba

Kebi si d'jevča moje,
lásku pochopilo,
ktorú ti dávam,
moje srdce bi sa zmeňilo.

Ja t'a milujem,
ti mňa ňje,
načo ti tú lásku,
načo darujem.

Tvoje srdce je s'ta d'jamant,
moje vzácní hodváb,
zajtra id'em postaviť,
velkí zlatí koráb.

Bívat' sa v ňom bud'e dobre,
ňikdi nám spolu ňebud'e lepšje!

Budúcnosť je krásna,
dom je pekní,
zajtra bud'eme mat',
štiri krásne d'et'i.

Chlapci budú Mat'ko, Kubko,
žjenki Janka, Danko,
zachvílu z ňich bud'e
zemepán a zemepánka.

Dve struni sa zlad'ja,
to sme mi!
Pesň sa spojí,
ňebud'e krajšja!

Budúcnosť je d'aleká,

**ešte mi nezomri,
bez t'eba neprežijem,
aňi krátke dňi.**

**Počkaj na mňa,
zomrjeme spolu,
potom sa dostaňeme,
k ňebeskjemu stolu.**

**Nach nás Pán Boh súd'i,
veť sme vela hrešili,
ale ho prosme,
nach nás ušetří.**

**Ňechceme predsa skončiť,
vo večnom ohňi,
prosme ho prosme,
nach nám odpustí.**

**Rad'i sme sa mali,
d'et'i vichovali,
v láske žili,
celí život odpust'ili.**

Dedina

**V Košickej Belej bívam,
medved'om z okna večer kívam.
A vždi, keď chcem ísť spať,
započnú mi husle v bruchu hrať.**

**To znamená, že som hladní,
musím biť však ňenapadní,
abi v dome t'icho bolo,
abi som počuv medvede naokolo.**

Sloboda

**Keď slovo sloboda padne,
puosobí možno zradne,
ak jeden mislí to
a druhí tamto.**

**No ak sa nad tím slovom zamislíš,
isto pochopíš,
že kebi ľudstvo slobodňje bolo,
čo všetko bi to znamenalo.**

**Ak bi sa politici dohodli,
ňeboli bi tolki ľud'ja otrokmi
svojej vlastnej dobi,
a ňerušene všeličo bi mohli robiť.**

**Tak čo je vlastně sloboda?
Či vuoňa? Či pocit?
Človek toho musí v život'e vela pochopiť,
abi ju dokážau pochopiť.**

Slovensko

Slovensko je moja vlast',
ňjekedi mi príd'e ako strast'
a ňjekedi ako požehnaňja,
keď vid'ím ako jeho srdce plaňja.

Keď zočím jeho polá, lesi, lúki,
zvjeratá aj domáci chlieb z múki,
celí svet sa zastaví...
Iba srdce, len srdce mi pokojne vraví,
že len tu je muoj domou praví,
aj keď je trocha malí.

Len čo sa viberjem do mesta,
vid'ím, že ľud'ja tu sú z ineho cesta.
Jeden kradňe,
druhí opití na zem spadňe.
Chcem ísť na d'ed'ínu domou,
do ňekoňečnej ríše stromou.

Lákajú ma trópi,
Uhersko či Štáti,
ale aj tak z dovolenki
naspet' do post'jelki,
ňikam inam ako domou.

Vážit'e si Slovensko,
je to naša vlast'.
Ale ak ho ňelúbit'e,
muožem iba jedno povedat'chod't'e
sa spovedat'!

Výlet

Na vílet'e s tchorom,
plávau som si morom.
Odňjekjal sa tu zjavila
malá, zlatá, spaňilá.

Kívala nám o sto šest'sto,
zrazu ich tam bolo dvesto.
Bola že to veľká mela,
pochitali sme ich vela.

Chutnala nám večer dňeska,
fajná košická retro treska.

Hokej

**Hokej zas mi zdvíha tlak,
ňjekedi je to naopak,
góli, presilovki, oslabeňja,
občas je to do zblázneňja.**

**Pri mant'iheli t'uki-t'uk,
sem-tam sa mi stráca puk,
verím, že to dáme,
na víhru sa spoljehame!**

Škola

Škola, tá je veľmi super,
nájde si ťa každí d'eň.
Naozaj je skoro všade,
žije takt'jež na záhrade.

Škola tá je veľmi super,
som v nej, aj keď ma trápi sopol.
Občas mámam veľkí strach,
že po škole bud'em zas.

Slovenčina, tá je drina,
keď v d'iktát'e íčko chíba.
A po škole obed čaká,
a hneď domou ut'eká sa.

Visokje Tatri

**Visokje Tatri spjevajú
Visokje Tatri ľud'ja št'ekajú
zobud't'e sa ľud'ja
ňešt'ekajt'e!**

**Visokje Tatri ľud'ja spjevajú za Tatri
Visokje Tatri št'ekajú za ľud
započnit'e spjevat' a až potom št'ekajt'e
Visokje Tatri spjevajú!
Pozrit'e sa akje sú krásne
ked' sa o ňe starát'e ako o básne.**

Milovaňje Slovensko

**Tu na Slovensku
v tej vlasti bívame
každí strom každá lúka nás chráni
a kveti nám lásku dávajú.**

**Ten náš milovaný jazik
nikdo nám ho ňezve
a aj kebi áno zoberjeme si ho spet'
a t'je Tatri krásne
sú jak jedna báseň.**

Naša vlasť

**Slovensko vlasť naša krásna
krajina veľmi výnimočná
a aj štíti huor
ríchlo sa do nich hor.**

**V každej doline sa tíško spáva
Slovensko milujem sláva
vlasť naša krásna
je naša spása.**

314

Domou

**Na Slovensku tam kvitnú samje kveti
som naň veľmi hrdí
tu mi žijeme
tu mi bívame.**

**Naše hori sú visokje
naše rjeki sú hlbokje
naše vetri vejú do iních krajín
a možno aj do iních d'ejín.**

To Slovensko naše

**To Slovensko naše
tá rodná vlasť
svojimi srdcami ho chráňime
a nikomu ho nedáme
aj kebi ho stratíme
opet' si ho vezňeme.**

**V tej našej vlasťi krásne lúki lesi máme
zdraví vzduch dýchame
obdivujeme krásu našu
každú jednu pašu.**

Slovensko

Sme síce malí kraj
ale máme tu krásni raj.
Hori, rjeki krásne máme
d'et'i sa hrajú na rozkvitnuťej lúke
s loptou behajú
motíle chitajú.
Koňe cválajú po lúke
mi dichčíme po krásot'e.

317

Slovensko

**Slovensko krásna krajina
kde sú polá lúki
ľudia v mestách
a v dedinách šťastní sú.**

**Slovensko naše Tatri
takže krásne hori
Košice a Žilina
naše krásne mestá.**

Slovensko

**Slovensko je krásna vlast'
i reč Slovenská naša
naša gramat'ika nemá slov
samje íčka Bože muoj.**

**Dúfam, že sa mi to sníva
iba písat', učiť sa
hádam sa to podarí
uzrjet'e na tvári.**

Slovensko

**V Ázii, v Amerike sú veľkje štáti,
no ňikdi sa ňevirovnajú nášmu Slovensku.
Kďe máme krásne kroje, šati,
ktorje vimisleli naši predkovja Slovaňja.**

**Naše pesňe tradícje
uchováme si
spomjenki geňerácje
naša vlast' si.**

Slovensko

**Slovensko tam kd'e bívam
lúki polá navuokou sa d'ívam
tam kd'e tu voda t'eče
ribki skáču len tak mihňe.**

**Stromi buki dubi dávajú krásňe plodi
na skalách tam kamzík skáče
národ je to hrdí
to naše Slovensko najkrajšje.**

321

Slovensko

**Slovensko tam od Hrona
strat'ila sa mi jedna koruna
na Slovensku bívam
odst'ahovat' sa nerozmíšlam.**

**To naše Slovensko má krásne hori
len nach nám ňevihorí
ten náš Slovenskí kraj
máme tu veľkí raj.**

Slovensko

**Krajina moja
Slovensko moje
tam, kd' e láska a radosť b'íva
hori a lúki nás láskou obklopujú
víhladi a krási nám ukazujú
Slovenčina je jazik krásni
vlast' hrdá malá je
ale zato plná dobrích ľudí.**

Slovensko

**Slovensko naše krásne
ňjektorje cesti sú u nás strašňje
Ludovíd Štúr hrd'ina náš
naučiu písat' nás.**

**Spísau Slovenčinu našu
dodňes užívame ju
Slovensko je super vlast'
milujem ju mám ju rád.**

Domou

**Slovensko malá krajinka
ale krásna príroda
skali lesi a zvjeratá
v d'ed'inách samí kvet
prinášajú nám radosť akej ňjet
žblkotajúci potuočik zo skál
vodopádi, polá a nížini bohatje
Slovensko vlast' krásna drahá.**

Slovensko

**Slovensko naše je tak krásne
každí o ňom píše básne.
Máme hori, rjeki, jazerá
s radosťou sa na ňe pozerá.**

**Slovenčina jazik rodni
ďe, t'e, ňe, le, upsilón
naučí sa on.
Muoj jazik je Slovenčina
pre školákom veľká drina.**

**Lud'ja sú tu drzí
čo ma mrzí.
Nájdu sa aj iní
čo sú k sebe milí.**

Naše Slovensko

**Valá sa, valá sa Slovenskí horami
zmiluj sa otče na namí,
na tom našom Slovensku
vlast' máme krásnu.**

**V tých našich dolinách
slnečnejšie lúče vidíš v riekach
sme možno malí kraj
no máme tu raj.**

Slovensko

**Tú krajinu krásnu našu máme
na tú Slovenčinu sme mi hrdí stále
tá krajina pekná je
rozkvitá vždi celá.**

**Jazik náš lubozvuční je
hrdosť v nás koluje
krajinu našu si uct'jevame
s neprjat'elom sa za ňu popasujeme.**

Milovaňje Slovensko

**Strážim svoju vlast'
mám ju rád.
Slovenčina naša reč
osvojíš si ju hneď.**

**Na Slovensku sú hori krásne
jaskiňe jak básňe.
Kvitňe nám tu kvet
ktorjeho ind'e ňjet.**

Slovensko

**Všetci píšu o lásce
no ja píšem o kráse.
Slovensko je pekní kraj
a ja mám to šťast'je vraj.**

**Buki, dubi, smreki máme
ale nič z toho vám ňedáme.
Kriváň je velkí pán
radšej si ho chráň.**

Kráša našej reči

**Ludevít Štúr múdri bou,
Slovenčiňe sa ňevihou.
Na slávu t'í zvoňja zvoni,
všetki i aj ipsiloni.**

**Spojit' sa s ňím viplatí,
v hlave sa nám to ňestratí.
Kamarát ako Hurban,
jednu chibu prosím uznaj.**

**Dobrá chvílu ulovit',
Slovenčinu chceme rozvit'.
Študovau si v Prešporke,
z hlavi sa nám to ňevimaže.**

**Ak bi si chceu ved'et' čo?
Ňeboj sa, dozvješ sa to!
Spisovní jazik si uzákoňiu,
hlavi s namí si rád spojiu.**

**Lásku k vlast'i milovau si,
metaforu užiu si.
Tížd'eň vedi, t'echňiki,
našu vlast' si veľmi ct'i.**

**V romant'izme ti si žiu,
dau si všetko zo svojich síl.
Ríchlo sme to zist'ili,
o t'ebe sme sa učili.**

**Tvoj jazik sa učíme,
više ako dva týždne.
Zat'jal to je začjatok,
s t'ebou urobíme prví krok.**

**V srdcjach našich ostaňeš,
dúfam, že z nás neodpadňeš.
Mi t'a máme veľmi rad'i,
medzi nami roztopíme ladi.**

Moja krajina

**Visokje vrcholi brál sa tíčja v d'jalave
Hori majestátne stoja v slnka pálave
Vtáki preljetavajú nad dolinou hlbokou
Zasnežeňje vrcholi sa dotíkajú mrakou
Potoki sa vlňja a hrdo si tancujú
Žblnkavú melód'ju veselo si spjevajú
Krása a vuoňa huor omamuje nám zmisli
Úsmev na našich tvárach len t'ážko je kislí
Vrchi sa tíčja a nádhera sa ponúka
Slnko navuokou rozsjeva lúče s klobúka
Horamí sa túlat' je zážitok nevšední
V ich objatí sa vždi cí'ime tak slobodní**

Ľeut'ichĽeme

**Keď zapadlo slnko mraki nastali,
ľud'ja za našu vlast' ĽestĽe padali.**

**V našich mladích rokoch to takto býva,
že za sľobodu našu sa dobýva.**

**Ľeťi ženi bolest'ivo plakali,
keď ďalej Slováci stále Ľakali.**

**Ľakali Ľakali na príchod Slávi,
Ľemuože biť koĽjec v ten deň slávní.**

**Brat'ja vsetci hore s rukou ríĽlo,
bi veľkje spoloĽenstvo Žeut'íĽlo.**

**Postavme sa len vsetci Ľelom k Žemu,
Slovensko to naše obráĽme spolu.**

**Ľedajme ruku do tej tmavej noci,
mamiĽka mamka pomáĽaj mi v moci.**

**Vichovala nášho sina silĽjeho.
Ľebud'e Žik otrokom žjarlivjeho.**

**A vi zvoni na hore hlasno zvont'e.
A vsetok drahí poklad tu ohromt'e.**

Prečo milujem ťa

**Tvoje oči sú krásne ako hviezdna noc
múdre ako ľudská história**

**Keď sa usmjevaš
celý svet sa smeje s ťebou**

**Keď sa pre ňječo odhodláš
tak ťa nič nezastaví
A aj keď ňječo nezvládaš
tak to spolu zvládneme**

**No nič z toho ňeňi duvod
prečo milujem ťa
ten duvod je
že si ja**

Dnešná doba

**Štúrovci za nás bojovali,
abi sme sa dobre mali.
A splácame im tú ich nádej?
Dúfajme v to i ďalej.**

**Od Prešporku až po Sňinu,
máme všetci spoločnú vid'inu.
Nastávajú lepšie časy?
Ej ver, budú to ešte ťažkje zápasí.**

Škoda

Škoda Octavja či Fábja
autá Československjego národa.
Kufor veľkí, nákladní
virovnau bi sa vojenskej základni.
Jazďíme s ňou po Slovensku
veť je stavaná na takú cestu.
Múdre Tatri sa z výšin d'ívajú
a na prvú Škodovku spomínajú.
Šport'jaki má, ale škoda,
pomalje sú, nuže, je to smola.
Nach žijú autá kuťilou Československých
Dúfam, že sa ňikdi ňedočkáme kusou posledných.
Autobusi na Slovensku
Škodu majú ako svoju značku.
Či to auto stojí za t'je prachi?
Asi hej. Škodovka zat'jal ňemala, zat'jal žjadňe krachi.
Škoda, žit' bez t'eba je ako bit' duša bez t'ela.
Škoda, žit' bez t'eba život sa strat'ení dolinami uberá.
Škoda, žit' bez t'eba žjadna cesta životná ňení farebná.
Škoda, žit' s t'ebou každí mi závidím, very, taká je pravda.

Sloboda

**Však kdo bi ňechceu slobodu mať,
keď sloboda je všetkím drahá,
a kdo bi ňechceu slobodu dať,
keď sloboda je všetkím daná.**

**Sloboda, sloboda, sloboda,
oblečjeme sa do nášho ludovjeho kroja,
sloboda, sloboda, sloboda,
ňevzdáme sa bez boja.**

Prečo si len

**Prečo si len musela odísť, láska moja jediná?
Povedala si, že ma neopustíš, no teraz si ma len osamot'e nachala.**

**Pre t'eba bi som aj z trónu zosadou,
no ti tu ňje si a plamjenok v srdci mi navždy zhasou.**

**Možno sa znova stretžeme, pri bránach nášho pána,
čo na to povjet'e, moja milovaná dáma?
Chceu bi som znova zazrjet' Vašu krásu,
a pocít'it' našu strat'enú lásku.**

Vojak v poli

Slovensko to je moja vlasť,
srdce Slováka buďe vždi rásť.
Šťefáňik to bou hrdina!
Láska k národu ňikdi ňepomíňa.
Slovensko je ako tá práva žena,
za ktorou sa každý vojak t'eší,
že ju buďe mať opet' v náručí.

Nad Tatramí hromi bijú,
aňi jeden z maďárou nás ňepobijú.
chcem vid'jet tvoje Kadaňskje oči,
žjal, vojna mi to ňedovolí.

Moja vlasť sa nachádza v boji.
Ti ešťe dúfaš či stále žijem,
ale každý d'eň sa za t'eba modlim.
Abi si už dlhšje ňemala strach o vojaka v poli.

Pole, pole krasne žlt'e.
Už vid'im doma otvoreňe dvere.
Mňa ale ňezabijú,
pretože milujem tvoju lásku jed'inu.

Čo trvá večne?

**Zima ruki chladí
a on ich zohrjeva.
Zima peri ničí
on ich tak rád lječi.
Zima líca chladí
a on ich veľmi rád hladí.**

**A čo ma zohrjeva?
hlas jeho horúci
zahreje ma na srdci.
A čo je láska?
nikdo ňevje presne,
aj tak možno časom klesne.**

**Muože však aj trvať večne!
Hovorím ťi, ňevjem presne.
Ňje však všetko končí pekne...
aj najkrajší kvet raz zvedne.
Ale aj tak ťi muoj plamjenok láski dám
tak si dávaj pozor nach ho ňesfúkneš sám.**

Láska nekonečná

**Láska moja ti si toho hodná,
večnej láski užívať si do dna.**

**Krásna si ti ako voda,
nach ma už srdce ňebodá.**

**Ako t'je mraki žili?
Ako sme svoju lásku dožili?**

**Boli sme dvaja,
ale už sme nič.
Keď sa láska zlomí,
už ju ňelze opraviť,
a ti moja milá
už t'a ňejd'e ňestrat'it'.**

**Vášeň tejto láski,
už ju ňjekd'e vitrat'it'.
Prežila si vela,
od hora až dolu,
všetki t'je roki,
čo sme boli spolu.**

**Láska večná dožíva,
mlječnu dráhu prežíva.
Spomjenki sú minulosťou
a bolest'i budúcnosťou.
Láska Večná dohorí,
keď to srdce prebolí.**

Láska

Láska, láska je ako film,
milujeťe ho od začiatku do konca.

Láska je ako bábkovje d'ivadlo,
někedí máťe pocit, že Váš něječo ovláda.

Láska je ako život,
někdi něvjet'e čo Váš čaká.

Je to napísaní scenár,
v ktorom muožet'e spoznať Vašu druhú dušu.

Prečo je láska taká dokonalá...
Nemusí biť...
Musíš sa o tom presvedčiť sám, a zistiť, či si
ten scenár něnapíšeš sám.

Ňevihasnú tá láska

Bolo raz jedno d'jevča,
s úsmevom plná očakávaní,
vstúpila do sveta láski,
a jej srdce bolo otvoreňje.

Zrazu tu bola tá láska,
ktorá od prvej chvíle zasjahla.
Stretla ho, akobi zázrakom,
jeho úsmev ju očariu.

Ich oči sa stretli,
vislali iskru, čo zasjahla svetlom.
Tak započau ich príbeh.
Plní zázrakou a nežních slov.

Spoločne chod'ili ruka v ruke.
objímali sa pod hvjezdanim Ňebom.
V ich očjach bola žjara.

Keď ho vid'elo a počulo jeho hlas,
v jeho objatí našlo šťast'je,
a v jeho dotiku sa cí'ilo Ňekoňečne.

Ašak, nič Ňetrvá večne
a tak prišjeu čas rozlúčki.
Ďjevča a chlapec sa museli rozísť.
Ich cesti sa rozd'elili.

Hvezda

Tá malá hviezda na ňebi,
láskou svjet'i ku zemi
a št'ast'je prináša.
Lud'ja sa lúbja, no ňjekedi,
ked' hviezda zhasne na ňebi
a búrka nastane na zemi.
Hádki, emócje vo vz't'ahu,
to je jak ked' sa zasekneš vo vít'ahu.
Stojí.
Búrlivje emócje ustávajú,
more kludňje ostáva,
láska dvere otvára.
Tá malá hviezda, hviezda na ňebi,
láskou svjet'i ku zemi
a znovu št'ast'je prináša.

Krási prírodi

**V lese t'ichom šepotá vánok,
pod hviezdňim ňebom spí lesní dvoránok.
Stromi tancujú v noci svoj taňec,
zvuki prírodi sú peseň do tmi vzdušňje.**

**Rjeka t'ichím t'empom klape,
Slnko zaspáva za obzorom d'aleko.
Nočňí svet sa v izbe sňíva,
a v srdci nád'ej ňezhasína.**

**Mesjac na oblohe svjet'iu,
hviezdi jeho okolím tancovali.
Príroda ako básňik t'ichí,
príbeh noci v jej pokoji tkau.**

17. september

Každím pohľadom na t'eba
milujem t'a viac a viac,
misel mi sjaha na mesjac,
keď mislím len na t'eba.

Ťažko sa o nás rozpráva,
keď sme len prjat'elá.
Každú noc mislím len
na tu jedinú noc.

Tvoje bozki boli nežňje,
kvapki dažďa nám stekali po tvári,
moje oči žiarili
ako hvjezdi na nebi.

Každá rozprávka ma svoj koňjec,
no nečakala som, že naša skončí takto.

Chcela som na t'eba zabudnúť,
no nejde to, vidím iba t'eba.
Stalo sa ňječo, na čo ňedokážem zabudnúť
a možno, že sa na mna raz pozrješ ako ja na t'eba.

Domovina

Náš kraj, sichravá jeseň nás mrazí,
ach, ja nevjem zabúdat' na dobrích ľudí.
Maťička Zem s radosťou ma víta.
Slza mi v oku, kd'esi je ukritá,
Jak si smutní, jak si lační za domovom,
Ňezabúdaj ti na starích, známich s buolom.
Mi nemáme čo strat'it', a od'ísť d'aleko,
Snád' ti mi dáš odpoved', v list'e matkinom.

Nád'ej v št'ast'je budúcnosťi

**A čo bude so mnou, s nami,
so št'ast'ím a so stromami?
Keď každý d'eň t'je zlje správi,
vojna, hádki z každ'ej straňi?**

**Prečo láska neprevláda?
A prečo krásu sveta ničí Vláda?
Mlad'ích nikdo nepočúva,
skúsenosť vraj nemajú,
svet nám ničja starí brat'ja,
iba vihadzujú zem do povetrja.
Ľúbit' nechcú, rešpekt ňjeje známi ňikomú.**

**A mi všetci len dúfame, že zmena nastane,
že láska na tento svet znova pristaňe,
že bjeda zaňikňe a d'et'i budú po ihriskách
št'astňje behat' zas, a nikdo ňezakáže nám
zalúbit' slobodne sa zas!**

Láska

Je to pravda, či sa mi len sníva,
moja láska bola hnila,
no stačí už len chvíľa,
ta láska buďe ina.
Napijem sa vina,
uz nechcem,
abi mi do života vošla iná.
Si jed'iná,
jedna s tich krás,
nikdo neveria v nas,
ked som ta vid'eu prví raz,
mala si v sebe vela krás.

Naša trjeda

**V našej trjed'e 7.A
veselo je od rána.
Cez prestávki je tam krik,
t'icho vtedi neňi ňik.**

**Srandi je tam vždicki veľa
a poznámok viac než treba.
Učiteľka infarkt chitá
keď zist'uje viňníka.**

Naša trjeda

**Naša sjudma trjeda
poznámki ľen zbjera.
Bitki, hádki, správaňja
rješi trjedna od rána.**

**Srandi je vždi plná trjeda
keď ľístoček vzduchom ľjeta.
Je to prost'e pecka
ťje sjudmacke d'ecka.**

Naša sedmička

**Naša trjeda sjedma A
už hñed' zrána vistrája.
Úlohi sa píšu v škol'e
aspoñ vtedi t'icho tam je.**

**Tabul'a zas špinavá je
špongijou sa futbal hraje.
Učitel'ki majú hruozu
suplovat' zas u nás znovu.**

Naša trjeda

**Naša trjeda blázňivá,
tá si školu užíva.
Prestávki mi rad'i máme,
na trjedňické meškávame.**

**Na hod'inách nám to pá'i,
l'en kebi sme nevrieska'i.
Ved' mi za to nemuožeme,
ochotne vždi pomuožeme.**

Naša trjeda

**Sjedma A je super trjeda
a nje je v nej žiadna nuda.
Naša trjeda to je číslo
všetci ved'ja celkom isto.**

**Stá' e iba vivádzame
ved' mi srandu rad'i máme.
Všetci rad'i športujeme,
kondičku udržujeme.**

7.A

**V našej trjed'e to je sranda,
ked' sa zíd'e trjedna banda.
Papuče hñed' l'jetajú,
jedna druhej kívajú.**

**Tvárja sa jak neviňjatka,
bez dozoru s' a prasjatka.
Každí chce bit' najl'epší,
ñech sa rod'ič pot'eší.**

Čo je láska

Láska je, keď sa na mňa usmeješ.
Láska je, keď mi dobre ráno popraješ.

Láska je, keď ma vrúcne objímeš.
Láska je, keď si na mňa cez deň spomeňješ.

Láska je, keď sa na mňa ťešíš.
Láska je, keď som smutní, ti trpíš.

Láska je, keď sa o mňa obávaš.
Láska je, keď mi volnosť nachávaš.

Láska je, keď mi vždy veríš.
Láska je, keď sa mi rada zveríš.

Láska je, keď sa so mnou smeješ.
Láska je, keď mi je zima, ma hreješ.

Láska je, keď ma chceš prekvapiť.
Láska je, keď sa ma snažíš neštraťiť.

Láska vraj hori prenáša.
Láska však klamstvo zle znáša.
Lásku – láskou vždy oplácaj.
Nád'ej, vjeru v ňu neštrácaj.

Vlast'

Vlast' moja nádherná
ako rjeka malebná.
Vela d'edín, mjest aj stromou
a nádherních starích domou.

V tejto mojej krásnej vlast'i,
svet je pekní, vlastne krásni!
Lud'ja sú tu dobrí, milí,
trochu vjac závistliví,
poňjektorí aj chamťiví.

Národ sme st'a jedna rod'ina,
spája nás krásna histórja a trad'ícja,
Slovenskí velikáňi
zapĺňajú v našich učebnicjach strani.

Naše mohutňje Visokje Tatri
závid'ja nám aj naši českí „bratri“.
Prešporok, Košice,
celí rok je tam turistou t'isíce.

Kd'e običaj ľudí spája,
tam je kúsok muojho kraja.

Záhrada láski

**Láska je ako kvet,
v srdci rozkvitá, nikdy ňevedne.
Spája nás ako rjeku a breh,
v očjach tvojich vidím svoj svet.**

**Láska je ako pesnička slnkom zaláta,
rozžjari nám dñi, dáva nám zrak.
S t'ebou som šťastná
ako na ňebi plávajúci mrak.
Láska nás spája ako hudobní zázrak.**

**Tvoj dotik ma zahrjeva ako plameň,
s t'ebou je život ako sen.
Láska nás spája
ako ruku a dlaň.
Keď som s t'ebou,
cítim sa volná ako laň.**

**V očjach iskrički, čo hovorja pravdu.
Milujem t'a ako riba vodu.
Nachajme náš osud na náhodu.**

Slovensko

Slovensko moje, rodní muoj kraj,
máme tu krásne, hotoví raj!
Visokje hori, aj nízka plaňina,
vibehňem na kopec, to sa mi ňesníva.

Krásne t'je lesi i čistí vzduch,
vždi sa tam rada id'em nadíchnuť.
Vuoňa húb a mekkí mach,
všetko má čaro, aj svoj pach.

Nádherňje Tatri, či krásna Fatra,
vždi ňječo kvitňe, vždi ňječo chátra.
No Slováci hrdí, šikovní národ,
chopja sa práce, vždi majú návod.

Či veľkje mestá, či krásne vid'jeki,
visokje stavbi, či prjezračňje rjeki.
Všetko na dosah, som za to vd'ačná,
či svjet'i slnko, či prídu mračná.

Zdravím t'a, Slovensko, hrdo sa hlásim,
každí tvoj kút je iní kus krási.
A ja som Slovenkou, čo pišňe stojí,
jeden národ pospolu, všetci sme tvoji.

Moja vlasť

**Mjesto, kd'e sa cítiš dobre,
kd'e t'i srdce láskou hreje.
Tvár t'i zdobí úsmev milí,
keď sa vracjaš z krajín iních.
Plňje polá zlatjeho žita,
tu je krajina dobrjeho žit'ja.
Láni plňje slnečnic,
tolkej krási nemá ňik.
Hori ako chrám posvetní,
lák pre dušu nám je daní.
Na bralách zas hrad sa tíči,
minulosť tu z múrou kričí.
Pod zemou t'jež krási plno,
jaskíň Slovensko má mnoho.
Tatri, ten klenot vzácní,
národ pod ňím žije ňebojácni.
Potok, rjeki a horskje plesá,
duša nám nad tou krásou plesá.**

Čo je krása?

Je krása človeka v genoch zadaná?
Tá krása je nám od ňjekocho priznaná.
Je to obraz od malára, čo oku lahodí.
Hudba, čo uši pot'eší.

Je jar, leto, jeseň, zima,
keď príroda svojej úlohi sa ujíma.
Krásne sú bjele a čarovňje Vjanoce,
ale aj more, čo pri nohách žblnkoce.

To všetko muože biť krása.
Vela vecí je krásnich, zdá sa.
No krása je aj sila, čo v srdci máme.
Krásne sú spomjenki,
ktorích sa ňikdi ňevzdáme.

Krásni je pocit, pravda, hrdosť, vjera,
ktorá úprimňe z našich duší vivjera.
Krásna je náďej, čo život nám dáva.
Cesta osudu ňepoznaná.

To slovo krása v sebe schováva.
Pre ňjekocho obau, čo oku lahodí.
Iní má spomjenki, ktorje ňezahodí.
Ňikdi sa teda krási ňevzdajme!
A tú svoju krásu vždi hladajme.

Moja vlasť

Slovensko je moja vlasť,
tu chcem bývať, tu chcem rásť.
Sú tu hori, doli, dolini,
ňjet nad krajšej krajini.
Všetko tu mám veľmi rád,
s každím som vždi kamarát.
Vela d'edín, rák a stromou,
vela mjest a ruoznich domou.
Tam muoj domček v tme mi svjet'i,
Slovenská reč vetrom letí.
Tu sú ľud'ja úct'iví,
velmi milí, poct'iví.
Ved'ja pomuoct', porad'it'
i priňjest' či odrad'it'.
Lúki a pasjenki mi máme,
ovce na ňe viháňame.
Na lúkach nám rastú kveti,
trhajú ich malje d'et'i.
Jedle, smreki, borovice
rastú nám tu na t'isíce.

Slovensko

Slovensko je moja otčina,
tu celí muoj život začína.
Tu žije celá moja rod'ina,
to je to mjesto, kd'e má ma každí rád.
Tu je muoj domou a láska bez víhrad.
Mám rád, keď ráno slnko vichádza
a každí d'eň tu svojich kamarátou nachádzam.
Milujem krásne hori, stráňe,
s prjaťelmi sa chod'ím prechádzat' na ňe.
Visokje Tatri, naša pícha,
mohutnosť a sila z ňich dícha.
No ňjelen Tatri, aj iňje krási máme,
prjehradi, rjeki, kultúrňe pamjatki zaujímavje.
V let'e, keď zrejú čerešňe a na poli klasi,
rád obd'ivujem tjeto Slovenska krási.
Slovensko je pre mňa domou, mjesto pokoja,
v ktorom sa d'et'i rásť a žit' ňeboja.
Sú silňje ruki otca a láskaví úsmev mamki,
je starostlivost' d'edka a pesňe našej babki.
Slovensko je pre mňa najkrajšja zem na svet'e
a ňikdo, ňikdi mi ju ňevimaže z pamet'i.

Vjanoce

Ja sa t'ším na Vjanoce,
od Ježiška novje gat'e,
a či tričko a mikina,
všetko je to hovad'ina.

Na rodinu mislit' mám,
kapra si s ňou vyhutnám,
cez rok kilá zhod'íme
a na Vjanoce veľ'a priberjeme.

Vločki už nám snežja dňes
a na Martina mali t'jež,
dvdjat'eho štvrtjeho d'ecembra,
bude spolu celá moja rod'ina.

Muška v brušku

**Jedou som raz hrušku
a s ňou malú mušku.
Ej ti malá muška,
prečo mi lezješ do bruška?**

**Ja som chlopec malí,
v bruchu mám ja šťavi,
t'je t'a milá muška,
nepust'ja von z bruška.**

Rodina

**Mám dvoch rodičov, ktorých veľmi milujem,
ich lásku ku mne im opetovne venujem.
Nechcem o nich prísť, ale vjem, že sa to raz staže,
starajú sa o mňa ako ja o svoje dľaňe.**

**Moja mama, tá je super,
brau bi som za ňu každý jeden úd'er.
Jej láska ku nám je obrovská,
vjem, že bez nej som troska.**

**Muoj otec, ten nás živí,
preto sme všetci šťastní a zdraví.
Opraví nám skoro všetko, čo chceme,
vd'aka tomu nám vidrží všetko, čo máme.**

**Mojich súrodencou mám rád,
urobja mi úlohi, ktorje ja ňerád.
Ale už majú svoje rodini,
o ktorje sa musja starať viac ako ja o hod'ini.**

Šťastnje jablko

**V záhrad'e žjari šťastnje jablko,
slnko ho hladí, až celje žjari.
Jeho duša od radost'i zvoní
a jeho srdce sa radost'ou plní.**

**Jablko šťastne, plnje sladkost'i,
šíri okolo seba lásku v plnost'i.
Všetko okolo něho sa zdá bit' jasnje,
šťastnje jablko, v tvojom srdci žasne.**

Klúčik

O polnoci mesjac svjet'iu
svetlom svojimí mi odvet'iu:
„ak mjeňiš zaspat' túto noc,
musíš nájst' klúče moc.“
Odv'edi hladám klúče sveta,
a ich ruozna silueta
prekláta je a či je živá,
životom má v pred pohíňa.
A tak žijem život krásni,
plní strastí a aj láski.

O polnoci mesjac svjet'iu
svetlu jeho som odvet'iu:
„Našjeu som už klúč od ňeba,
dostau som ho vraj od t'eba,
mojim d'eťom srdcja bijú
v láske št'astí život žijú.“
Slová v klúčik premjeňajú
do klúčovej d'jerki sajú,
klučku jemne po strčím
a dvere tím otvorím.
Žjarli na mňa svetlo tmou,
no cesta bola pointou.
Našjeu som klúč od ňeba,
no už mi ho ňetreba.

O polnoci mesjac svjet'iu
život v láske žit' podňjet'iu.

Ludovit Štúr

Ludovit Štúr bou tvor d'ivní,
mješau sa do Slovenčini.
Ambícje mau vždi velkje,
no i tak ňskončiu pekňe.

V štiridsjatom tret'om, ked' bou ešt'e mladí,
chistau sa on písat' písmen dlhje radi.
Vo svojich príruččkách ipsilóni zrušiu
aj ked' o jeho budúcich problemoch ňetušiu.

Jeho druzi s Tónovímí podali si ruki,
v pet'd'esjatom prvom, to boli t'je roki.
Rok 56, polovačka ríchla,
našjeu si brok v nohe, zubatá ho chitla.

Ten ich krásni jazik užívame dodňes,
táto báseň vhodná je na hocakí predňes.

AZZI

Aha, kocúr obrovskí,
kričí sused Borovskí.
Mačička bezoká,
nožki do široka.
Velkje bruško ona má,
mačatá tam ukríva.
Zo dňa na d'ň schudnutá,
kd'eže sú t'je mačatá?
Keď d'eku pred dvere sme dali,
Hneď sa ku nám nast'ahovali.
Z mačjatok už mačički,
našli novje paňički.
A mačička bezoká,
nadíchla sa zhlboka.
Ja vás veľmi rada mám,
tak aj u vás zostávam.

Muoj prjat'el

**Bou raz jeden krásni psíček,
menovaní Sinček Klinček.
Malí iorkšir ako t'erier,
všetki zubi mau bez medzjer.
Celí čjerni, oči hňedje,
malje bruško, trocha bledje.**

**Hraví stále, celí d'eň,
mať takjeho je muoj sen.
Rozveselí, rozosmeje,
opora mi stále je.**

**Pri dverách ma stále čaká,
od radost'i vonku láka.
Poveli mu zadávam,
vždi odmenu podávam.**

**Je muoj ozaj verní prjat'el,
kúpila ho moja maťer.
Nosom t'uká ako d'at'el
chce abi som bola maser.**

Odkaz od Lud'evíta

Drahí muoj štud'ent'ík, porad'ím t'i to, čo ňik.

Uchovávaj trad'ícje.

To, že sú naším pokladom, každí už vje.

Popros starkích:

- Babka, d'edko, porozprávaj't'e mi všetko.

**Všetko, čo vaši starkí zažili a ako sa trápili,
no na duchu ňeklesali, radšej si zaspjevali.**

Ti sa už ňemusíš trápiť, stačí, keď sa bud'eš učiť.

**Gramat'iku, slohi písat', slovnú zásobu rozvíjat',
abi si sa ved'eu ubráňit', keď ju budú chcjet' zas haňit'.**

Ju – našu SLOVENČINU,

ňevimeň ju za žjadnu inú.

Je to najkrajšja reč, ňou zažeňješ všetko zlje preč.

Vet' ja som jej obetovau celí život svoj,

Abi bou krajší ten tvoj.

A ak sa tak naozaj stalo,

že toto, čo som sa t'i snažiu napísat',

dokážeš ti v pohod'e prečítat',

tak to za to stálo!

Princezná sa zachráni sama

**Princezná čaká,
Vo veži ktorá je taká tmavá.
Čaká na princa,
Ktorí ju zachráni z vlastnjeho blázinca.
Čaká, vlasi spúšť'a,
A pritom plače do vankúša.
Prečo nikdo nechodí?
Azda za nič nestojí?
Predsa to malo byť ľahké,
Ona čaká, a on si ju nájd'e.
Žebi sa ňječo zmenilo, hádam iní žáner?
Asi to má mať iní zámer.
Prestala čakať, už je iná.
Vari je o ňječo vjacej silná?
Zobrala sa a višla z veže,
Nabrala odvahu ,
A prekročila ňvid'iteľňje mreže.
Táto rozprávka sa ňječím predsa len líši,
Ňječím zvláštňim sa toťiž píši.
Je iná ako vám rozprávala vaša mama,
Pretože sa princezná zachráňila sama.**

Zázračná Krabička

**Bola raz jedna izbička
A v izbičke polička.
Na poličke krabička
A v krabičke kartička.**

**Kartička ku kartičke,
Už je zbierka v poličke.
Stále ma to ku nej volá
Mením karty dookola.**

Darebák

**Bol raz jeden darebák,
školu veľmi nemal rád.**

**V škole sa len stále hrával
a zlé známky dostával.**

**Potom bitka, kriku veľa,
samá sťažnosť od učiteľa.**

**Mama vzala varechu,
nenašiel som útechu**

**Viem, že sa učiť treba,
aby zo mňa nebolo teľa.**

Eist'ain

**Eist'ain to je hlavička,
vo fizike jednička,
ma'ika mu dobre id'e,
na um mu v'zdi ňječo príd'e.**

**Ňjekedi sa čudujem,
odkjal tolko vela vje,
vraj sa dobre ňeučiu,
mám sa z toho poučit'?**

381

Išiel pes popod les

**Išjeu pes
popod les,
našjeu jedlo
nehceu zjest',**

**prišla za ním babka,
mala sebou capka
a keď boli spolu,
nemali už smolu.**

Ked' mám robiť básň

**Ked' mám robiť básň,
tak sa celí trasjem,
nevjem písať krásne,
a nemám rád básne.**

**Ked' chcem písať básne,
tak mi mozog zhasne,
radšej puojďem von,
a sadnem si pod strom.**

Djamantovi ris

Chod'iu ris po lese,

túžiu on po mese.
Hladau hladau veveričku,
d'ivjaka či lastovičku.

Hladau v skalách,
vo visokých bralách.
Zašjeu on do jaskiňe,
žlt'ej ako broskiňe.

Našjeu on tam modrí prameň,
vedla ňeho modrí kameň.
Napju sa on z prameňa,
Najedou sa z kameňa.

Vispat' išjeu on sa trošku,
do jaskiňe do ruožku.;
Zobud'ju sa modrí celí,
modrje zubi zrazu cerí.

Pozreu on sa do prameňa,
vid'eu on tam seba.
Má na sebe d'jamant'i,
čistje ako z va'i.

Ňaved'eu on čo sa d'eje,
zabudou hñed' kd'e je.
Bál sa tmavej jaskiňe,
žlt'ej, ako broskiňe.

Vibehou on na lúku,
zastaviu pri buku.
z buka ňječo vichádza,

strach risa už obchádza.

**Prišla k nemu veвериčka,
hrdzavá, ako líška.
Na obed ho zavolala,
Vela mesa mu dala.**

**Ris sa pekne najedou
a odíšjeu domou.
Žjariu on v lese,
žjariu on v nore.**

Strat'ejje kolesá

**Išjeu som raz do lesa,
našjeu som tam kolesá.
Bolo ich tam šest',
ňedali sa zjest'.**

**Bou tu problem maličká,
ňenašjeu som na ňe polički.
Schovau som ich do hlini,
ňenájďe ich ňik iní.**

Ňeboj sa

**Všetko je možné , keď chceš.
Všetko čo chceš , dosjahneš.**

**Každí malí kruočik je duoležití,
no častokrát je zložítí.**

**Tvoja snaha ukáže sa raz,
ale ňje v ten praví čas.**

**Trápit' sa bud'eš stále,
ale snažit' sa ňprestaňeš.**

**Ten svet sa každí rok ríchlo mení,
no to, čo chceš sa len tak ňpremení.**

Prišla radosť

**Trúbki hrajt' e ódu na radosť
spjevajt' e všetci s nami.
radosnú novinu máme
v malých jaslách na slame
narod'iu sa malí chlapček.
Nádherná tvár, zlatje vláski
ožjarja mňa i celí svet,
usmej sa, daruje ťi kvet.**

Báseň v štúrovčine

**Slnko zapadá za okras,
No, ako nám teraz buďe svjet'it'?
Či bud'eme potme chod'it'?
A či navždy už buďe tmavá tá naša oblasť?**

**A toho slnka už nikdy' njet,
Prajem si, abi už bolo speť,
Mrzí ma, že sa mi ho nepodarí vrát'it',
už naveki bud'em po ňom smút'it'.**

**Odchádza s'a bi času ňemalo na zbit,
Snád' aspon mesjac príde,
A keď ňje, tak pocit ukrivd'eňja,
Alebo túžba po mojom slnku.**

Báseň v štúrovčiče

**Bívali sme na vid'jeku
z okna bolo vidno rjeku.
Mama, tato, sestra, brat
každí večer sme sa mohli hrať.
Cez ober sme pásli ovce
a večer jedli šúlance.
V lese bolo hríbou dost'
zbjerali sme ich pre radosť.
Prat' chod'ila do potoka
bola to tam rjadna stoka.
Psa sme mali skveljeho
strážili sme za ňeho,
v zime padau bjeli sňeh
zaljezli sme pod pelech.
Na peci nám vrela kaša
čakali sme na Mikuláša,
zemjaki dau do ponožki
bud'e aspon na haluški.
V zime bolo sňehu dost'
padau stále pre radosť.
Takto si tu nažívame,
a radosť z toho máme.**

Báseň v štúrovčiče

**Radostná nádhera sveta,
prekrásna nálada dňa.
Radostná farba zelená,
veselí nádich do neba.**

**Radostňje slnko svjet'i,
radostňje stromi kvitnú.
Radostná peseň čaruje,
radostňje srdce bije.**

Báseň v štúrovčine

**Strai kids tá juhokórejská skupina
pre moje uši ňje je lepšja žjadna iná.
Bang Chan, Changbin a Han
repuje si každý sám.**

**Chceš vid'et' ako sa má tancovat'?
je treba Minho, Hiunjina a Felix a pri sebe mať.
Tam kd'e vokál zŕja,
určit'e Seungmin a Jeongin je.**

**Od roku 2017 ako jedna rod'ina sú,
do krásneho k-popu t'a odnesú.
Takú hudbu,tañec, či vid'eoklip nemá ňik.
Preto som ich veľkí fanúšik.**

Krása sveta

**V krásach sveta sa stratím,
čarovnými mjestami sa zahalím.
V horách viskoích čňja vrchou,
v oceáne sa lúčmi slnka rozhvjevau.**

**V kvet'inách vidím farbi tancovať,
v západ'e slnka sa naďalej rodí.
Krása sveta ma fascinuje,
vždy ma jej prít'ažlivosť omamuje.**

**Tak si ju vichutnaj, muor prjaťeľ,
objavuj ju v každom jednom detaile.
V kráse sveta sa skríva magický dotik.**

Ježko

Ježko je tvor maličký,
krátke má však nožički,
Víd'e ježko do pola,
vetrík naňho zavolá:
„Ježko, ježko pobehňi, hruški už sú na zemi.“
Zrazu vístreu ako z d'ela!
Na hruške už sedí včela!
Ježko ríchlo beží,
ist'e v poli zbojník leží.
Možno naňho mjerja d'elom?
Ktovje či beží správňim smerom?
Prišjeu k hruškám koňečne,
na chrbt'e ich odvlečje.
Ríchlo beží s hruškami,
a zbojníci s puškami.
Ježko cít'i hruški sladkje,
už je doma pri záhradke.
Ježko sa len tomu d'iví,
že prišjeu domou živí.

Báseň v štúrovčine

**Chladnička keď plná je,
vždy sa na mňa usmeje.
Vit'jahnem z nej mrkvičku,
uhorku či papričku.
Uhorku ja rada mám,
no šupki z nej nepapám.
Chit'ím škrabku, mišťičku,
hneď mám úsmev na líčku.
Do mišťički šupki dám,
do kompost'era ukladám.
Keď si dávam mrkvičku,
vezmem si hneď vidličku
a poďelím sa so susedom v kurničku.
Bola som aj maličká, keď učila ma mamička,
že mlječko rada mačička.
No ja rada papričku
a najradšej brokoličku,
ktorú rad'i majú t'jež
naše prasa aj náš pes.
Keď ja nezjem chlebíček či rožt'ek malí.
Možno hladní sú aj iní,
ktorí sú v tej chvíli samí.
Poďelím sa veľmi rada s mamkou, ockom mám aj brata.
Keď mi ňječo ňechutí,
sestra sa tu hneď rúťi
a tou malou hlavkou krút'i.**

Báseň v štúrovčične

**Dom, mjesto, kd'e srdce biva,
v ňom radostí a láski obiva.
Veselje d'et'i hrávajú sa vo dvore,
a na stole voňja čerstvá kvapka kávi na stole.**

**V dome sa t'etovaňje sni skrívajú,
milovaňím a radost'ou u nás bívajú.
V každ'ej izbe pokojňe žjarja,
kd'e sa nám vitvárajú prjaňja.**

Báseň v štúrovčine

**Jedno upršaňje ráno
Povedau som áno
Svojej milej mame
Na raňajki dáme
Praženiču**

**Jedno upršaňje ráno
Ñebolo to dávno
Vlastne je to dnes
Čo ju musím zjest'**

Zázrační čas

**Začína čas zázrakou,
keď otca baví ribolou,
mama zdobí celí bit
a spjeva si známi hit.**

**Ot'ec kapra nechit'iu,
aspon pri vízdobe sa pričiniu.
Mama má tromf v hrst'i,
vipraží nám ribje prsti.**

**Na prekvapeňja sa t'šíme
a od ňedočkavost'i ani ňespíme.
Premíslame čo tam bud'e asi,
či svetník, či šampón na vlasi.**

**Mama varí večeru,
ot'ec bere sekeru,
abi stromček pripravíu,
svjatočne nás nalad'iu.**

**Večer sadňeme k prestretjemu stolu,
ot'ec vždi prevezme hlavnú rolu.
Modlitbu nám prednesje,
nič nám ňje je prednejšje.**

**Stuol je plní víbornjeho jedla,
v obívačke sa trbljece jedla.
Užívame si vzácne chvíle,
oblečení v slávnostnom štíle.**

**Potom bežíme k stromčeku,
ňedočkavost' vrje v človeku.
Rozdávame si darčeki
a takto št'astní chceme bit' naveki.**

**Najvzácnejšie na chvíľach spoločných
je spokojnosť v očiach otcových.
A objat'je v maminom náručí,
lásku mi naveki zaručí.**

Báseň v štúrovčine

**Som na svojich žjakou veľmi hrdá.
Naprák tomu,
že na hod'inách nás vždi čaká práca tvrdá,
pracujú ako včjelki.
Nájdu si však volňje chvílki
a vikúzlá zo spleťi slov,
čo sa im v misli skríva.
Žarti, trápeňja, nežbedi
odhalí mi rím.
Odpust'it'e malje chibički,
Robja nám radost' básnički.**

Ľesi

**Stromi základ života,
všad'e okolo t'eba,
vtáčik nad nimi ljeta,
nič inje mu netreba.**

**Stoja s'ta pevňje skali,
pred ničím sa ňeskloňja,
tu volakedi stáli,
stáli, no už ňestoja.**

**Kvuoli drevu chamt'ivo,
sekeramí ich s'tali,
drevo brali dicht'ivo,
hoci stromi plakali.**

**Ňedbali na ich nárek,
ňedbali na ich prosbi,
virúbali každí smrek,
virúbali aj dubi.**

**Mislác len na majetok,
len abi puodu mali,
aj keď ňemali nárok,
Ľesi bezcitňe s'tali.**

Každý deň

**Vždy keď ráno vstaňem,
Ponožki si obujem.
Id'em si dať raňajki,
dneska si dám snáď párki.
Ponáhlam sa do školi,
dúfam že mám úlohi.
Ak dnes zas naštvem učiteľku,
pošle mi na edupage červenú obálku.**

Srnka

Vidím srnku,
na lúke ut'eká,
skoro ako mišljenka človeka.

Za ňou beží medveď, čo
vistrašiu hubára, ten strat'iu
košík a mňa sa nápad vinára.

Puojďem do ZOO!
Chcem vid'et' pštrosa,
čo mi neodkusne z nosa.

Naučím sa pred kljetkou
každí pohib s kosatkou,
puojďem si ja veru zaplávať.

Slovensko

Slovensko je krásni kraj,
pre mňa žit' tu, to je raj.
Hustje lesi, pišnje hori,
tu sa báseň lahko tvorí.
Haluški sú u nás známe,
keď máš chuť, tak povedz mame.
Slováci sú vzd'elaní,
na západ'e žjadaní.

Ľudovít Štúr

**Fúzi, brjadka, je to on,
nás Slovákou šampión.**

**Ten, čo v Uhrovci narod'iu sa
a kvuoli ňemu pri d'iktátoch ňenuďím sa.**

**Hoci páčili sa mu mnohje ženi,
len do Ad'eli bou zalúbení.**

**Ludevít Štúr na trón sadá,
každí Slovák na kolená padá.**

**Na Ďevín vjedli často jeho kroki,
prípomínáme si ho už dlhje roki.**

Listy na konári

Je muoj cit len osobní,
alebo to cítíš tak aj ti?
Je t'jež opetovaní,
či sú to lež sladkje sni?

Chcem t'i priňjest' šťast'je,
zažit' ako naša láska rast'je,
keď úsmev vidím t'i na tvári,
vo mňa radost' zažjari.

Podržat' t'a v smútku,
ňemusí to bit' na chvílu krátku.
Abi naša láska ňedopadla ako hrom,
ríchli začjatok, no ríchli skon.
Ako listi na konári ňechcem s t'ebou dopadnúť,
pri sebe, no ňeved'et' sa spolu dotknúť.

Mladost'

Mladost' to je ťažká téma
no rozprávať o nej nikdo nezamjeta.
Spomínať na všetky starje chvíle
na tie najkrajšie vždi hladíme.

Mladí ľudia sú ňepochopení,
no neboli sme všetci raz ňeomilní?
Každí robí chibi,
aj keď opak mnohí slúbili.

Mamám praskajú žili,
keď počujú čo sme urobili.
Kamarát'i zase smiech ňezastavja,
keď z čela sa ťi parí z klamaňja.

Mladost' to je hriech,
je to sen každej zo žien.
Mladost' to je zábava
s ničím iním nikdo ňeráta.

No doba sa mení,
a už to ňjeje len o sňení.
Sme budúcnosť národa,
taká bola dohoda.

Môj brat

**Mám ja brata maljeho
chodí len do škuolki
učiteľki chválá ho
je veľmi šikovní**

**Mám ja brata maljeho
ale vje hrat' futbau
pozerám sa naňho
ako všetkých vihrau**

**Mám ja brata maljeho
každjeho vje rozveselit'
smješni úsmev jeho
sa buďe všetkým páčiť**

**Mám ja brata maljeho
chce on bit' dospelí
na mjest'e brata muojho
bi som bou vždi malí**

411

Jeseň

**Padalo jablko zo stromu,
pod stromom spravilo pohromu.**

**Padalo rýchlo ku zemi,
ako je zvikom v jeseňi.**

**Ňespadlo ale na trávu,
trafilo rovno na hlavu
zajaca čo spau pri kmeňi,
sedí tam celí zmet'ení.**

**Hlava mu duní je to tak
za uchom hrču Ňeborák,
nahmatau labkou odrazu
vísledok toho nárazu.**

**Prebrau sa za dve hod'ini,
varovau všetkých z rod'ini
„Ňespit'e Ňikdi v jeseňi
pod jabloňou pri kmeňi“.**

412

Národ

**Národ ten náš krásni je.
Každí z nich sa oň bije.
Národ ten náš Slovenskí,
ten náš a len náš navždicki.**

**A neprjat'ela to zabolí,
ked' dostane po papuli.
Hej, ty zlá zver,
národ nám ňeber!**

Takto to chodí

On na mňa písau básne,
ja na ňom ódi.
To boli takje naše tóni,
ale ved'ela som, že raz to padne.

Mňa dochádzali slová,
jemu rími.
Ľeboli sme si už dobrimí,
naša záhrada náhle ňebola rúžová.

Snažila som sa ju prefarbiť,
zo sivej na rúžovú.
Na farbu srdcovú,
potrebovala som ten smútok zhasiť.

A podarilo sa,
záhrada získala naspieť svoju farbu.
Muože na mňa znova napísať skladbu,
naša láska ňeprestáva.

Poslední krát sa pozrjem na svoje d'jelo,
všetko je ako má biť, každá rastlina ružová.
Je všetko ako má biť?
Prečo sú tu úplne inje kveti?

Malovala som inú záhradu,
Odkedi ta bývala už ňje je moja?
Uťekám, no ňevjem do ktorjeho kraja,
musím nájsť náhradu.

Náhle zastavím,
a uvedomím si, že muožem prestať bežať.
Započnem sa obzerať,
predo mnou stojí dom s tím pravím.

**Prekračujem prah dverí,
náhle ma udrže vzduch stud'ení.
Obzrjem sa, nachápem.
Zrazu ňevládzem.**

**Oči mi udrú na ten obraz,
ktorí na mňa kresliu.
Dve figúri sa na ňom pohibujú,
oči ich lásku opisujú.**

**Na lúke v ňed'alekých krajinách,
kráčajú na vlastných črepinách.
Bolí ich to – či len ju?
Cít'i, že má v sebe paranoju.**

**A mala som.
Vedla obrazu stojí iná žena.
Obraz zvesila,
už len cít'im, ako padám časom.**

Leňoch

**Vstávam na obed,
nepomáham rodičom,
moja práca v domácnosťi,
je totálne o ničom.**

**Hlavne, že mi v počítači bežja super filmi,
o ostatňje veci starajú sa dobre známe firmi,
mama, otec, hoťeu,
mňa postačí fot'eu.**

415

Škola

**V škole d'enne sa učíme
Vedomosťami si náš svet zdobíme
So zošitom v ruke usilovne študujeme
Novje poznatki si privlastňujeme**

**Učit'elá nás vedomosťami sprevádzajú
Poznatki a múdrosť nám darujú
Kamarát'i sú tu s nami vždy
Spoločne pre vedomosťi vstávame rád'i**

Báseň o jedle

**Či si tuční, či si chudí,
jedlo má rád každý z lidí.
Či už sladkje, či už slaňje,
hlavně nach to buďe fajňje.**

**Ňedávaj mi pečjenku,
radšej si dám sušjenku.
No najlepšja kuchiňa
je tá domáca mamina.**

Staroba

Čas plňja, roki idú t'jež,
ti chceš bežať, no stále pomali id'eš.
Chceš bežať d'alej do d'aleka,
do toho šireho sveta.

Odrazu si zmislíš že zastat' id'eš,
no čas stále id'e, roki plinú t'jež.
Príliš rýchlo zrazu kráčaš,
už svoje dlaňe namjesto matkinej sukne slzamí máčaš.

Chceš naspet' ísť, tá bájna zem d'aleká,
už ňeskoro, už zasekla sa brzda spetná.
A ako čas plňja, roki idú t'jež,
musíš len dopredu bežať, už to dobre vješ.

Užívaj si radosť a hnev,
a objav svoj vnútorní spev.
Užívaj si kím d'jet'aťom ešťe bit' smješ,
lebo čas id'e, roki plinú t'jež.

Slovensko

**Slovensko, krajina krásna,
v srdci Európi sa tíčiš.
Hori, rjeki, zeleňje lúki,
tvoj puovab nás vždi očarí.**

**Hrdí lud'ja, Slovenskí jazik,
kultúra, trad'ícje nám dávaš.
Slovensko, domou muoj milovaní,
vždi v srdci t'a nosit' bud'em.**

MY

Povjem vám básničku
Je o dobrom nápad'e
Tak nalejt'e si kávičku
A bud't'e v dobrej nálad'e

Od Tat'jer k Dunaju
Od víchodu po západ
Hrali Slováci na fujaru
Dostali skvelí nápad

Fujari si spravili samí
Abi vidržali aj tuhje mrazi
Ňepotrebovali pomoc mami
Užívali predsa drevo bazi

Tak si celonárodnú kapelu založja
Folklórnimi bohmi sa stali
Budú največším hitom ich storočja
Ďiváci v úžase z ņich ostali

Potom im tam d'jevčatá tancujú
V krojoch pekņe oblečeņje
Všetci ich pozorņe sledujú
Veť sú takje vzņešeņje

Od Japonka k Amerike
Od Grónska po Antarkt'ídu
Všetci poznajú ich taņečņice
Aj ich fujari počúvat' prídu

Dala to naša kapela
Svetoznámi sa stali
Ja som vám to vravela
Slováci bi to ņevzdali

**Dúfam že sa vám báseň páčila
Dlho som na nej predsa pracovala
Už len abi ju učiteľka schválila
Plakala bi som ak bi mi ju roztrhala**

Veľké sklamanie

Zlá doba

**Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi naštvála.
Ráno som sa zobud'iu,
a mjesto snehu, do blata som dostúpiu.**

**Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi naštvála.
Keď som išjeu zo školi,
Ňje snežik, ale dážd', to je smoli.**

**Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi naštvála.
Aňi gulovačka s prjat'elmi ňebud'e,
radšej zostať doma, v suchu ale v nud'e.**

**Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi naštvála.
A večer zaraz je už tma,
ale i keď zima, sneh ňemá.**

**Zlá doba to nastala,
dnes ma veľmi naštvála.
Každí krát, keď id'em spať, tajňe dúfam,
že ráno bud'e bjela perina, ale zaťjal je to stále iba klam.**

Chvostík

Prázdne miesto v srdci nám zaplňja,
aj keď nevjeme, že prázdne je.
Človek sa s nimi zahrá aj zasmee,
neraz nás aj zachráňa.

Človek je pre nich celý svet,
sme pre nich ako žltí kvet.
Ten, čo v ich srdci lásku rozljeva,
ten, čo im nič nezazljeva.

Či chudobní alebo bohatí sme,
či sa za nami reflektor blisne,
vždy za nami príde.
Abi nás našjeu, celý svet obíd'e.

Je im jedno, akí si.
Hlavne, že ich si.
Keď domou prídeš a dvere odomkneš,
ver mi, smutní nezostaješ.

Chvostík zo strani na stranu vrtí,
d'iv sa, že od radosti neodletí.
Pusinky dáva tvár oblizuje,
každí deň sa takto vit'ěšuje.

Vonku píta si loptičku,
na treningu polahki urobí otočku.
Njktorí pítat'e sa: „Gdo je to? Čo je to?“
Pes, jediná správna odpoveď na to je.

Básnička o let'e

**Na leto sa všetci t'ešja,
na kúpaliska hneď bežja,
no zamisleu sa volakdo nad tím,
že zima bi mohla bit' lepšja?**

**V let'e št'ípu komáre,
háďžem po nich poháre,
mo oňi potom ulet'ja,
a už jačja sused'ja.**

**Ja už to t'eplo ňedávam,
samje stud'eňje jedlá jedávam,
musím potom schudnúť,
a jest' samu stravu nudnú...**

Báseň v štúrovčine

**Tížd'eň vedi a t'echňiki
pod'me všetci do opt'iki
abi sme vid'eli čo je so svetom
v týchto t'ážkích časoch predmetom.**

**Mi vidíme, počujeme, rozprávame
v tomto uravretom kruhu životnom
bez toho abi sme pravdu odhalili
len tak šírimo lži robotom.**

**Ludevít nám jazik dau
nič za to však nežjadau,
ovplivnení sme ale inimí
velkimí svetmi zahraňčnimí.**

**Je to známa engličt'ina
ľud'mi ohúrená domovina
všetci ale zabúdajú to
že tam ňevihrávajú lotto.**

424

Závist'

**Každí d'eň ráno vstat'
a do školi sa hñed' hnat'
Každí vidí len výsledki
ale ñikdo za tím t'je príbehi
Stále iba makám
A to úsilje ktorje vkladám
málokto vidí
Akúráť mi závidí
lebo sú leñiví
ale mislá si že sú bezchibní**

Šuhaj mladí

**Šuhaj mladí, velkí to bojovník.
Odhodlanost' taká, akú nemáu ňik.
V ruke sa mu leskne šabla.
Súperova šanca ihneď chabla.**

**V boji Šuhaj mladí,
dobiu všetki hradi.
Do vlast'i svojej sa rád vráti.
Jeho Šabla sa už krát'i.**

**Po návraťe, ved'ela celá d'ed'ina.
Kdo je tu praví hrd'ina.
Hrubí ako kmeň stromou,
Našjeu svoj praví domou.**

**So šablou s ktorou na víslňja višjeu,
s ktorou d'alej išjeu,
na mjesto prišjeu,
z ktorjeho sám vzišjeu.**

426

Zima

**Zima, zima je tu zas
Všad'e sňeh, všad'e mráz
Treba čjapki, rukavice, šáli
Abi sme sa t'eplo mali**

**Postavíme sňehuláka
Veť nás ten sňeh veľmi láka
Gulovački každí d'en
To je všetkých d'etí sen**

**Vianoce a už len krok
Končí sa nám ďalší rok
Započne sa nám ňječo novje
Kdo sa t'eší nach to povje**

Osud

Život je pesnička.
Sme každý tón, verš, každá stránka.
Je to plátno, každý d'eň noví obraz,
v labirint'e, kd'e prežívame kontrast.
Už je to tu zas.
Ten pocit ako na Vjanoce,
vjanoční čas?
Ale ňje, to len vtáčik si v tme š'eboce.
Hvezda, verná spoločníčka noci,
svojim svetlom osvetluje naše cesti.
Ak to má biť, staňe sa to.
Pítam sa „Čo je osud?“
Je to pocit?
Ňeodpovedali. Aňi slovo.
No t'eras už vjem čo to je.
Je to ako budúcnosť napísaná v prítomnosťi.
Raz t'i život dá šťast'je,
toho človeka.
Je to ten osud?
Každí d'eň s ňím, no čas ut'eká.
A raz zmizňe, bez odkazu.
Stretňeme sa eš'e? Spomeňješ si na mňa?
Ak len raz, možno zajtra? Ňje!
Bou to len krátky dar, človeku človeka.
Tak plíňja život, ako rjeka času,
ňeustále, bez zastaveňja.
No nakoňjec, stretli sme sa! Spomenuv si!
Toto je osud, láska.

Hrdosť

**Na vrchole stojím,
do široka hladím,
všetko čo len oko zahľadne,
moje srdce krásou zasjahne.
Zem tá, ktorú s láskou nasávam,
a vám tu o nej rozprávam,
je Zem moja rodná,
jak nevesta zvodná.
Tú Zem si chrániť musíme,
nach hrdosť nikdy nestratíme.**

Moja mama

**Drahá naša mamička,
čo chováš nás odmalička.
Ti čo bd'ješ nad nami celú noc.
Ti čo dávaš nám lásku, tú magickú moc.**

**Ďakujem Ťi, že sa o nás staráš,
a Tvoju pozornosť nám hojne dávaš.
Si pre nás tou hviezdou vo svet'e.
Tou, čo len raz v život'e nájd'et'e.**

**Ďakujeme Ťi, že držíš nad nami stráž.
Vedz, že pre nás vela znamenáš.
Že vážime si lásku čo si nám dala.
Že takú mamu, žiadna živá bitosť ňevídala.**

Krásne Slovensko

**V srdci Európi zelenjeho lona,
Slovensko krásou vždi rozžjari svet.
Tatri hrdje, kd'e hori sa vzduchom kloňja,
Krajina bohatá, čo nám darí svet.**

**Zlat'istje viňice, kd'e víno zraje,
Zvuki ludovej hudbi, čo dušu hrejú.
Zem hrdích ľudí, čo lásku nám dávajú,
Slovensko nádherňje, v srdci mám t'a rád.**

Ked' nie je sneh

**Ked' „je mi zima“ počut' stále viac,
ked' už o šjest'ej je vid'et' mesjac,
ked' už nechce sa nám do žjadnich prác,
tak vješ, že vjanoční je tu čas.**

**Ked' t'je istje pesne počúvaš už po stí ráz,
ked' ňje je žjad'en sneh, iba hrozní mráz,
ked' na Mrázika a Perimbabu bud'eš sa d'ívat',
tak na večeru kapor ňesmje chíbat'.**

Báseň

**Ňevjem akje rími písat'.
Tri alebo dvadsat'?
Tjemu nám ňezadali,
iba Štúra nakázali.**

**Písat' v štúrovčiňe vraj,
ňenájd'em ja v básňach raj.
Ipsiloni písat' ňemusím,
Vibranímí slovámí sa aspon ňedusím.**

Príroda

**Ach, príroda, krásna a d'ivoká,
V tvojich lúkach sa voda spjeva,
Stromi sa dotíkajú ňeba,
A vtáci spevom nás poťešja.**

**Rjeki sa vlňja, jazera sa lesknú,
Hori sa tíčja, ako veže visokje,
Vuoňa kvetou sa ňesje vo vzduchu,
A slnko nám t'eplo pohladí tvár.**

Higjena je kamarátka

**Mám v hlave otázku zákernú,
Prečo ľud'ja nemajú rad'i higjenu?
Ženu takto nežbališ,
Iba virážku si narobiš.
Kráčam vonku po ulici,
Čo to čuchám, čo to cít'im?
Sprchu volakdo zabudou užit',
Ako má človek v tejto spoločnosťi žit'?
Márne buďeš bjelácu pastu užívať,
Keď si aňi zúbki ňevješ poumívat'.
Vo vlasoch máš už tolko masťi,
Uži to na viprážaňja! Ušetriš vela hotovost'i.
Za ňechtamí velkú čjernotu máš,
Kedi si t'je ponožki do praňja dáš?
Celí tížd'eň to istje tričko nosíš,
Ver mi, že ženám sa tímto len hnušíš.
Čas umívaňja sa už blíži,
Higjena t'i ňeublíži.
Veť ona len dobre chce t'i,
To je odkaz, pre vás d'eťi.**

435

Láska

**Aj taká láska,
t'a jednoducho zláka.
Stačí urobiť jeden krok,
a dostaňeš bozk.**

**Aj taká láska,
muože biť ako zámka.
Keď sa správne rozhodneš,
zámku odomkneš.**

Ňvedomost'

Ňvedomost', to ņjet len zlje,
v tom i krása je.

Ňvedomost' o zlích vecjach,
to občas i dobrje je.

No, bát' sa opítat'?
to ņje!

Treba íst' prot'i nej.

Ňstráchat' sa a poznať zlje,
aby si ved'eu, čo spravit',
aby si ved'eu, čo potom, ked' skočit' na hrable.
Ňbát' sa, ņpotupit'.

437

Leto

**V leťe je život takí iní,
nič mi vt'edi nechíba.
Slobodní čas roku jed'íní,
zlá nálada sa mu vihíba.**

**Život sa z klukatjeho pekla mení skuor na peklo ňebeskje,
Smútok za šťast'je sa vimení.
všetok čas odovzdám láske.**

**Láske k západom slnka krásnim, veľkej láske k prírod'e.
Láske k ľud'om tak šťastnímk
a k tej letnej slobod'e.**

Vel'kí pán

Štúr bou víznamní pán
nach jeho slová ňezaňiknú v čase
bou i velmi vzd'elaní ako krásni lán
Svoje srdce vpísau do každjeho verše
všetci sú s ňeho nadšení
iba žjaci občas plačú
nadarmo žjakom visvetlovat' že majú bit' nadšení
že velkí páni ňeplačú

439

Koňjec

**Smrt' to je tá vec čo každí zná
Prjat'el ňjektorích a prot'ivník iních
ale sesja s ňou je jasná
a ňeminie aj tých ľudí bohatích**

**Či vám ublíži, je ňeistje
Trnlivje to je, bud'e ňeprestajňe
ale vždi to je prežitje
aspon vždicki a všad'e je bezplatňje**

Ročné obdobia

**Na jar všetko prebúda sa
Sneh sa zrazu topí zasa
Toto nam však ani trochu nevadí
Zelená príroda nám to nahradí**

**V leťe nás slnko ohreje
Mnohým ľudom veľmi dobre je
Prázdnini predsa patrja d'etom
Ňeradi sa lúčja s letom**

**Jeseň, tá len sfarbí listi
Ňikdo si však ňje je istí
Kolko hod'ín naozaj je
Lebo je skorje stmievaňje**

**Zima nám zase priňesje sneh
Mala bi mat' stud'ení prjebch
Na Vjanoce sa všetci tešja
Zima, tá je teda fakt najlepšja**

441

Sen

**Alebo mám oči otvorenje,
alebo zavrjem ich a vidím jasne,
a vidím čaro, čo sa nájd'e v hľadání,
a vidím krásu, čo sa náhle ukáže.**

**To vt'edi, keď som oči zatvoriu
a ponoriu som sa do t'icha v sebe.
Potom som všetko zavreu, všetko som skril,
veť šťastn'je je , čo je skritje a tajomn'je.**

442

Leto

**V leťe slnko svjet'í,
voda v rjeke sa krút'í.
Smjechu a radost'í je celá pláž,
váž si leto kím ho ešťe máš.
Či už sa kúpeš v stud'enom mori alebo v jazere,
zahrejú t'a vždi slněčnje plameňe.
Slobodňe a šťastňe sa najvjac cít'ime v leťe,
leto je tu, a to je najkrajší čas na svet'e!**

Príroda

**V prírode je veľa krás,
Lesi, lúky, rieky, hory, az,
Vtáčiki spievajú v korunách stromou,
A kvety rozkvitajú v záhradách všetkých domou.**

**Rieka tichými krokmi tečie,
Slnéčné lúčenia vodu sa odrážajú vesele,
Zvieratká sa v lese túlajú,
A kvety sa v trávach rozprávajú.**

**Príroda je nádherná a plná života,
V nej sa cítim šťastná a slobodná,
Vychutnávam si každý moment,
Príroda je pre kúzlo a pramen.**

Palacinki

**Ach vi sladkje palacinki,
zlat'istje a okrúhle ako slnko,
dau bi som aj všetki dukát'iki,
len abi som pocít'iu ako chuť'í'e sladko.**

**Predstav'te si: leží'te len tak v post'eli,
zrazu zacít'ít'e tú sladkú vuoňu,
hñed' vás tá vôňa okúzli,
vjet'e, že bud'et'e mať host'ínu.**

Moja hviezda

**Nič netrvá večne,
fakt, skutočne!
Aj najjasnejšia hviezda raz zhasne.
Vŕedi po nej len ticho ostaňe.**

**Na oblohe je stáťisíce hvjezd vravja.
A možno aj d'alších staťisíc objavja.
Ale nikdy ňebud'e to tá jedna čo zhasla!
Už ňebud'e tam tá ktorú som pátrala.**

**Moju hviezdu už na oblohe ňevid'ím.
Ale v hlave stále na ňu mislím.
Že aká jasná bola...
Predstavovala štád'jum pokoja.**

**Aj keď moju hviezdu ňevid'et',
v mojom srdci tam bud'e vždi visjet'.
To je to čo ju robí najjasnejšou,
že je mojou milovanou...**

Báseň v štúrovčine

**Dvojtvrne povahi zakrivaŋje v pohladoch
úprimnosť už tak lahko ňenájdeš
každí má právo na vlastní názor
no ňepoužívaj to ako duovod na osočovaŋja
poŋiživaŋja či závod
každí bi mau biť spokojní takí akí je no ňje,
dnešná geŋerácia úplne zabúda na to že je v
pohod'e biť sám sebou
aj ja tu píšem, sama so sebou
mám problém ale to kím sme ňezmeŋíme
no vjeme sa naučiť sa mať rad'i
to aj tí slabší
ňjektorím ňjet pomoci
ňjektorím jej aŋi ňjet potreba
pretože rešpektujú sami seba.**

Škola

V školskej knižnici slová t'ichnú,
učiťelki ako múzi v kruhu.
Matematika, na stole úlohi,
život v škole je ako zvláštna dobojka.

Zvoňec zazvoňi, odzňja zvuk,
višlapujeme kroki, nohi t'ažkje jak kluk.
Škola, to je jak d'ivad'elní akt,
žjaci snívajú o knihách bez faktu.

448

Škola

**Každí sa v škole vzdeľáva
a pozor dáva.**

**Ten kto pozor nedáva
Zlje známki máva.**

**Skoro každí sa neteší do školi
a už voobec nikdo na písomki.**

**V škole býva aj veselo,
rozprávať sa s kamošmi smelo.**

Večer

V tichu večera, keď hviezdi sa t'isnú,
Zrodí sa láska, čo srdcja spája.
Ako rjeka, ktorá do mora sa vláči,
Tak láska nás obopína a nacháva sa sláviť.

Je to sila, čo nás všetkých premáha,
V srdcjach sa vznáša a nacháva nás snívať.
Láska je ako kvet'ina, čo kvitne v jari,
Rozkvitá v dušjach a dáva nám nád'ej vari.

V dotiku nežnom, v očjach iskra žjari,
Láska nás obklopuje, všad'e sa nám dícha.
Ako melód'ja, čo v nás zňja a rezonuje,
Tak láska nás spája a srdcja nám rozžjari.

Je to taňec, čo nás dvíha a unáša,
V každom okamihu nám radosťi dáva.
Láska je zázrak, čo nás prekvapuje,
V náručí láski život sa prebúdza a rast'je.

Tak nach láska nás sprevádza na cest'e,
V každom srdci nach nacháva svoje stopi.
Nach sa láska šíri ako oceán vlni,
A nach nás spája a naplňa každí d'eň noví.

Na lúke

Ťelá krási tu žijú s nami,
dlhje storočja, dlhje časi.
Radšej bi som sa vo vojne trápiu,
než ako ťeba, moju lásku strátiu.

Povedz mi, že ako to ti robíš,
pravda je, že ma len tak trápiš.
Vždy keď si spomeňjem, že ťa mám,
Všetko čo vlastným ťi hneď aj dám.

Vravíš, že ako ma len rada nemáš,
ako sa na mňa často hneváš.
No keď ťa vidím na lúke samú,
si ako kvet pre ťeba, moju dámu.

Vjanoce

Vjanoce sa už blížja,
Autá sa na cest'ičke krížja.
Padá sňežik, vjetor fúka,
Mikuláš nám dari núka.
Ďeťi v očjach iskru majú,
svet'jelko ňou zažínajú.
Urobme si sňehuláka na najbližšom brehu,
Z krásneho bjelučkjeho sňehu.

Báseň o Vianociach

**Bjeli sneh, na okne kveti mrazivje,
všetki d'et'i už túžja po zime.
So zimou Vjanoce prichádzajú,
radosť do d'etských očí prinášajú.
Prežiťe ich v kruhu blízkich duší,
nach láska a spokojnosť zo všetkých srší.
Prajem Vám Vjanoce krásne,
Pre každú rodinu čarokrásne.**

Dospjevaňja

**Pozerám sa okolo seba
Okolo tohto celjeho sveta
Nachápem čo sa stalo
Kedi sa to všetko zmenilo
Pred chvíľou sme prváci boli
A o chvíľu už odchádzame zo školi
Bud'e mi to tu chibat'
Bud'e sa mi t'ažko na novje zvikat'
Takto to už býva v život'e
Ale nechcem počut' o robot'e
Cít'im sa potom zúfalo
Cít'im sa akobi dospjevaňja na mňa čakalo**

V podvedomí

V podvedomí premíšlam, pozerám,
Do okjen duší hľadím, nazerám:
Mám jednu otázku pre celý svet,
A to zŕňa: „Vikvitne už ten krásni kvet?“

Ten kvet, tá spása, čakám na čas praví,
Ale stále všad'e vidím len ten obraz tmaví.
Vidím temní oheň, čo sa všad'e tlačí,
Na t'je dobre ľudskje srdcja sa ňespokojne mračí,

a každí človek mu vždicki prepadá,
nájd'e ho tá pícha bezhlavá,
človek vždi prehrá v tom boji d'ivokom,
chamt'ivosťi sa stáva poskokom.

V podvedomí premíšlam, pozerám,
do okjen duší hľadím, nazerám.
a od d'jalki ma možno zŕjet':
„Tej spási už zrejme ňjet'.“

Keď spím

**V lesnom t'ichu srdce mi bije
Pod hviezdami láska sa skriva
Šepot vetra pohladí tvár
V noci snou sa láska prebúdzá
V horách šepot vodi hrá
Pod nebeským plátnom modrým
Slnko svjet'i, lásku nám dá
V prírod'e tajomstvá odkrívam**

Závan jesene

**V lete je teplo,
v zime je zima,
jar je pekná,
no jeseň nenahraditeľná.**

**Kvapky dažďa padajú,
listy nie sú zelené,
zimšie obdobie prišlo,
dúfam že neodíde tak rýchlo.**

**Kvapky dažďa narážajú,
tá vôňa, zvuk či krása,
jediný čas v roku,
kedy som naozaj šťastná.**